Regd. No. 2 975.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாநுஜன் 187.

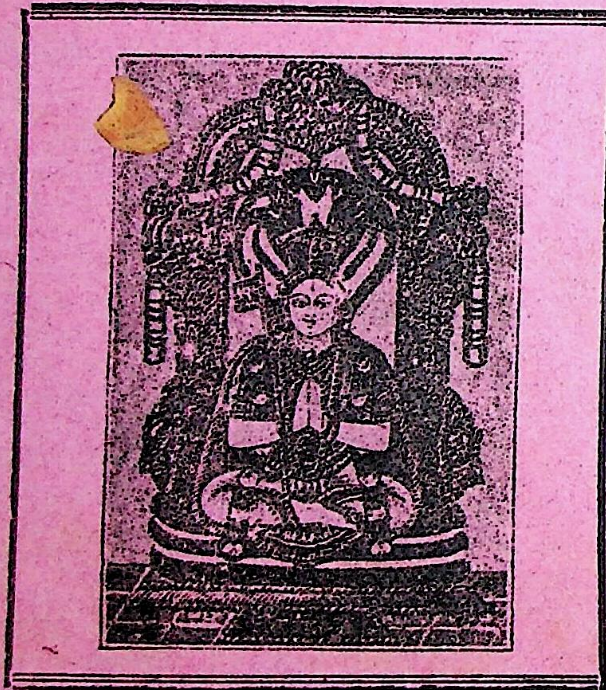
P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

வருடச் சந்தா ரூ. 5 ஜீவியச் சந்தா ரூ. 100.

ஜீவியச் சந்தாதாரர்களுக்கு பத்திரிகை சாச்வதமாக அனுப்பப்பட்டு வருவது தவிர 100 ரூபா விலையுள்ள புஸ்தகங்கள் உடனே அனுப்பப்படும்.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

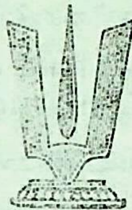
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி*
தாழ்வாதுமில்குரவர் தாம்வாழி*—ஏழ்பாரு
முய்யவவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம் வாழி*
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

குரோதிஞு ஆடிமீ 1964ஞு ஜுலைமீ

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 187.

சென்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசன ஸபாமூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும்பத்திரிகை
ஆசிரியர் : ஸ்ரீ காஞ்சி P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 16 | 1964ளூ ஜூலைமீ குரோதிளூ ஆடிமீ | ஸஞ்சிகை 7

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—75

மாயன்வடிவழகைக் காணாத வல்விடா
யாய்* அதறவிஞ்சியழுதலற்றும்—*தூயபுகழ்
உற்றசடகோபனை நாமொன்றிநிற்கும் போதுபகல்*
அற்றபொழுதான தெல்லியாம்.

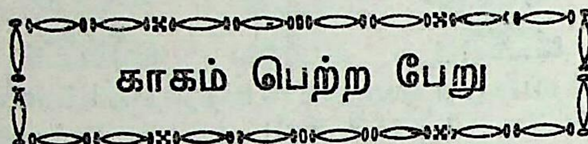
மாயன்	ஸர்வேச்வரனுடைய	தூயபுகழ் உற்ற	பரிசுத்த கீர்த்தி வாய்ந்த
வடிவு அழகை	{ திவ்யமங்கள விக்ரஹ ஸௌந் தரியத்தை	சடகோபனை	ஆழ்வாரை
காணாத	{ ஸேவிக்கப் பெருமையாலுண் டான	நாம் ஒன்றி நிற் கும் போது	} நாம் கிட்டி நின்று அநுபவிக் கும் காலம் எதுவோ அதுதான்
		பகல்	பகலாகும் ;
வல் விடாயாயது	மிக்க வருத்தமானது	அற்றபொழு தானது	} அவ்வநுபவம் விச்சேதித்த காலமானது
அற விஞ்சி	மிகவும் அதிகரிக்க (அதனால்)		
அழுது அலற்றும்-அலற்றியழுதவரான		எல்லி ஆம்	காளராத்ரியாகும்.

கீழே * அங்குமிங்கும் * வார்கடாவருவி * என்னுமிரண்டு திருவாய்மொழிகளாலும் எம்பெருமானுக்கு ரக்ஷைதேடி ஸமாஹிதராய் நின்றார். * வார்கடாவருவியில் "திருச்செய்ய கமலக் கண்ணும் செவ்வாயும் செவ்வடியும் செய்யகையும் திருச்செய்ய கமலவுந்தியும் செய்ய கமலைமார்பும் செய்யவுடையும் திருச்செய்ய முடியுமாரமும் படையும் திகழவென்சிந்தையுளானே" என்று உள்ளம் பூரித்து உடல் பூரித்து அநுஸந்தித்த வடிவழகு திருவுள்ளத்திலே வேரூன்றியிருந்தபடியாலே அவ்வடிவழகைக் கண்ணாரக் கண்டு பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணவேணுமென்று அபேக்ஷை பிறந்து அது பெருமையாலே 'கீழ்ப்பல திருவாய்மொழிகளிலும் பட்ட கிலேசங்களும் இதற்கு ஈடல்ல, ஆழ்வாருடைய கிலேசங்களிலே இது நிகரற்ற கிலேசம்' என்னும்படியாக நொந்து காட்டுத் தீ கதுவினவரைப் போலே தப்தராய், தம்மிற் காட்டிலும் ஆகுலங்களான கரணங்களையுடையராய் 'என்விடாயெல்லாம் தீரும்படி திவ்யாவயவங்களோடே வரவேணும், அழகிய திருவபிஷேகத்தோடே வரவேணும், அழகிய வடிவோடே வரவேணும் ; மேகம் போலே வரவேணும் ; உதய காலத்து ஆதித்யன் போல் பெரிய புகரோடே வரவேணும்' என்றிப்படி கூப்பிட்டு, பின்னையும் அவன் வந்து முகங்காட்டக் காணாமையாலே 'நாம் இந்த கிலேசத்தோடே முடிந்து போமித்தனையன்றோ!' என்று இழவோடே தலைக்கட்டுகிறது *மாயக் கூத்தாவாமனாவென்னுமிப்பதிகம் என்றதாயிற்று. ...

நல்வார்த்தை நானூறு—நான்காவது சதகம்.

(183-வது ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

(307 முதல் 326 வரை) இருபது வார்த்தைகளால் காகாசுர விருத்தாந்தத்தில் தோன்றியுள்ள சங்கைகளுக்குப் பரிஹாரமுணர்த்துவோம்.

காகம் பெற்ற பேறு

307. முமுக்ஷுப்படி த்வயப்ரகரணத்தில் பூர்வ கண்டத்தில் ஸ்ரீமத் பதத்தை விவரித்தருளா நின்ற பிள்ளை லோகாசாரியர், எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் பிராட்டி புருஷகாரம் ஆவச்யகமென்பதையும் அது அமோகமென்பதையும் உபபாதித்தருளுகையில் "இவள் ஸந்நிதியாலே காகம் தலைபெற்றது, அதில்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்" என்கிற சூர்ணையை அருளிச்செய்துள்ளார். விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் இங்கு ;— .... *

"இவள் புருஷகாரத்வத்தின் அவச்யாபேக்ஷிதத்வத்தை யறிவிக்கைக்காக இவள் ஸந்நிதிக்கும் அஸந்நிதிக்குமுண்டான வாசியை யருளிச்செய்கிறார் (இவள் ஸந்நிதியாலே) என்று தொடங்கி."

என்று அவதாரிகையிட்டருளினார். அதற்குமேல் சூர்ணிகையின் பொருளை விவரிப்பது—

"*தேவ்யா காருண்ய ரூபயா * என்கிறபடியே க்ருபைதான் ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலேயிருப்பாளாய் ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனுக்கும் ஸ்வாதந்த்ரியத்தையமுக்கி க்ருபையைக் கிளப்புமவளான இவள் ஸந்நிதியாலே, அபராதத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்காய்த் தலையறுப்புண்ணத்தேடின காகம் *க்ருபயா பர்யபாலயத்* என்கிறபடியே க்ருபாவிஷயமாய்த் தலைபெற்றுப் போய்த்து. அப்படியிருக்கிற இவள் ஸந்நிதியில்லாமையாலே, போக்கற்றுச் செயல்மாண்டு நின்ற நிலை ஒத்திருக்கச் செய்தேயும் காகத்தோபாதி அபராதமுமின்றிக்கேயிருக்க, ராமசரத்துக்கிலக்காய் ராவணன் முடிந்து போனானென்கை." —என்று

308. மேலெடுத்துக் காட்டிய ஸ்ரீ ஸூக்தியில் காகத்துக்கும் ராவணனுக்கும் ஓர் அம்சத்தில் ஸாம்யமும், அபராதத்தில் ராவணனிற் காட்டிலும் காகத்திற்கு ஆதிக்யமும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கக் காணாநின்றோம். வாயஸ ராவணர்களுக்கு எந்த அம்சத்தில் ஸாம்யமென்னில், போக்கற்றுச் செயல்மாண்டு நின்ற நிலையில் ஸாம்யம். அதாவது சரணாகதி பண்ணின விஷயத்தில் ஸாம்யம் என்றதாகத் தேறுகிறது. காகத்திற்குப் பிரதிகோடியாக ராவணனையெடுத்திருக்கையாலே காகம் சரணாகதி பண்ணினதுபோல ராவணனும் அது பண்ணியிருந்தாலதான் பொருத்தமாகும். ஆனால் ராவணன் சரணாகதி பண்ணினதாகப் பேச்சு எந்த நூலிலும் கிடையாது. அப்படியிருக்க, காகத்தோடொக்க அவனையெடுப்பது எங்ஙனம்? என்று சங்கை.

309. மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியில்—போக்கற்றுச்செயல்மாண்டு நின்றநிலை ஒத்திருப்பதாகவுள்ளது. "பகவத் ப்ரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:" என்றொரு ப்ரபத்தி லக்ஷணமுண்டாகையாலே அவ்விதமான ப்ரபத்திதான் காகத்தின் பக்கலிலே தேறும் ப்ரபத்தி; அது ராவணனிடத்திலும் துல்யம் என்பது இங்கு விவக்ஷிதம். இது மேலே நன்கு விவரிக்கப்படும்.

310. காகத்தின் சரணாகதியை முன்னம் பரிஷ்கரித்துக்கொண்டு பிறகு ராவணனிடத்திற் செல்வோம். "த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கதঃ" என்று வான்மீகத்திலுள்ளபடியாலும், "சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறுகாக்கை முலை தீண்ட, அத்திரமே கொண்டெறிய அனைத்துலகும் திரிந்தோடி, வித்தகனே யிராமா ஓ! நின்னபய மென்றழைப்ப" என்கிற பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதனாலும், பிள்ளைலோகாசாரியர் தாமே ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணினவர்களைக் காட்டும் சூர்ணையில் தர்மபுத்ராதிகளோடொக்க காகத்தையும் எடுத்திருப்பதனாலும் காகம் சரணாகதி செய்தவர்களின் வகுப்பில் சேர்க்கத்தக்கதாகவே தோன்றும். ஆனால் காகத்தை சரணாகதனென்று சொல்லுவது கௌணமேயல்லது முக்கியமன்று. இதனை ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் "தாத்ருசோ வாயஸஸ்ய ப்ரணத இதி தயாளுঃ" என்ற ச்லோகத்தினால் ஒரு சமத்காரமாகக் காட்டியுள்ளார். "ப்ரணதே வாயஸே தயாளுঃ" என்றருளிச் செய்யாமல் "ப்ரணத இதி தயாளுঃ" என்றருளிச் செய்ததன் உட்கருத்தை ஆசாரியர்கள் எடுத்துக்காட்டியருளுகிறார்கள். காகன் உண்மையில் ப்ரணதனல்லன், பெருமாள் திருவுள்ளத்தாலே ப்ரணதனாகக் கொள்ளப்பட்டானென்பதைச் சொல்வடிவமே நன்கு காட்டுகின்றதன்றே.

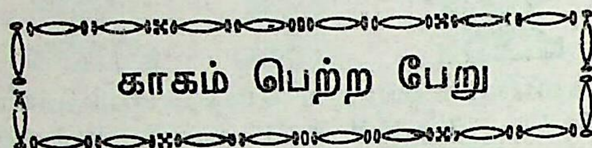
311. ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸுந்தரகாண்டத்தில் இந்த விருத்தாந்தத்தைப் பிராட்டி திருவடியிடம் சொல்லும்போது "த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கதঃ" என்றும் "ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம்" என்றும் சொல்லியிருக்கிறாள். இவ்விடத்தில் கோவிந்த ராஜீய வியாக்கியானம் மிக்க தெளிவைத் தருகின்றது. "உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோச் சப்தச் சரண மித்யயம், வர்த்ததே." என்கிற பகவச் சாஸ்த்ர வசனப்படியும் லௌகிக நிகண்டுகளின்படியும் சரணமென்று க்ருஹத்திற்குப் பெயருள்ளதாதலால் இராமபிரானுடைய இருப்பிடத்திற்கு வந்தானென்கிற பொருளையே ஸ்ரீகோவிந்தராஜர் காட்டியுள்ளார். "சரணம் கதঃ—நிவாஸம் கதঃ; நது உபாயதயா கதঃ" என்பது அவருடைய வியாக்கியான வாக்கியம். காகத்தின் உண்மையான நிலைமையை அந்வய முகத்தாலும் வ்யதிரேக முகத்தாலும் அறுதியிட்டாராயிற்று. ஆகவே காகத்திற்கு சரணாகதியினால் பேறு என்று சிலர் நினைப்பது தகுதியற்றதென்க. "வித்தகனே யிராமாவோ! நின்னபயமென்றழைப்ப" என்கிற பெரியாழ்வார் பாசுரம் தவறுதானோ? அதையடியொற்றிக் கம்பர் "ஐய! நின் சரணஞ் சரணென்றவனஞ்சி வையம் வந்து வணங்கிட" என்று கூறியதும் தவறுதானோ? என்னவேண்டா; திருமங்கையாழ்வார் சிறிய திருமடலில் கஜேந்திராழ்வானுடைய கதையை யருளிச்செய்யுமிடத்து "நாராயணா ஓ! மணிவண்ணா நாகணையாய்! வாராய் என்னாரிடரை நீக்காய்!" என்று களிறு கூவினதாக அருளிச் செய்கிறார். இங்ஙனம் கூவினதாக இதிஹாஸ புராணங்களிலுண்டோவென்று கேட்டால் உண்டு என்ன முடியாதே; இல்லையென்றுதானே சொல்லவேண்டும். பிராமாணிகர்களின் திருவாக்கை நாம் அநாதரிக்கவுங் கூடாது. இந்த காக விருத்தாந்தத்தையே பிராட்டி திருவடிக்கு அடையாளமாகச் சொன்னதாய் வான்மீகத்திலிருக்க, திருவடி பிராட்டிக்குச் சொல்லுமடையாளமாக வைத்துப் பெரியாழ்வாரருளிச் செய்ததைப்பற்றி அவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகள் நிர்வஹித்தருளியிருப்பதைக் காண்க. ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் தர்மபுத்ராதிகளோடொக்கக் காகத்தைப் பரிகணித்திருப்பதும் காகம் சரணாகதி பண்ணினதாகவுள்ளதொரு ப்ரஸித்தியைப் பற்றவாயிற்று. அப்படியுமொரு பக்ஷமிருப்பதை ஸ்தோத்ரபாஷ்யாதிகளில் முன்னோர்கள் காட்டியே யுள்ளார்கள். அதுகிடக்க;

312. இராவணனிற் காட்டிலும் காகத்தின் அபராதம் கொடிது என்று காட்டியருளுகிறார் மணவாள மாமுனிகள். "காகத்தோபாதியபராதமு மின்றிக்கேயிருக்க" என்னும் ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. அதாவது, இராவணன் வேதவதீசாபபீதியினாலே

நல்வார்த்தை நானூறு—நான்காவது சதகம்.

(183-வது ஸஞ்சிகையின் தொடர்ச்சி)

(307 முதல் 326 வரை) இருபது வார்த்தைகளால் காகாசுர விருத்தாந்தத்தில் தோன்றியுள்ள சங்கைகளுக்குப் பரிஹாரமுணர்த்துவோம்.

காகம் பெற்ற பேறு

307. முமுக்ஷுப்படி த்வயப்ரகரணத்தில் பூர்வ கண்டத்தில் ஸ்ரீமத்பதத்தை விவரித்தருளா நின்ற பிள்ளை லோகாசாரியர், எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் பிராட்டி புருஷகாரம் ஆவச்யகமென்பதையும் அது அமோகமென்பதையும் உபபாதித்தருளுகையில் " இவள் ஸந்நிதியாலே காகம் தலைபெற்றது, அதில்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான் " என்கிற சூர்ணையை அருளிச்செய்துள்ளார். விசதவாக் சிகாமணிகளான மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானம் இங்கு ;— .... *

"இவள் புருஷகாரத்வத்தின் அவச்யாபேக்ஷிதத்வத்தை யறிவிக்கைக்காக இவள் ஸந்நிதிக்கும் அஸந்நிதிக்குமுண்டான வாசியை யருளிச்செய்கிறார் (இவள் ஸந்நிதியாலே) என்று தொடங்கி."

என்று அவதாரிகையிட்டருளினர். அதற்குமேல் சூர்ணிகையின் பொருளை விவரிப்பது—

"*தேவ்யா காருண்ய ரூபயா * என்கிறபடியே க்ருபைதான் ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலேயிருப்பாளாய் ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனுக்கும் ஸ்வாதந்த்ரியத்தையமுக்கி க்ருபையைக் கிளப்புமவளான இவள் ஸந்நிதியாலே, அபராதத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்காய்த் தலையறுப்புண்ணத்தேடின காகம் *க்ருபயா பர்யபாலயத்* என்கிறபடியே க்ருபாவிஷயமாய்த் தலைபெற்றுப் போய்த்து. அப்படியிருக்கிற இவள் ஸந்நிதியில்லாமையாலே, போக்கற்றுச் செயல்மாண்டு நின்றநிலை ஒத்திருக்கச் செய்தேயும் காகத்தோபாதி அபராதமுமின்றிக்கேயிருக்க, ராமசரத்துக்கிலக்காய் ராவணன் முடிந்து போனானென்கை." —என்று

308. மேலெடுத்துக் காட்டிய ஸ்ரீ ஸூக்தியில் காகத்துக்கும் ராவணனுக்கும் ஓர் அம்சத்தில் ஸாம்யமும், அபராதத்தல் ராவணனிற் காட்டிலும் காகத்திற்கு ஆதிக்யமும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கக் காணாநின்றோம். வாயஸ ராவணர்களுக்கு எந்த அம்சத்தில் ஸாம்யமென்னில், போக்கற்றுச் செயல்மாண்டு நின்ற நிலையில் ஸாம்யம். அதாவது சரணாகதி பண்ணின விஷயத்தில் ஸாம்யம் என்றதாகத் தேறுகிறது. காகத்திற்குப் பிரதிகோடியாக ராவணனையெடுத்திருக்கையாலே காகம் சரணாகதி பண்ணினதுபோல ராவணனும் அது பண்ணியிருந்தாலதான் பொருத்தமாகும். ஆனால் ராவணன் சரணாகதி பண்ணினதாகப் பேச்சு எந்த நூலிலும் கிடையாது. அப்படியிருக்க, காகத்தோடொக்க அவனையெடுப்பது எங்ஙனம்? என்று சங்கை.

309. மணவாளமாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியில்—போக்கற்றுச்செயல்மாண்டு நின்றநிலை ஒத்திருப்பதாகவுள்ளது. "பகவத் ப்ரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திः ப்ரபத்திः" என்றொரு ப்ரபத்தி லக்ஷணமுண்டாகையாலே அவ்விதமான ப்ரபத்திதான் காகத்தின் பக்கலிலே தேறும் ப்ரபத்தி; அது ராவணனிடத்திலும் துல்யம் என்பது இங்கு விவக்ஷிதம். இது மேலே நன்கு விவரிக்கப்படும்.

310. காகத்தின் சரணாகதியை முன்னம் பரிஷ்கரித்துக்கொண்டு பிறகு ராவணனிடத்திற் செல்வோம். "த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத:" என்று வான்மீகத்திலுள்ளபடியாலும், "சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறுகாக்கை முலை தீண்ட, அத்திரமே கொண்டெறிய அனைத்துலகும் திரிந்தோடி, வித்தகனே யிராமா ஓ! நின்னபய மென்றழைப்ப" என்கிற பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதனாலும், பிள்ளைலோகாசாரியர் தாமே ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணினவர்களைக் காட்டும் சூர்ணையில் தர்மபுத்ராதிகளோடொக்க காகத்தையும் எடுத்திருப்பதனாலும் காகம் சரணாகதி செய்தவர்களின் வகுப்பில் சேர்க்கத்தக்கதாகவே தோன்றும். ஆனால் காகத்தை சரணாகதனென்று சொல்லுவது கௌணமேயல்லது முக்கியமன்று. இதனை ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் "தாத்ருசோ வாயஸஸ்ய ப்ரணத இதி தயாளு:" என்ற ச்லோகத்தினால் ஒரு சமத்காரமாகக் காட்டியுள்ளார். "ப்ரணதே வாயஸே தயாளு:" என்றருளிச் செய்யாமல் "ப்ரணத இதி தயாளு:" என்றருளிச் செய்ததன் உட்கருத்தை ஆசாரியர்கள் எடுத்துக்காட்டியருளுகிறார்கள். காகன் உண்மையில் ப்ரணதனல்லன், பெருமாள் திருவுள்ளத்தாலே ப்ரணதனாகக் கொள்ளப்பட்டானென்பதைச் சொல்வடிவமே நன்கு காட்டுகின்றதன்றே.

311. ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸுந்தரகாண்டத்தில் இந்த விருத்தாந்தத்தைப் பிராட்டி திருவடியிடம் சொல்லும்போது "த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய தமேவ சரணம் கத:" என்றும் "ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம்" என்றும் சொல்லியிருக்கிறாள். இவ்விடத்தில் கோவிந்த ராஜீய வியாக்கியானம் மிக்க தெளிவைத் தருகின்றது. "உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோச் சப்தச் சரணமித்யயம், வர்த்ததே." என்கிற பகவச் சாஸ்த்ர வசனப்படியும் லௌகிக நிகண்டுகளின்படியும் சரணமென்று க்ருஹத்திற்குப் பெயருள்ளதாதலால் இராமபிரானுடைய இருப்பிடத்திற்கு வந்தானென்கிற பொருளையே ஸ்ரீகோவிந்தராஜர் காட்டியுள்ளார். "சரணம் கத:—நிவாஸம் கத:; நது உபாயதயா கத:" என்பது அவருடைய வியாக்கியான வாக்கியம். காகத்தின் உண்மையான நிலைமையை அந்வய முகத்தாலும் வ்யதிரேக முகத்தாலும் அறுதியிட்டாராயிற்று. ஆகவே காகத்திற்கு சரணாகதியினால் பேறு என்று சிலர் நினைப்பது தகுதியற்றதென்க. "வித்தகனே யிராமாவோ! நின்னபய மென்றழைப்ப" என்கிற பெரியாழ்வார் பாசுரம் தவறுதானோ? அதையடியொற்றிக் கம்பர் "ஐய! நின் சரணஞ் சரணென்றவனஞ்சி வையம் வந்து வணங்கிட" என்று கூறியதும் தவறுதானோ? என்னவேண்டா; திருமங்கையாழ்வார் சிறிய திருமடலில் கஜேந்திராழ்வானுடைய கதையை யருளிச்செய்யுமிடத்து "நாராயணா ஓ! மணிவண்ணா நாகணையாய்! வாராய் என்னாரிடரை நீக்காய்!" என்று களிறு கூவினதாக அருளிச் செய்கிறார். இங்ஙனம் கூவினதாக இதிஹாஸ புராணங்களிலுண்டோவென்று கேட்டால் உண்டு என்ன முடியாதே; இல்லையென்றுதானே சொல்லவேண்டும். பிராமாணிகர்களின் திருவாக்கை நாம் அநாதரிக்கவுங் கூடாது. இந்த காக விருத்தாந்தத்தையே பிராட்டி திருவடிக்கு அடையாளமாகச் சொன்னதாய் வான்மீகத்திலிருக்க, திருவடி பிராட்டிக்குச் சொல்லுமடையாளமாக வைத்துப் பெரியாழ்வாரருளிச் செய்ததைப்பற்றி அவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகள் நிர்வஹித்தருளியிருப்பதைக் காண்க. ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் தர்மபுத்ராதிகளோடொக்கக் காகத்தைப் பரிகணித்திருப்பதும் காகம் சரணாகதி பண்ணினதாகவுள்ளதொரு ப்ரஸித்தியைப் பற்றவாயிற்று. அப்படியுமொரு பக்ஷமிருப்பதை ஸ்தோத்ரபாஷ்யாதிகளில் முன்னோர்கள் காட்டியே யுள்ளார்கள். அதுகிடக்க;

312. இராவணனிற் காட்டிலும் காகத்தின் அபராதம் கொடிது என்று காட்டியருளுகிறார் மணவாள மாமுனிகள். "காகத்தோபாதியபராதமுமின்றிக்கேயிருக்க" என்னும் ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. அதாவது, இராவணன் வேதவதீசாபபீதியினாலே

பிராட்டியைக் கைதொட்டுத் தீண்டினனென்றில்லை காகம் அப்படியன்றிக்கே திருமுலைத்தடத்திலே ரக்தஸ்ராவமாகும்படியாகக் குத்திக்குளம்படுத்துச் செய்த அபராதம் கனத்ததேயாம். இப்படிப்பட்ட காகத்திற்குத் தண்டனை பண்ண வேண்டில் ராவணனுக்கு மேற்பட்ட தண்டனை பண்ணவேண்டும். கொலையில் விஞ்சின தண்டனையில்லையாகையாலே கொலையையாவது செய்திருக்கவேண்டும். அதுவும் செய்யாதே விட்டது பிராட்டியின் ஸந்நிதியாலேயென்பது ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளம். பிராட்டியின் திருவாக்கால் "காகுத்ஸ்தः க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்றிருக்கையாலே பெருமாள் தம்முடைய கருணையினால் ரக்ஷித்தருளினதாக விளங்குகின்றதேயல்லது வேறு விதமாகக் காணவில்லையேயென்று சிலர் சங்கிக்கலாம். இங்கே ஒரு மருமம் உற்றுநோக்கத் தக்கதுண்டு. பிராட்டி சொல்லுமிடத்து 'அருகேயிருந்த நான்தான் ரக்ஷிக்கச் செய்தேன்' என்று சொல்லுவது அவளுடைய ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராது. ஆயினும் மருமமாகச் சொல்லி வைத்தாள்; க்ருபயா என்றது ஆழ்ந்து நோக்கத்தக்கதாம். "அநுக்ரஹமயீம் வந்தே நித்யமஜ்ஞாத நிக்ரஹாம்" என்று போற்றப்படும் பிராட்டி "தேவ்யா காருண்ய ரூபயா" என்று ஸாக்ஷாத் க்ருபையாகவே பகவச்சாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றாள். க்ருபை வேறு, பிராட்டி வேறு என்று கிடையாது. ஆக "க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்றது க்ருபையின் வடிவமான என்னாலே [என்னுடைய சேஷ்டாவிசேஷத்தினாலே காப்பாற்றினார் காகுத்தர் என்றபடியாம். அல்லாதபோது இங்கு க்ருபயா என்றதானது. பாதபூரணமாத்ரமாய் வியர்த்தமாகும். "காகுத்ஸ்தः பர்யபாலயத்" என்னுமளவே போதுமன்றோ. பெருமாள் தம் குடிப்பிறப்பின் மேன்மையாலே ரக்ஷித்தருளினார் என்பதே பர்யாப்தம். க்ருபையில்லாமல் ரக்ஷிக்க முடியாதாகையாலே "க்ருபயா" என்று சொல்லவேண்டுவதில்லையன்றோ. "வ்யர்த்தம் ஸத் கிஞ்சித் ஜ்ஞாபயதி" என்று வையாகரணர் சொல்லுங் கணக்கிலே வ்யர்த்தமாய்க் கொண்டு தெரிவிப்பதென்னவென்றால் "க்ருபயா—க்ருபாரூபிண்யா ஸீதயா." என்று பொருள் கொள்ளவேணுமென்று தெரிவிக்கின்றது.

313. காகம் தான் செய்த அபராதத்திற்குத் தண்டனையாகக் கண்ணிழந்தபடியால் பிராட்டியின் புருஷகாரம் பலித்ததாகவோ ரக்ஷிக்கப்பட்டதாகவோ கொள்வதற்கில்லையேயென்று சிலருடைய சங்கை. இதற்குச் சொல்லுகிறோம். பிராட்டி தன்வாக்கினால் "பர்யபாலயத்"—ரக்ஷித்தருளினார் என்று சொல்லியிருப்பது ஸ்பஷ்டமாயிருக்க, அவனை ரக்ஷிக்கப்படாதவனாகச் சொல்லுவது ஏலாது. ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில் "காகத்துக்கும் காளியனுக்கும் பலன் ப்ராணன்" என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. உயிரையே பலனாகக் கொண்டது காகம். அபேக்ஷிதமான வுயிர்க்கு ஹாநிவாராத வரையில் அது ரக்ஷிக்கப்பட்டதாக இசையத் தக்கதேயாகும்.

314. காகம் சரணாகதி செய்யவேணுமென்ற எண்ணத்துடன் விழுந்திருந்தால் எங்கு விழுந்தாலென்ன? எப்படி விழுந்தாலென்ன? என்றொரு வாதமுண்டு. காகத்தின் எண்ணம் நிச்சயிக்க முடியாததாயிரா நின்றது. மேலே தரிப்பற்றுக் கீழே விழுந்ததத்தனை. விழுந்தவதனை சரணாகதியாக்கினவள் பிராட்டி. 'பிராட்டி ஸன்னிதானத்திலும் காகத்திற்குக் கண் போயிற்றென்றால் புருகாரத்தின் மேன்மை என்னவது?' என்று க்ஷேபிக்கலாகாது. கொலை செய்த வொருவன் கொலையுண்ணக் கடமைப்பட்டவனாயினன். 'நமக்குக் கொலை தப்பாது' என்கிற நிச்சயமும் குற்றவாளிக்குத் திடமாக இருந்தது. ஆனால் பிரபலமான சிபார்சு பிடித்தான். அதனால் ஆயிரம் ரூபா அபராதத்தோடு மீண்டான்; அல்லது சில மாதங்கள் சிறைவாஸ தண்டனை விதிக்கப்பெற்றான். உயிர்க்கு அபாயமின்றி மீண்டுவந்த அவன் ஆயிரம் ரூபா அபராதத்தையும் ஸ்வல்ப சிறைவாஸத்தையும் ஒரு தண்டனையாக மதிப்பனோ? சிபார்சு செய்தவர் தாம் தம்முடைய சிபார்சு பழுதுபட்டதாகத்தான் நினைப்.

பரோ? திரக்கழிய அபராதம் பண்ணின காகத்திற்கு அபசார பலன் உலகப் பிரசித்தமாம்படி ஒருகண் தொலையட்டுமென்று பிராட்டியும் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்க ப்ராப்தியுண்டு. இதனால் பிராட்டியின் கருணைக்குக் கொத்தை வாராது.

315. உஷையின் தந்தையான பாணஸுரனுக்குப் பரம சிவனுடைய வேண்டுகோளினால், நாலிரண்டு கரங்கள் தப்ப மற்ற கரங்களையெல்லாங் கழித்து உதிரமொழுகச் செய்த நிலைமையிலும் "வாணனுக்கிரங்கினனெம்மாயனே" என்று தயை காட்டினதாக வருளிச்செய்கிறார் திருமழிசைப்பிரான் மாவலியின் சிரத்தின் மீது திருவடியை வைத்து அருள் செய்திருக்கச் செய்தேயும் 'இரக்க மண் கொடுத்தவற்கு இரக்கமொன்றுமின்றியே' என்று இரக்கம் காட்டாததாகவேயருளிச் செய்கிறார் அவ்வாழ்வார்தாமே. ஆகவே இரக்கத்தின் சொரூபத்தையும் இரக்கமின்மையின் சொரூபத்தையும் நிர்ணயிக்க நாம் அதிகாரிகளல்லோம் என்றதாயிற்று.

316. 'பரசுராமனுக்குச் செய்ததுபோல் செய்திருக்கலாகாதா? அவன் கடைசிவரை எதிர்த்தவனுச்சே; அவனுக்குத் தபோபல நஷ்டம் மட்டுந்தானே' என்கிற வாதம் தகுதியற்றது. இத்தகைய கேள்விகள் கேட்பதானால் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ஒவ்வொரு கதையிலும் கேள்விகள் கேட்க இடமுண்டு. பஞ்சவடியில் சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கம் செய்துவிட்டது போலத் தாடகையையும் [கொலை செய்து நீண்ட பழிக்கு ஆளாகாமல்] அங்கபங்கம் செய்து துரத்திவிட்டு முனிவன் வேள்வியை எளிதாகக் காப்பாற்றியிருக்கலாமே என்கிறார் ஒருவர். தாடகையைப் போலே சூர்ப்பணகையையும் "சத்ரு சேஷம் ந சேஷயேத்" என்ற கணக்கிலே கொன்று குழிவெட்டிப் புதைத்திருந்தால் பெருமாள் ஒரு விபத்துமில்லாமல் சுகமாக ஊர் திரும்பிப் போயிருக்கலாமே. பிராட்டியைப் பிரிந்து பட்ட துயரங்களுக்கெல்லாம் மூலகாரணம் சூர்ப்பணகையேயாதலால் அவளை உயிரோடு விட்டது பிசகல்லவா? என்கிறார் மற்றொருவர். இதையெல்லாம் பெருமாளையே நேராக நோக்கி விண்ணப்பஞ் செய்யவேணுமத்தனை.

317. இதற்கெல்லாம் அழகிய சமாதானமுண்டு என்னில், எதற்கும் அழகிய சமாதானமுண்டு. 'திவ்யதம்பதிகளின் திருவுள்ளப்படிதான் கதைகள் நடந்துவந்திருக்கின்றன' என்பதொன்றே அழகிய சமாதானம். கண்ணிழந்ததைக் காகம் ஒரு தண்டனையாகவே நினைப்பிடாமலிருக்க, நாமேதுக்கு அதைப்பற்றி வருந்தவேண்டும். காகமாக வந்த ஜயந்தன் தான் உயிர் தப்பினதற்கு மிகமிக மகிழ்ந்து ஸ்வஸ்தானம் சென்று சேர்ந்து மறுபிறப்புப் பெற்றதாகக் களித்துக் குறைமாடித் திரியா நிற்க, ஒரு பொருளாக எண்ணத்தகாத கண்ணிழவைப் பற்றி நமக்கென்ன விசாரம்?

318. திருவாய்மொழியில் (4—9—2) * சாமாறுங் கெடுமாறும் * என்ற பாட்டின் ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியில் நம்பிள்ளை ஒரு கதை யருளிச்செய்கிறார்; (அதாவது) ராஜத்ரோஹாபராதம் செய்தவொருவனுக்குக் கைகளையும் கால்களையும் வெட்டிவிடும்படி அரசன் கட்டளையிட அப்படியே வெட்டியாயிற்று உதிர மொழுக வொழுக அவன் வீடுவந்து சேர்ந்திருக்கிறான். உற்றாருறவினர் அவனை விசாரிக்கச் சென்று 'ஐயோ! இப்படியாயிற்றே!' என்று விசனிக்க அதற்கு அவன் 'ஐந்நூறு காசு தா, ஆயிரம் காசுதா. என்னுதே இவ்வளவோடு போனது உங்கள் அநுக்ரஹமன்றோ?' என்றானாம். இப்படி சொன்னவன் இரண்டொரு நாழிகையில் உயிர் துறக்கப்போகிறான். அதை அவன் அறியாதவனல்லன்; ஆனாலும், காசு தொலைவதைக் காட்டிலும் உயிர் தொலைவதை அவன் மேலாக நினைத்தான். லாபநஷ்டங்கள் அவரவர்களின் எண்ணத்தின்படி வெவ்வேறுபட்டிருக்குமன்றே.

319. கடற்கரையில் கடலரசன்மீது தொடுக்கப்பட்ட பாணத்தினுல் அவனுடைய அங்கம் பங்கப்படுத்தப்படவில்லையே என்பது வாஸ்தவம். எம்பெருமான் தான் செய்யும் காரியங்களை இன்னின்னபடிதான் செய்வதென்று ஒரு வியவஸ்தை வைத்துக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லையே. குஹப்பெருமாள் பக்கலில் மது பர்க்கங்கூட ஸ்வீகரிக்க மாட்டேனென்ற பெருமாள் "சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக்" என்னும்படி சபரி செப்பிக்கொடுத்த பழத்தை உகந்து அமுது செய்தருளினர். இதற்கெல்லாம் நாம் காரணம் கண்டுபிடித்துச் சொல்லாமலில்லை. அம்பலத்திலே அவிழ்க்கலாகாதவற்றையும் அவிழ்க்கவேண்டியதாகிறதே யென்று சோகிக்கிறோம். ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்திலே "பகவதி பரத்வாஜே புக்திஸ் ததா சபரீகரே" என்றருளிய சுலோகத்தை இங்கே நினைப்பது. அதில் நான்காம் பாதம் ரஸகனமானது.

320. 'காகாசுரனுடைய மூக்கு குற்றம் செய்திருக்க, கண்ணைப் பறிப்பானேன்?' என்றொரு கேள்வி. இதுவரையில் ஆசாரியர்களின்மீது தொடுக்கப்பட்ட அம்பு இப்போது பெருமாள் பக்கலிலே பாய்கின்றது போலும். சூர்ப்பணகையின் வாய் குற்றஞ்செய்ததேயல்லது காதும் மூக்கும் ஏதேனும் குற்றம் செய்ததுண்டோ? எதற்கு அந்த அங்கங்களைப் பங்கம் செய்ததென்று கேட்கலாமே. கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் ஸ்ரீராமாவதாரத்திலும் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலும் சில கேள்விகள் கேட்டிருக்கிறார் எம்பெருமானையே நோக்கி. இத்தகைய கேள்விகளையும் எம்பெருமானையே நோக்கிக் கேட்கவேண்டுமத்தனை.

321. 'என்றைக்கோ அந்த காகம்செய்த குற்றத்திற்காக எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லாத் தேசங்களிலுமுள்ள காகங்களுக்கெல்லாம் அந்த தண்டனையின் பலன் பலிப்பது என்ன நியாயம்?' என்பது ஒரு ஆக்ஷேபம். கம்பராமாயணவுரைகாரர்கள் இதற்குப் பொருத்தமான சமாதானம் கூறியுள்ளார்கள். "ஏக: பாபாநி குருதே பலம் புங்க்தே மஹாஜந:" [ஒருவன் குற்றஞ்செய்ய அதன் பலனைப் பலரும் அநுபவிக்கின்றனர்] என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. அஃது எல்லாவிடங்களிலும் பலிக்கின்றதென்றில்லை. பலிக்குமிடங்களிலே சாஸ்த்ரங்களை நினைக்கிறோம். திருவாய்மொழியில் "கேசவன் தமர் கீழ் மேலெமரேழெழுபிறப்பும், மாசதிரிதுபெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா" என்று இருபத்தொருபடிகால் தமர்கள்மீது எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹம் வெள்ளங்கோத்துப் பெருகுவதாக ஆழ்வாரருளிச்செய்கிறார். இவ்வருட் பெருக்குக்கு எல்லாருமிலக்கோ? எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹத்திற்கும் நிக்ரஹத்திற்கும் ஒரு வியவஸ்தையுண்டோ? சீமாலிகனவனோடு தோழமை கொள்ளுவன்; சாமாறவனையெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலைகொள்வன். இத்தனையுஞ் செய்து "ஆமாறு அறியும் பிரானே!" என்று விளிக்கப்படுவன். ஆமாறு அவனறியுமத்தனை போக்கி நாமார் அறிய?

322. 'மாரீசன் மானுருக்கொண்டு வந்து தன்னுயிரையும் மானுடலையுமிழந்தான்; மற்ற மான்கள் இதனுல் தண்டிக்கப்படவில்லையே' என்றதற்குச் சொல்லுகிறோம். மாரீசனை மஹாத்ரோஹியென்று பலர் நினைப்பதுண்டு; அவன் பக்தனேயல்லது த்ரோஹியல்லன். கேண்மின். சூர்ப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு, ஜனஸ்தானத்திலிருந்த தன் தமையனுகிய கரன் பக்கல் சென்று இச்செய்தியைச் சொல்லிப் புரண்டழுது அவனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கினவளவில், அக்கரன் பதினுலாயிர ஸேநாதிபதிகளையும் ஸேனைகளையும் இராமபிரானேடு போர் செய்ய அனுப்ப, இராமன் அவர்களத்தனை பேரையும் தான் ஒருவனுகவே கொன்று வென்றிட்டு பிறகு வந்த கரனையும் கொன்றுவிட்டு ஜனஸ்தானத்தை சூன்யமாக்கினபோது அங்கு இராமபாணத்துக்குத் தப்பிப் பிழைத்து ஒளித்து ஓடிப்போன அகம்பனன் இலங்கைக்குச் சென்று ஜனஸ்தான மடங்கலும் பாழ்பட்ட செய்தியையும், இராமன்

ஒருவராலும் வெல்லமுடியாதவனென்பதையும் சொல்லி 'ஸீதையை அபஹரித்துக் கொண்டு வந்தால், அந்த வருத்தத்தினுல் இராமன் முடிந்துவிடக் கூடும் என்று தெரிவிக்க, இராவணன் அவனது சொற்படியே 'ஸீதையைக் கொள்ளைகொள்ள உபாயமென்? என்று யோசித்து அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு மாரீசனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து 'நீ எனக்கு ஒருதவி செய்யவேணும்' என்று சொல்லித் தன் கருத்தை வெளியிட, அதுகேட்ட மாரீசன் 'அப்பா இராவணு! அந்த மஹாநுபாவனுடன் உனக்கு த்வேஷம் உதவாது; இந்த இராமன் சிறு பிள்ளையாயிருக்கும் பொழுதே விச்வாமித்ரயாகத்தில் அவருடைய பாணத்துக்கு இலக்காகி நான்பட்டபாடு இனனும் மறக்க முடியவில்லை; அத்திருநாமம் செவிப்படும் போதே என் உடல் நடுங்குகின்றது; இப்பேச்சை விட்டுவிடு; இதை நெஞ்சிலும் நினையாதே' என்று உபதேசிக்க அதைக்கேட்டு இராவணன் இலங்கைக்குப் போய்விட்டான்.

323. பிறகு சூர்ப்பணகை இலங்கைக்குச் சென்று, தான் மூக்கறுப்புண்ட படியையும், தாசரதிகளுடைய ஸௌந்தர்ய பராக்ரமாதி குணங்கள் எல்லையற்றிருக்கிற படியையும், ஸீதையின் இருப்பையுஞ் சொல்லி, 'இராகவனை நீ எவ்விதத்திலாவது பங்கஞ் செய்யாவிடில் நீ ஆண்பிள்ளையே அல்லை' என்று கூறி இராவணனை நிந்தித்துக் கீழே விழுந்து புரண்டு அழ, இராவணன் மறுபடியும் மாரீசனிடத்திற் சென்று, நயபயங்களினுல் அவனைத் தன் சொல்வழிப் படுத்திக்கொண்டு அம்மாரீசனும் தானுமாய்ப் புறப்பட்டு வந்து தான் ஓரிடத்தில் ஒளிந்திருந்தான். மாரீசன் இராவணனுடைய வலிகட்டாயம் பொறுக்கமாட்டாமல் மனம் நொந்துகொண்டே உடன்பட்டு வந்தானேயன்றி இராமபிரானிடத்தில் கறுக்கொண்டு வந்தானில்லை; படுபாவியான இவ்விராவணனுக்குஉடன்பட்டுக் காரியஞ்செய்யாவிடில் இவன் நம்மைக் கொலை செய்துவிடுவதாகச் சொல்லுகிறன். இவனுக்கு உடன்பட்டுக் காரியஞ்செய்தோமாகில இராமபிரான் நம்மைக் கொன்றுவிடப் போகிறுர். இப்பாவியின் கையில் நாம் கொலையுண்பதிற் காட்டிலும் அப்பரம புருஷன் கையிற் கொலையுண்பது நற்கதிகு ஹேதுவாம்' என்றெண்ணித் தன் மரணத்தை நிச்சயித்துக் கொண்டே வந்தானதனை. பிறகு மாரீசன் பொன்மானின் வடிவெடுத்துக் கொண்டு ஸீதையின் பார்வையில் மேயத்தொடங்கி அக்காட்டில் நெடுந்தூரம் இராகவனை இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். அப்பொழுது இராகவன் 'இவன அரக்கனே' என்று தெளிந்து அம்புகளை அவன்மீது எறிந்தார். அதனுல் அடியுண்ட மாரீசன் மானுருவை விட்டு நிஜரூபத்துடன் கீழே விழுந்து 'ஹா லக்ஷ்மணு! ஹா ஸீதே! கெட்டேன்' என்று இராகவனைப் போல் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு மரணமடைந்தான். இங்கு நாம் ஆலோசிக்கவேண்டிய தென்னவென்ருல், இப்படி இவன் கூச்சலிட்டது இராவணனுக்கு உபகாரம் செய்யவேணுமென்கிற எண்ணத்தினுலா? அலலது அபகாரஞ் செய்யவேணுமென்கிற எண்ணத்தினுலா? என்று ஆராயவேண்டும். 'இராவணன் கையாற்கொலையுண்பதைவிட இராம பாணத்தாற் கொலையுண்டு முடிதல் நன்று' என்கிற எண்ணத்தோடு வந்த மாரீசனுக்கு இராவணன்திறத்தில் உபகாரஞ் செய்யவேணுமென்கிற எண்ணமுண்டாக ப்ரஸக்தியில்லை. 'நாம் மாண்டொழிவது போல் அவனையும் மாண்டொழியச் செய்துவிடவேண்டு'மென்கிற எண்ணங்கொண்டே இராகவனைப் போல் கூச்சலிட்டான். மாரீசன் இப்படிக் கூச்சலிடாமல் வெறுமனே செத்திருப்பானுகில், பிராட்டி லக்ஷ்மணனைப் பிரிய நேர்ந்திராது. இராவணன் பிராட்டியைக் கவர்ந்து கொண்டு போகவும் அது நிமித்தமாகத் தான் மாண்டு போகவும் நேர்ந்திராது. தேவர்களின் பிரார்த்தனை ஈடேறவும் வழியிராது. மரண காலத்தில் மாரீசன் போட்ட கூச்சலே ராவண ஸம்ஹாரத்திற்கு மூலகாரணமாகநின்றமையால் ஸ்ரீராம விஷயத்திலே மாரீசன் உபகாரகனேயன்றி அபகாரகனல்லன் என்பது தத்துவம். ஆக, மனப்பூர்வமாக அபசாரப்பட்ட காகத்தைப் பற்றின பேச்சில் மாரீசனுடைய நினைவு வருதற்கே ப்ரஸக்தியில்லையென்று விடுக்க,

324. ஆக இவ்வளவும் காகத்தின் ரக்ஷணத்தில் தோன்றிய சங்கைகளுக்குப் பரிஹாரம் செய்தற்றது. இந்த சங்காபரிஹாரங்களை ஸ்ரீமந் நிகமாந்தவாசிரியர் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில் அறுபத்து மூன்றாம் சுலோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் நாலே வரியில் (வடமொழியில்) முடித்துள்ளார். "நநு தக்ஷிணுக்ஷி ஹிம்ஸநேந தண்டயித: கதம் தயாளுத்வம்?=காகத்தின் ஒரு கண்ணைப் போக்கின பெருமாளை [தண்டித்த பிரபுவை] தயாளுவென்பது எங்ஙனம்? என்று பூர்வபக்ஷம். "ப்ராணர்த்திந: காகஸ்ய ப்ராண ரக்ஷணேந ...." இத்யாதிவாக்யத்தால் தத்பரிஹாரம். இது ஸ்பஷ்டம். இதற்குமேல் கண்ணைப் போக்ினதைப் பற்றின சங்கையை மீண்டும் செய்து, "அமோகஸ்ய 'ப்ரஹ்மாஸ்த்ரஸ்ய" என்று தொடங்கி அதற்குக் காட்டின பரிஹாரமாவது—'ப்ரஹ்மாஸ்த்ரப்ரயோகம் அமோகமாதலால் ஏதேனுமொன்றைக் கொண்டு போக வேண்டியிருந்தபடியால் அதற்காக ஒரு கண் கெட்டது; ஆனாலும் ஒரு கருவிழியே வலது புறத்திலும் இடது புறத்திலும் ப்ரஸரிக்கும்படி செய்ததனால் இரு கண்களின் பலனுக்குக் குறையில்லை' என்பதாக. இதற்கு மேலும் அங்கு அருளிச்செய்திருப்பதாவது, துஷ்ப்ரக்ருதியான காகத்திற்கு மறுபடியும் அபராதப்ரவ்ருத்தியுண்டாகாதபடி அச்சம் அநுவர்த்திப்பதற்கான சிக்ஷை நன்றேயென்றார். ஒரு காகம் என்றைக்கோ செய்த அபராதத்திற்கு எக்காலத்திலுமுள்ள எல்லா வாயஸங்களுக்கும் தண்டனையா? என்கிற சங்கையையும் செய்துகொண்டு, "ஸர்வத்ர ஸர்வேஷாம் ப்ரஸ்துதவ்ருத்தாந்த ப்ரக்க்யாபநார்த்தத்வாத்" என்று அதற்குப் பரிஹாரமுமுணர்த்தினர். அபசாரபலனை உலகமறியச் செய்யவேண்டி என்று முடித்தார்.

325. ஆக ஏற்கெனவே ஆசாரியர்கள் சங்கித்துப் பரிஹரித்திருப்பதனால் தொலைந்து போன சங்கைகளை மீண்டும் ப்ரஸங்கிப்பது வேண்டா. "இவள ஸந்நிதியாலே காகம் தலைபெற்றது" என்றருளிச்செய்த ஆசிரியர்களின் திருவுள்ளமும் உபபாதனமும் மிகமிகப் போற்றத்தககது. காகம் மூவுலகும் திரிந்தோடி மீண்டுவந்து விழுந்தபோது அந்த பிராட்டியின் ஸன்னிதானமில்லையாகில் அவனுக்குத் தலை போயிருக்குமென்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ? "தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோடே போயிற்று" என்கிற வசனத்தை நினைத்தருளியே "காகம் தலைபெற்றது" என்று பிள்ளை லோகாசாரியர் அருளிச்செய்தது. அரசாணிபாலை வேங்கடாத்வரியென்கிற மஹாபண்டிதர் தம்முடைய லக்ஷ்மீஸஹஸ்ர காவ்யத்தில் காருண்ய ஸ்தபகத்தில் (ஸ்லோ. "த்வய்யேவ ஆயததே க்ருபா ரகுபதே: ....அவித: பதந்சரண: காகோ விசோகோஜ்ஜித:" என்கிற சுலோகத்தை "இவள் ஸந்நிதியாலே காகம் தலைபெற்றது" என்ற முமுக்ஷுப்படி ஸ்ரீஸூக்தியையும், கம்பராமாயண வாலிவதைப் படலத்துள்ள "ஆவியைச் சனகன் பெற்றவன்னத்தை அமிழ்தின்வந்த தேவியைப் பிரிந்த பின்னைத் திகைத்தனை போலுஞ்செய்கை" என்ற செய்யுளையும் உயிராக வைத்துப் பாடினர். இந்த சுலோகத்தின் சுருக்கமான கருத்தாவது, பிராட்டியே சக்ரவர்த்தி திருமகனுருடைய கருணை நீரிட்ட வழக்காகும். ஏனென்றால், நீர் கூடியிராத போது அதுவே காரணமாக நிரபராதியான வாலி கொலையுண்டு போனான். அதுவே காரணமாக (முனிவன வேள்வியில்) ஸ்த்ரீவதம் நடந்தது. நீர் கூடியிருந்ததனாலேயே மஹாபராதியான காகம் ரக்ஷை பெற்றது என்பதாம். இவ்விஷயத்தில் இனிமேலும் வரைந்து கொணடு போவது வரஸமாகும்.

326. இனி "அதில்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்" என்பது பற்றின நுட்பத்தையுணர்த்துவோம் த்வயத்தில் பூர்வகண்டம ப்ரபத்திபரம். ப்ரபத்தி செய்யும்போது பிராட்டி முன்னிலையாகச் செய்யவேணுமென்பது நூற்கொள்கை. காகத்தினிடத்தில் ஏதோ வொருபடி சரணகதி நிரூபிக்கலாயிருந்தது. ராவணன் பக்கலிலும் இங்ஙனே நிரூபிக்கலாயிருந்தாலொழிய இங்கு அவனைச் சேர்த்தெடுக்க நியாயமில்லையே! என்று மேலெழுந்தவாரியாகச சிலர் நினைக்கக் கூடியதுண்டு

இங்கு முன்னம் ஒரு மருமம் கேண்மின். ஸ்ரீராமாயணம் யுத்தகாண்டம் பதினுன்காவது ஸர்க்கத்தில் ராவண ஹிதோபதேசப்ரகரணத்தில் "ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ" என்று மூன்றுவிசை சொல்லுகிறுன் விபீஷணுழ்வான். 'பிராட்டியைப் பெருமாளிடம் ஸமர்ப்பித்துவிடு' என்பது இதன் பொருள். இங்ஙனே சொன்ன விபீஷணுழ்வானுடைய உட்கருத்து யாதெனில், இராகவனேடு நாம் யுத்தம் பண்ணுவதாயிருந்தாலுங்கூட ஸீதையைப் பெருமாள் பக்கத்திலே சேரவிட்டு யுத்தம் பண்ணினேமாகில் நமக்கு யாதொரு விபத்தும் விளையாது; அக்காரியத்தை முன்னம் செய்துவிடு; நாம் தலைபெற்றேமாவது திண்ணம் என்பதேயாம். சரணுகதி மரணுகதியென்று எந்த நிர்ப்பந்தமுமின்றிக்கே இருவருமான சேர்த்தியிலே நாம் தலைகாட்டினேமாகில் நமக்கு ஒரு குறையும் வாராது என்பது தத்வவித்துக்களின் திண்ணிய அத்யவஸாயம். "போக்கற்றுச் செயல்மாண்டு நின்றநிலை ஒத்திருக்கச் செய்தேயும்" என்றருளிச் செய்துள்ள மணவாள மாமுனிகள் காகத்திற்குண்டான சரணுகதி ராவணனுக்குமுண்டு, ராவணனுக்குண்டான நிலைதான் காகத்திற்கும் என்று, நெடுநாள் ஆசார்யஸேவை பண்ணித் தெளியவேண்டிய மஹார்த்தத்தை அவலீலையாக வாரியிறைத்துவிட்டார். 'இன்று போய் நாளை வா' என்னும்படியாக * சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:" என்ற நிலையொன்று ராவணனுக்கு உண்டானதாக ஸ்ரீராமாயணஜ்ஞர்கள் அறிவார்கள். ஒன்றும் செய்யமாட்டாமல் திகைத்துநின்ற நிலையொன்று உண்டாயிற்றே அப்போது பிராட்டி அருகேயிருந்தாளாகில் அவன் மீண்டும் போர் செய்ய நினைக்கும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டிராது. "யதி வா ராவணஸ் ஸ்வயம்" என்று மநோரதித்த பெருமாளுடைய ஆசையும் கைகூடியிருக்கும். இதை யுத்தேசித்தே விபீஷணுழ்வான "ப்ரதீயதாம் தாசரதாய மைதிலீ" என்று மூட்டிக் கொண்டான். அவனெண்ணமும் கைகூடவில்லை. "தேந மைத்ரீ பவது தே" என்ற பிராட்டியின் ஆசையும் நிறைவேறவில்லை. பெருமாளாசையும் நிறைவேறவில்லை.

(தொடரும்)

ஸ்ரீராமாநுஜனுக்குச் சந்தா செலுத்தியவர்கள்

78. S. R. நாராயணையங்கார் Head clerk K. G. F.
79. K. S. விஜயராகவாசாரியர், காஞ்சீபுரம்.
80. V. N. தேவநாதனவர்கள் 213. கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் தெரு, G. T.
81. N. T. ரகுராமகிருஷ்ணன், Madras-2.
82. S. R. Sampath, T. Nagar.
83. K. M. ராமாநுஜய்யங்கார், நாகர் கோயில்.
84. காரியதரிசி, உபய வேதாந்த ப்ரகடந ஸபை, மதுரை.
85. P. S Srinivasachariar Vizag.
86. மாதுஸ்ரீ. விஜயவல்லியம்மாள் சென்னை.
87. N. லக்ஷ்மீநரஸு நாயுடு சென்னை.
88. V. தீனதயாள் நாயுடு Chetput.
89. P. A. Sampath மீனம்பாக்கம்.
90. G. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார் Madras-21.
91. M. V. K. புருஷோத்தமன் Choolai.
92. M. V. ஆழ்வார் முதலியார் & Sons Chintadripet
93. A. கோதண்டராம ராஜா Madras-1.

PADUKA SAHASRA

OF

SRI VEDANTA DESIKA

(SELECTIONS)

Edited with Text, Tamil translation and a list of Sri Desika's Works

By

(Rajagopala) RAGHAVACHARI, B.A.

With the help of

Panditha Raja Sri D. T. TATACHARYA SIROMANI, M.O.L.

AND

Prof. M. R. RAJAGOPALA IYENGAR, M.A.

(Formerly of the Madras Educational Service)

and

Gomatam Sri S.S. Iyengar

Published by

R. NARASIMHAN, B.M.E., MADRAS-5.

[1963]

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமாராதனம் (P. B. A.)

ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இந்த வியாஸத்தை முழுதும் வாசித்துப் பலவுண்மைகளை யுணர்வது

ஸ்ரீராமாநுஜனில் 182 முதலாக ஸஞ்சிகைதோறும் ஸம்பாஷணை வியாஸம் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறதே, இதற்கு என்ன விசேஷம்? இது எப்போது முடியும்? என்று டில்லி முதலான நகரங்களிலிருந்து சில பெரிய மனிதர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். இப்பத்ரிகையின் மூலமாகவே அவர்களுக்கு விடை தெரிவிக்கலாகிறது. எதிர்பேஜில் ஒருடைடல் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறதே அதை ஊன்றிப் பாருங்கள்; அதைப்பற்றியே ஸ்ரீராமாநுஜன் 182, 183 ஒன்று சேர்ந்த ஸஞ்சிகையில் பதினொரு பக்க வியாசம் எழுதி வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த டைடலில் ஆங்கிலத்தி லிருப்பது என்னவென்றால் [இக்காலத்தில் ஸ்வல்ப ஆங்கிலங்கூட தெரியாதவர்கள் யாரிருக்கிறார்கள்; இதை நான் தமிழில் விவரிக்க வேண்டுமா?] நீங்களே தெரிந்து கொள்ளுங்கள். இதில் S. S. ஐயங்கார் என்கிற ஒருவர் தவிர மற்ற பெரியார்கள் ஒருவரும் ஒரு பாவமுமறியார்கள். D. T தாதாசார்ய சிரோமணி யென்பவரொருவர் S. S. ஐயங்கார் அறிந்ததை நானுமறிவேன் என்று சொல்ல முன்வரக்கூடும். அவரைப்பற்றி ஏற்கெனவே யெழுதி முடிந்துவிட்டது. அதாவது 183 ஸ்ரீராமாநுஜனில் "தற்காலம் வெளிவந்துள்ள சிறுபுத்தகத்தில் [பாதுகாஸஹஸ்ரத் தொகுப்பில்] ஸ்ரீ D T. தாதாசார்ய சிரோமணி ஏதோ உதவிபுரிந்ததாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றதல்லவா? அந்த தாதாசாரியர்....... " என்று தொடங்கி வெகு விரிவாக எழுதப்பட்டிருப்பதால் மீண்டும் அதை யநுவதிக்க விரும்புகின்றிலோம். மனிதர்களுக்கு மறதி ஸஹஜமாதலால் மறந்திருந்தால் மீண்டும் அதையெடுத்து வாசிப்பது. மற்றபடி ராஜகோபால ராகவாசாரியர் B A.; M.R. ராஜகோபாலையங்கார், M.A., R. நரஸிம்மன், L.M.E, என்று பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ள மஹான்கள் இதில் எவ்வித ஸம்பந்தமுமுடையவர்களல்லர் என்று தெரியவருகிறது. அவர்களுக்கு இதில் ஸம்பந்தமிருக்க ப்ரஸக்தியுமில்லை. டைடலில் S. S. ஐயங்கார் என்கிற பெயர் அச்சில் புகாமல் கையெழுத்தில் மட்டும் விழுந்திருக்கிறது. முழுவதும் இவருடைய சிறு வேலைத்திறம் என்பது நிஸ்ஸந்தேஹமான விஷயம். இவரும் இவரைப்போன்ற மற்றுஞ் சிலரும் பூருவாசாரியர்களை தூஷிப்பதற்குப் பாதுகா ஸஹஸ்ர ப்ரவரலேகனத்தை ஒரு வியாஜமாகக் கொள்பவர்களாதலால் "முன்பு ஒருகாலத்தில் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் தமது திருத் தமையனாரான பிள்ளை லோகாசாரியர் சொல்லையும் கேளாமல் பொறாமையின் மிகுதியினால்..........."என்று தொடங்கித் தத்தக பித்தக வென்றெழுதிக்கொண்டு போய், " அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நயினார் பதகமல ஸஹஸ்ரம் பண்ணுகிறேமென்று சொல்லி முந்நூறு சுலோகம் பண்ணுவதற்குள்ளேயே பொழுது விடிந்தபடியினால் திகைத்துநின்றார், அதோமுகராயிருந்தார்" என்றெழுதி, இதற்குக் கண்டனத்தையும் தானே யெழுதிக்கொள்ள ஆசைப்பட்டு "இதன் தொடர்ச்சியைக் கடைசியில் பார்க்கவும்" என்று துண்டுக் காகிதமொன்றை யொட்டி அந்தக் கடைசி பக்கத்தில் "ஸ்ரீபாதுகாஸஹஸ்ர வ்ருத்தாந்தம் 3ம் பக்கத் தொடர்ச்சி. ஆனாலும் பதகமல ஸஹஸ்ரமென்னும் க்ரந்தம் காணப்படாமையாலும் இது ஸ்வாமி தேசிகனுடைய அநுஸந்தானத்தோடு விரோதிக்கிறபடியாலும் இது உசிதமல்ல..........." என்று எழுதி முடித்திருக்கிறார். 'உசிதமல்ல' என்று தான் (S. S ஐயங்கார்) முடிவுசெய்த ஐதிஹ்யத்தைச் சிலபாமரப்ராந்திக்காக முதலில் அச்சிட்டு "இஃது கோமடம் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமியின் 'ஸ்ரீதேசிகனும் அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளும்' என்கிற பிரசுரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது" என்றும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. கோமடம் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்காரென்பவரும் S. S. ஐயங்கா

ரென்பவரும் வெவ்வேறு நபர்களல்ல; ஒரே நபர்தான். இங்குக் காட்டப்பட்டுள்ள பிரசுரம் பரலோகவாஸியான சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசாரியருடைய க்ருதி. அவருடைய ப்ரமப்ரமாத விப்ரலிப்ஸைகளை வெகு விசதமாகக் காட்டி நாம் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிற நூல்கள் ஒன்பது. அவை அவருடைய ஜீவிதகாலத்திலேயே வெளிவந்தவை, இற்றைக்கும் மனைதோறும் விளங்குவன. கடைசியாக அவர் நமக்கு மன்னிப்புக் கடிதம் எழுதிக்கொண்டு விச்ராந்தரானார். அந்த க்ஷாமண பத்ரிகையும் அவருடைய ஜீவிதகாலத்திலேயே அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. அக கடிதத்தைப் பலர் கண்டபாடம் செய்திருக்கிறார்கள். ஆவச்யகதையைநோக்கி அது இங்கும் அநுவதிக்கப்பட வேண்டியது அவசியமே. நம்முடைய தன்சரிதை ஒவ்வொருவருடைய இல்லத்திலும் விளங்குவதால் அதில் 381, 384 பக்கங்களில் விரிவாகக் கண்டு கொள்வதென்று அதை இங்கு அச்சிடாமல் நிறுத்திக்கொள்ளுகிறோம்.

அந்த சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசாரியர் மன்னிப்புக் கடிதமெழுதிக்கொள்ள வேண்டியதற்கான காரணங்கள் ஒன்றிரண்டல்ல; பலபல. அவற்றுள் இரண்டொரு காரணத்தை இங்குத் தெரிவிக்கிறேன். [அவரும் இவரும எவரும் பூர்வாசார்ய தூஷணைகளை யெழுதுவதற்காகவே தேசிகசரித்ர மெழுதுவதாக ஒரு வியாஜமிட்டுக் கிளம்புவது வழக்கமென்பதை யாரும் மறககமாட்டார்களன்றோ.] அவர் தாமெழுதிய தேசிக சரித்திரத்தில் முகவுரையில் எட்டாவது பேஜின் முகப்பில் "நம்முடைய பூருவாசாரியர்களுடைய சரித்தரங்களையும் அவர்களுடைய ஸூக்திகளையும் த்விதீய ப்ரும்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி பன்னீராயிரப்படியில் பூர்வார்த்தத்தில் ஸங்க்ரஹித்தார். இது மிகவும் விஸ்தாரமாயிருந்தபடியினால் இதை ஸங்கரஹித்த த்ருதீயப்ரும்ம தந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி மூவாயிரப்படி குருபரமபரையில வெளியிட்டார்" என்றெழுதி அதன் பக்கத்திலேயே "இவையிரண்டும் இப்பொழுது லுப்தங்கள்" என்றெழுதி முடித்திட்டார். பன்னீராயிரப்படியும மூவாயிரப்படியும செததுப்போய் விட்டனவென்று அழுது தீர்த்துவிட்டார். மேலே (பககம 40ல்) ராமாநுஜாபாத்ர தனியன் தோன்றியதை யெழுதி, அதற்கு திவ்யதேசங்களிலெல்லாம் ப்ரசாரமேற்பட வேணுமென்று ஸ்ரீரங்கநாதன நியமித்ததாகச் சில கட்டுக்கதைகளை யெழுதி, அக் கதைகளுக்கு ஆதாரம் காட்டப் புகுந்து இரண்டு அசட்டு ச்லோகங்களைக கவனம் செய்து; "இவ்வர்த்தம் பன்னீராயிரப்படி குருபரம்பரையில் * வர்ஷே தத்பரஸர்வதாரிணி ....ஸ்ரீசஸ் ஸதா மோததே" என்று ஸஙக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிறது." என்று தலைக்கட்டிவிட்டார். 'கெட்டிக்காரன் புளுகு எட்டு நாளிலே தெரியும' என்றொரு வசனம். இவருடைய புளுகு அன்றைக்கே தெரிந்துவிட்டது.

இதைப் பற்றி நாம் ஒரு கதை யெழுதியிருந்தோம்; ஒரு தேவஸ்தானத்தில் குதிரையொன்று இருந்தது. கேட்பாரில்லாத கணக்கப்பிள்ளையொருவன் அக் குதிரைக்கு தினப்படி எட்டுபடி கொள்ளும் பத்து சுமை புல்லும் வாஙகினதாகக் கணக்கெழுதி வந்து ஏராளமாக ஸ்வாஹா பண்ணிக் கொண்டிருநதான். ஒரு நாள் அந்தக் குதிரை இறந்துவிட்டது. அது கோவில்குதிரையாகையாலே விசேஷ மரியாதைகளுடன் சரமக்ரியை நடத்தினதாகவும் அதற்காக 207-1-I செலவென்றும் எழுதித் தீர்த்துவிட்டான். பிறகு 10, 20 நாள வரையிலும் குதிரைக்கினிக் கணக்கு ஒன்று மெழுதாமலிருந்து, வருமானத்தை எதற்காக விட்டுவிடவேணுமென்று ஒரு நாள் நினைத்துக் கொண்டு பழையபடியே எட்டுபடி கொள்ளு, பத்து சுமை புல்லு என்று தினப்படியாக எழுதிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு சமயம் ஆடிடர் (Auditer) வந்து கணக்கு சோதனை செய்கையில் குதிரையைப் பற்றின கணககுகளையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து சிரிக்கிறார், குலுங்கக குலுங்கச் சிரிககிறார். சொல்கிறார் ஆடிடர்—இந்த தேவஸ்தானப் பெருமாளுடைய சகதி அபாரம் போலிருக்கிறது செத்துப்போன குதிரைகூட புல்லும் கொள்ளும் தினமும்படியாயிருக்கிறதே யென்றார். ஆமாஞ்சாமீ! என்கிறான் கணக்குப்பிள்ளை.

என்றைக்கோ செத்துப்போனதாகச் சேட்லூரராலெழுதப்பட்ட பன்னீராயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவநூல் இவர்க்குப் பல சுலோகங்களையும் பாட்டுக்களையும் காட்டிக் கொடுப்பதானது மேலே காட்டின குதிரைத்தீனிக் கணக்குக்கும் மேற்பட்டதன்றோ. குதிரை செத்துப்போனதையும் நாம் தீனிச் செலவுகள் எழுதி வருவதையும் யார் கவனிக்கப் போகிறாரென்று தேவஸ்தானக் கணக்கன் நினைத்ததுபோல இவரும், பன்னீராயிரப்படி குரு பரம்பரை செத்துப்போனதாக ஏதோவொரு மூலையில் நாமெழுதியிருப்பதையும், அதிலிருந்து ப்ரமாணங்கள் காட்டி வருகிறோமென்பதையும் யார் ஜடிதி பார்க்கப் போகிறாரென்று நினைத்துவிட்டார் அந்தோ! ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாகுரவர் என்னைப் பிறப்பித்து இந்த நவீனர்களின் சாயங்களையெல்லாம் கக்கவைக்கத் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பதை இவர்கள் இன்னும்தெரிந்துகொள்ளவில்லையன்றோமோஹஜாட்யத்தினால்; என்றைக்கும் தெரிந்துகொள்ளப் போகிறதில்லை.

இன்னொரு வேடிக்கையும் கேளுங்கள். ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்யதனியன் சுக்லஹு சித்திரைமீ புநர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில் தநுலக்னம் நாலாவது பாதத்தில் அவதரித்ததாக பக்கம் 35ல எழுதியுள்ளது. [அதாவது] ஸ்வாமிக்கு ஷஷ்டியப்த பூர்த்தியான பிறகு அவதரித்ததாம். ராமாநுஜாபாத்ரம் அதன் பிறகு இருபது வருஷம் கழித்து ஸர்வதாரி வருஷத்தில் மார்கழி மாதத்தில துலாமகரஸம யோகத்தில் கர்க்காடக யோகத்தில கன்யா லக்னத்தில் மேஷ நவாம்சஹோரையில அவதரித்ததாக பக்கம் 48ல் எழுதப்பட்டது. [அதாவது] ஸ்வாமிக்கு எண்பது வயது கடந்த பிறகு ராமாநுஜாபாத்ரம் அவதரித்ததாம். இந்த மாதிரி எங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கிற தென்பதைக் காட்டவேண்டியும் (முன்னமே செத்துப்போன) பன்னீராயிரப்படி குரு பரம்பரையே ப்ரமாணமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வாமி திருவவதரித்தது விபவஹுமா? சுக்லஹுமா? என்று முக்கியமானவிதுவே நிர்ணயிக்கப்படாமல் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்க, அந்த நிர்ணயத்திற்கு ஒரு ப்ரமாணமும் கிடைக்காமலிருக்க, தனியன் பிறந்தற்கு சகாப்தம் கல்யப்தம் A. D. அப்தம் பரபவாத்யப்தம மீ தேதி, லக்னம் ஹோரை எல்லாம் எழுதப்படுகிறதென்றால் கற்பனையில இவர்கள் கைதேறியிருப்பது எவ்வளவோ ஆச்சரியமல்லவா? என்று நாமெழுதியிருந்தோம். அதற்குச் சேட்லூரர் எழுதியுள்ளார்—"ஸ்வாமியின் திருவவதார வருஷம் விபவாப்தமென்கிற பக்ஷமுமுண்டு, சுக்லாப்தமென்கிற பக்ஷமுமுண்டு. பஞ்சாங்க பேதத்தாலே இப்படி பேதம் ஏற்படுகிறது" இத்யாதி. இப்படிப்பட்ட மஹாஸமர்த்தர்கள் தேசிக தர்சந துரந்தரர்களாம். இத்தகைய அவலக்ஷணங்களையெல்லாம வரிசையாக எடுத்துவிட்டு மானத்தை வாங்கவேண்டாமென்றே மன்னிப்புக் கடிதமெழுதிக் கொண்டார்.

பழைய புராணம் போதும். ஸ்வாசார்யருடைய பெருமைகளை நன்கு தெரிந்து கொண்டு பல வருடங்கள் அழுங்கிக்கிடந்த S. S. ஐயங்கார் மறுபடியும் பூர்வாசார்ய தூஷணத்திலே கைவைத்துப் பாதுகாஸஹஸ்ரதொகுப்பென்று எட்டுக காகிதத்தில் ஒன்று வெளியிட்டு என்றைக்கோ மாண்டொழிந்த வம்புச் சண்டைகளையெல்லாம் கிளப்ப வாரம்பித்தார். பிரபலமான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களினிடையே சிறிது ஸத்வமும் குடிபுகுந்தது. முதலில் தானெழுதிய [அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் தூஷணமான] ஐதிஹ்யம் கல்பிதந்தான், தேசிக ஸூக்திவிருத்தந்தான் என்பதை முடிவில் தானே தன கையாலெழுதியச்சிட்டு நின்றார். பதகமலஸஹஸ்ரமென்பது கிடையாதுதான், கற்பனைதான் என்று இந்த S. S. ஐயங்காரெழுதி முடித்தபிறகு இவருடைய ஸஹோதரர் (D. R.) ஸ்ரீரங்கநாத பாதுகா பத்ரிகையைப் புனிதமாக்குவதற்கெழுந்து 300 சுலோகங்களைதாமே செய்யமுடிந்ததென்று பழம்பாட்டையே பாடத்தொடங்கி விட்டார். உண்மையாக ஒரு பண்டிதர் ஓரிரவில் 300 சுலோகங்களெழுதினராகில் அதை அதிமாநுஷகருத்யமென்றுதான சொல்லவேண்டும்.

பெருங்கட்டூர்தாதா என்றொரு கிழவர் இதே நூற்றாண்டிலிருந்தார். மந்த்ர தந்த்ரங்கள் கற்றவர். ஒரு ஊரில் நிற்காமல் எங்கும் சுற்றிக்கொண்டேயிருப்பர். அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீ ஜகத்குரு காதிஸ்வாமிக்குப் பரமாப்தரிவர். அதனால் இவருடைய பழக்கம் எனக்கு அதிகமாகவுண்டு. இவர் ஓரூரில் இருந்தபோது அவ்வூர்ப் பெண்டுகள் ஏதோ காரணத்தினால் இவரை வெகு லாகவமாகப் பேசிவிட்டார்கள். அவர்கள்மீது கறுக்கொண்டவிவர் அப்பெண்டுகளை மானபங்கம் செய்ய உறுதி கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் மாலை இவர் ஆற்றங்கரைக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் அப் பெண்டிர் தீர்த்தக்குடங்களை யிடுப்பில்கொண்டு ஆற்றிலிருந்து வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அப்போது எதிர்ப்பட்ட இப்பெரியாரைப்பற்றி ஏதோ குறும்பாக மொணமொணத்துக்கொண்டு வந்தார்களாம். இதுதான நலல சமயமென்று கொண்ட இப் பெரியவர் வெறுங்கையில் சாம்பல் பொடியை யுண்டாக்கி அதனை அவர்கள்மீது தூவினர். உடனே அப்பெண்டிர்களில் ஒருத்திதப்பாமல் எல்லாருடையவும் சேலைகள் மாயமாய்ப் பறந்து போயின. அந்தோ! என்ன செய்வர்கள் பாவம்! ஒவ்வொருத்தியும் அமணமாகி கல் முள் என்று பாராமல் உடனே தரையிலே உட்கார்ந்துவிட்டார்கள். *கோழி யழைப்பதன் முன்னம் குடைந்து நீராடுவான் போந்த கோபிகளாவது குருந்தமரத்தின்மீது கண்ணனையும் தங்கள் துகில்களையுங் கண்டு *தோழியும் நானும் தொழுதோம் துகிலைப் பணித்தருளாயே * குரக்கரசாவதறிந்தோம் குருந்திடைக் கூறைபணியாய் * என்று ஏத்தி இரந்து துகில்களைப் பெற்றுப் போனார்கள். இவர்கள் யாரை நோக்கி யிரப்பது? யார்கையில் துகிலிருப்பது! இன்னது செய்வதென்று தோன்றாமல் அப்படியே விழுந்துகிடக்கிறார்கள். பிறகு என்னுபிற்றென்பது கிடக்கட்டும். ஊருக்குச்செய்தி சொல்லியனுப்பிச் சேலைகளை வீட்டிலிருந்து வரவழைத்துத் தரித்துச் சென்றிருப்பர்கள்.

அந்த பெருங்கட்டூர்தாதா செய்துவந்த மாயங்கள் இஃதொன்றேயன்று. அபரிமிதம். ஒவ்வோரூரில் ஒவ்வொருவிதமான மாயச்செயல் செய்துவந்தாரென்று ப்ரஸித்தி. அவர் ஸமீப காலத்தில்தான பரமபதித்தார். பத்தெட்டு வருஷமிருக்கு மென்று நினைக்கிறேன். இன்னொரு கதை கேளுங்கள். பெரிய காஞ்சீபுரத்தில் பவழவண்ணர் ஸன்னிதிக்குப் போம் வழியில் யுவாவான ஒரு துலுக்கன். பெரிய சிகித்ஸைகளிலும் மந்த்ர தந்த்ரங்களிலும் பேர்போனவன். காஞ்சியிலுள்ளார் பெரும்பாலும் இவனை யறிவர்கள். 1937ஆம் வருடத்தில் ஒருநாள் நாம் இவனிடம் போகநேர்ந்தது. அப்போதிவன் தன்னுடைய பலவித சக்திகளையும் சொல்லிக் கொண்டான். பரீக்ஷிக்கலாமா? என்றேன். சந்தேகமென்ன? தாராளமாகப் பரீக்ஷியுங்களென்றான். "சுலோகங்களையோ செய்யுள்களையோ எதை வேணுமானாலும் ஒரு காகிதத்தில் எழுதி மடியில் மறைத்து வைத்துக்கொள்ளுங்கள்; அதை நான் அப்படியே எழுதிக் காட்டிவிடுகிறேன்" என்று சொல்லியிருந்தான் அந்த மாந்த்ரிக தாந்திரிகன். இது ஸர்வாத்மநா அஸாத்யமென்று நினைத்த நான் இன்று இவனைப் பொய்யனாக்கிவிட வேணுமென்றெண்ணி ஒரு புல்ஸ்கேப் ஷீட் வாங்கி அதில் மிகக் கடினமான ஸுதர்சநசதக சலோகமொன்றை தேவநாகர லிபியிலும், கருட பஞ்சாசத்திலும் அச்யுதசதகத்திலும் இரண்டு சுலோகங்களை க்ரந்தலிபியிலும், ஒரு பஞ்சாதியைத் தெலுங்கு லிபியிலும், கம்பர் செய்யுளொன்றைத் தமிழ்லிபியிலும், * ஸ ராஜ்யம் குருணா தத்தம்' என்கிற ரகுவம்ச சுலோகத்தை "Sa Rajyam Guruna dattam Prathipadyadhikam babhow Dinanthe Nihitham Thejh Savithreva Huthasanah என்று ஆங்கிலத்திலும்மெழுதிக் காகிதத்தைச் சுருட்டி மடியில் வைத்துக்கொண்டேன். அப்போது அந்த மாந்த்ரிகன் உள்ளே தானிருக்கிறான். சுவாமிகளே! எழுதியாய் விட்டதா? என்று கேட்டான். ஆய்விட்டதென்றேன். உடனே அவன் கவாக்ஷத்வாரத்தாலே அந்தக காகிதத்தை என்னிடம் கொடுத்து 'இது தானா நீங்கள் எழுதியது? பாருங்கள்' என்றான். அதே காகிதம்; அதே

யெழுத்து. சிறிதும் மாறுட்டமில்லை. என்மடியைத் தடவிப்பார்க்கிறேன். மறைத்து வைத்த காகிதம் அப்படியேயிருக்கிறது. எனக்கோ ஆச்சரியம் தாங்கமுடியவில்லை. 'இது எப்படி? எப்படி? என்று அவனைக் கெஞ்சிக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். இப் படித்தானென்கிறானவன். ஏதோ யக்ஷிணீ தேவதையின் வேலைத்திறம்.

1930ஆம் வருடத்தில் சென்னையில் நடந்த பிரபல விசித்திரமொன்றையுங் கேளுங்கள். வந்தவாசி பக்கத்தில் ஒரு அக்ரஹாரத்து வைஷ்ணவரொருவர் இந்திர ஜாலங்கள் காட்டுவதில் மிகச் சிறந்த வல்லமை பெற்றவர். அவர் ஒருநாள் ஒரு விளம்பரம் வெளியிட்டார்; "இன்று மாலை 4 மணிமுதல் 8 மணிவரையில் கோகலே ஹாலில் மிகப்பெரிய வித்யை யொன்று காட்டப்போகிறேன். டிக்கெட்டு இரண்டே ரூபாய். வருகிறவர்கள் யாவரும் கையில் கடிகாரத்துடன் வரவேண்டும். (அப்போது சென்னையில் மாலை 4 மணிக்கு குண்டு போடுகிற வழக்கமிருந்தபடியால் அதைக் குறிப்பிட்டு) சரியாய் 4 மணிக்கு ஹாலில் வந்து சேர்ந்துவிடவேண்டும். ஒரு மினிட் தப்பி வந்தாலும் உள்ளே பிரவேசம் அனுமதிக்கப்படமாட்டாது" என்று விளம் பரமச்சிட்டு வெளியிட்டார் ஆயிரக்கணக்கானபேர்கள் டிக்கெட்டு வாங்கிக்கொண்டு ஒருவரை யொருவர் நெருக்கிக்கொண்டு ஸரியான மணிக்கு வந்து நின்றுவிட்டார்கள் ஹாலில். அன்று நானும் சென்றிருந்தேன். ஸரியாக 4 மணிக்கு குண்டு போடும் போது ஸூபுப்டு வித்யைக்காரர் வந்து நின்றுவிட்டார். ஸபையோர்களுக்கு கையைக் கூப்பினர், போய்வருகிறேன், போய்வாருங்கள் என்றார். 8 மணி வரையில் வித்யை களை காட்டுவதாக விளம்பரமிட்டு இஃது என்ன ஏமாற்றம் என்று ஜனங்கள் கத்த, கடியாரம் (Watch) கையிலிருக்கின்றதன்றோ, பாருங்கள்' என்றாரவர். ஒவ்வொரு வரும் கடியாரத்தை யெடுத்துப்பார்க்க எல்லாவற்றிலும் முள்ளு எட்டு மணியில் நிற்கி றது. இன்று இவர் காட்ட நினைத்த வித்யை இதுதான் போலும்' என்று நினைத்து எல்லோரும் அதிசயித்தெழுந்து சென்றார்கள். ஸெண்ட்ரல் ஸ்டேஷன் கடியாரங் களிலுங்கூட (சில நிமிஷ காலம்வரையில்) முள்ளு எட்டில் நின்றிருந்ததாக அப்போது சொல்லிக்கொண்டார்கள். S. S. ஐயங்கார், D. R. போல்வார் எழுதுங் கதைகள் இவற்றைவிட அதிசயிக்கத் தக்கவையோ? உண்மையில் இவற்றை ஏகதேசமாக்குகிற கதைகள் ஹிமாலய ப்ராந்தங்களில் பலபல கேள்விப்படுகிறோம். காணவுங் காண்கி றோம். பாம்பாணடி கதையும் கிணறு கட்டுங கதையுமே இவர்களுக்கு அற்புதமாயும் அதிசயமாயும் தோன்றுகின்றன. கண்ட பேர்களோடும் போட்டியிடுவது பெருமை.

பாதுகாஸஹஸ்ரம் ஓரிரவில் செய்யப்பட்ட தென்பாரும், இல்லையில்லை ஒரு யாமத்தில் செய்யப்பட்ட தென்பாருமுளர். ஓரிரவிலோ ஒருயாமத்திலோ ஆயிரத் தெட்டு சுலோகங்கள் எழுதப்படுமானல் ஓரிரவோ ஒரு யாமமோ வேண்டுமாவென்று விவேகிகள சற்று ஆலோசித்துப் பாருங்கள். ஒரே க்ஷணத்தில் பதினயிரம் சுலோ கங்களும் இயற்றப்படுவதற்கு என்ன தடை? சொக்காய்கள் துணிகள முதலியவற் றைக் கையால் தைக்கிறவனேடு போட்டியிடலாம். யந்திரங்களோடு போட்டியிடுவனு ஒரு விவேகி? பாம்பே, கலகட்டா, டில்லி, லண்டன், அமெரிகா, ஆஸ்ட்ரேலியா முத லான விடங்களுக்கு வழி நடந்துசெல்லப் பல வருஷங்களும் பல மாதங்களும் வேண்டி யிருந்தன. இக்காலத்தில் ஒரு நாளில் நாலைந்து தடவை சென்று திரும்புவது உலக மறிந்ததே. அந்த யானங்களோடு மாட்டு வண்டிகளோ குதிரை வண்டிகளோ ஸைகில்களோ மோட்டார் கார்களோ ரயில் வண்டிகளோ போட்டியிட முன்வருவ துண்டா? இதைக்கூட ஆலோசிக்கமாட்டாதவர்களா இந்த 1964ஆம் வருஷத்தில் விளங்கி வருகிறாகள். ஒரு யாமத்தில் ஆயிரத்தெட்டு சுலோகங்கள் சித்ரகவித்வங்க ளோடுங்கூட ஒரு மஹாசார்யர் இயற்றினரென்றால் 'இது ஒரு உபாஸக பலத்தின லன்றி வேறென்றலன்று' என்று அறுதியிட மாட்டாதவர்கள் யாராயிருக்கவேண் டும்? ஆளவந்தார், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், ஆழ்வான், பட்டர், அம்மாள், அப்புள்ளார்.......

இவர்களால்தான் இது முடியுமோ? அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனாராவது மூநூறு சுலோகங்கள் இயற்றியதாகச் சொல்லப்படுகிறாரிவர்களால். ஆளவந்தாராதிகளால் இதில் பாதிகூட இயற்றமுடியாதே. போட்டியிடுவது என்கிற பேதைமைச் செயல் பரமஸத்வநிதிகளான பரமாசாரியர்கள் பக்கலிலே எவ்வளவு ஏறிட்டாலும் ஏறாதென்பது மறக்கத்தக்கதன்று. பாம்பாண்டியோடு போட்டியிட்டார், கிணறு கட்டுகிறவனோடு போட்டியிட்டார், செங்கல் சூளைக்காரனோடு போட்டியிட்டார் என்னும் போட்டியிட்ட பெருமைகளெல்லாம் S. S. ஐயங்காரும் D. R ம் மதிக்கிற பெருமையாளர்களுக்கே Copy right Registered என்றிருக்கட்டும். கீழே நாம் விவரித்துக் காட்டிய மூன்று விநோதக கதைகளையும் பத்தெட்டு வருடங்கள் கழித்து தேசிக சரித்திரத்தில் சேர்த்துப்ரசாரம் செய்யவும் வல்லவர்களிவர்கள் இதையும்பார்ப்பீர்கள்.

"ஸித்தம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயே" என்கிற ந்யாஸவிம்சதி ஸ்ரீஸூக்தியில் "ஸத்வஸ்தம் — ஸமயாநியதயா ஸாதுவ்ருத்த்யா ஸமேதம் — டம்பாஸூயாவிமுக்தம்" என்கிற மூன்று விசேஷணங்கள் ஸாரமானவை. உண்மையில் இந்த விசேஷணங்களுக்கு உரியவர்கள் பிறரோடு போட்டியிட மாட்டார்கள், பிறர் போட்டியிட்டு வந்தாலும் அவர்கள் நிறைவிடத்திலும் நில்லார்கள். இங்ஙனன்றிக்கே இதுவே வேலையாக இருந்துவந்தார் எங்கள தேசிகன், எமது தேசிகன், எங்களுடைய தேசிகன் என்று ஒருவர்மாறி யொருவர் எழுதிக்கொண்டு ஸ்ரீரங்கநாத பாதுகாதி பத்ரிகைகளைப் புனிதமாக்கிக்கொண்டு கிடந்தால் கிடக்கட்டுமே. இதற்கு உகப்பது தவிர வேறொன்றுக்கு உகக்கவறியாத மஹாத்மாக்கள் இதையே திருப்பித் திருப்பியெழுதிக்கொண்டும் இதையே படித்துக்கொண்டும் போது போக்கட்டுமே.

தேசிகன் தேசிகன் தேசிகன் தேசிகன் என்பவர்கள் அவரிடத்தில் உண்மையான பக்தி பூண்டவர்களாயிருந்தால் என்ன செய்யவேண்டும் தெரியுமோ? அருமை பெருமை வாய்ந்த அவருடைய திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் உட்புகுந்து முத்தும் மணியும் வயிரமும் நன்பொன்னுமான அர்த்த விசேஷங்களைக் கண்டறிந்து 'இந்த முத்தைக் காணுங்கள், இந்த மாணிக்கத்தை யநுபவியுங்கள், இந்த வைடூரியத்தின் வீறு தன்னை விளக்குகிறோம் கேண்மின், இந்த மரதகப் பச்சையின் மதிப்பை என்னவென்று சொல்லுவது!' என்று பல துறைகளிலும் ஆச்சரியமான அர்த்தங்களையெடுத்து விளக்கித் தாமுமுகந்து தமரையுமுகப்பித்து உலகையும் வாழ்விப்பார்கள். பித்தரும் பேணுத கட்டுக் கதைகளின் பிரசாரத்தையே போது போக்காகக் கொண்டிருக்க வேண்டிய கடமை தேசிகருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் லவலேசமும் அறியகில்லாதவர்களுக்கே உரித்தாம். இந்தக் கட்டுக கதைகளுக்குத் தலைதுலுக்காமை பற்றியும், உடனுக்குடனே வெட்டொன்று துண்டிரண்டென்று கண்டித்தொழிப்பதுபற்றியும் தேசிகத்வேஷியென்றும் தேசிகத்ரோஹியென்றும் திருநாமம் சாத்தப் பெற்ற நாம் காட்டும் தேசிக பக்தி எப்படிப்பட்டது தெரியுமோ? அப்பரமாசாரியருடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து அரும் பெரும் பொருள்களை வெளியிட்டு ப்ராமாணிக பண்டிதர்களிடம் பரிசு பெறுவதேயாம், இதைத் தன் சரிதையில் பலவிடங்களில் விளக்கி யிருப்பதை உலகம் கண்டிருக்கிறது. இங்கு சிலவிடங்களெடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. (தன் சரிதையில் பக்கம் 2 1 to 230)—

"ஏகயைவ குரோர் த்ருஷ்ட்யா த்வாப்யாம்வாபி லபேதயத். நதத் திஸ்ருபி ரஷ்டாபிஸ் ஸஹஸ்ரேணபி கஸ்யசித்" என்பது தேசிகனுடைய ஸுபாஷிதநீவியிலுள்ளவொரு ச்லோகம். இதற்கு திருச்சி ஏ. வி. கோபாலாசாரியர் ஸ்வாமி அர்த்தம் எழுதி வெளியிட்டார்—ஆசாரியனுடைய உட்கண்ணாகிய ஒருகண்ணாலோ வெளிக்கண்ணுமாகிய இரண்டு கண்களாலோ அடையக் கூடிய பேற்றை சிவனுடைய முக்கண்களாலும், பிரமனுடைய எட்டுக் கண்களாலும், இந்திரனுடைய ஆயிரக்கண்களாலும் அடையமுடியாது—என்று. இதைக் கண்டவுடனே அடியேன் எழுதினேன்—இந்

ரன் ஆயிரங்கண்ணனென்று ப்ரஸித்தியுடையவனுயினும் இவ்விடத்தில் இந்திரனை ஸ்மரிக்க நியாயமில்லை. ப்ரக்ருத ச்லோகத்தில் ஜ்ஞான விகாஸத்தை யுண்டு பண்ணுவது விஷயம். சதுர்முக ப்ரஹ்மா ஸரஸ்வதீ வல்லபனுய் நான்கு வேதங்களையும் கரைகண்டவனுகையாலே ஜ்ஞான விகாஸனத்தில் அவனுக்கு ப்ரஸக்தியுண்டு; பரமசிவன் ஸர்வஜ்ஞனென்று பேர் பெற்றவனுகையாலும், "ஈசாநாத் ஜ்ஞாநமந்விச்சேத்" என்று சொல்லப்பட்டவனுகையாலும், நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் "நுண்ணுணர்வின் நீலார்கண்டத்தம்மான்" என்று ஞானச்சிறப்பைக் காட்டி அருளிச் செய்திருக்கையாலும் அவனுக்கும் ஜ்ஞாந விகாஸனத்தில் ப்ரஸக்தி உண்டு. இந்த பத்ததியில் இந்திரன் நினைவுக்குவர ப்ரஸக்தியே கிடையாது, மேலும் இங்கே சிவனை முன்னே சொல்லி. அவனிலும் மேம்பட்ட பிரமனை அதற்கடுத்த படியாகச் சொல்லி, இவ்விருவர்களிலும் தண்ணியனுன இந்திரனை அதன்பிறகு சொல்ல ஔசித்யமுமில்லை. ஆகவே, "ஸஹஸ்ரசீர்ஷா புருஷ: ஸஹஸ்ராக்ஷ:" என்று புருஷஸூக்தத்திலும், "தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணை மலர்க் கண்களாயிரத்தாய்" என்று திருவாய்மொழியிலும் ஆயிரம் திருக்கண்களையுடையவனுகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணனே இங்குப் பொருளாகத்தகும். ஆசார்யனுடைய கடாக்ஷத்தாலே உண்டாகும்பேறு திரிமூர்த்திகளின் கடாக்ஷத்தாலுமுண்டாகாது என்று சொல்லுவதே இந்த வக்தாவுக்கு உத்தேச்யமானது; இதுதான் ரஸவத்தரம்—என்பதை வெகு விரிவாக எழுதி வெளியிட்டேன். இதை அந்த கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி கடாக்ஷித்து ப்ராமாணிகராகையாலே உள்ளமுருகி "இப்படி உண்மையான அர்த்தம் ப்ரதிவாதிபயங்கர குலதிலகருக்கன்றி வேறு யாருக்கு ஸ்புரிக்கும்?" என்று சொல்லி வைகுண்ட ஏகாதசியன்று ஸ்ரீரங்கம் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தருகில் ஆயிரம் பேரெதிரில் அடியேனைத் தழுவிக்கொண்டு ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக்கினுர். 'தேசிக பக்தர்களான வித்வான்கள பல பேர்களிருந்தும் ஒருவரும் இதைக் கண்டு பிடித்துத் தெரிவிக்கவில்லையே' என்றும் வருந்தினுர்.

அந்த ஸ்வாமி ஒரு புரட்டாசி மாதத்தில் வெளிவந்த ஆசார்ய ஜயந்தி மலரென்னும் ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்ரிகையில் "தேசிக காவியங்களின் ஸர்வஜ்ஞத்வம்" என்றொரு வியாஸம் வெளியிட்டார். அதில், ஹம்ஸ ஸந்தேச காவ்யத்திலிருந்து (1—48) "நித்யாவாஸம் வ்ருஷபமசலம் ஸௌந்தராக்யஸ்ய விஷ்ணோ:........... பாதோ திவ்யம் பசுபதி ஜடா ஸ்பர்ச சூந்யம் விபாதி" என்கிற ச்லோகத்தை யுதாஹரித்து இதற்குத் தாதபர்ய மெழுதினுர். திருமாலிருஞ் சோலைமலையில் பெருகும் நூபுரகங்கையானது அழகருடைய திருவடிச் சிலம்புகளிலிருந்து வருகின்ற கங்கையேயானுலும் பகவானுன பசுபதியினுடைய சிரஸ்ஸ்பர்சமாகிற சுத்தியேற்றம் இதற்கில்லையென்று தேசிகன் நூபுரகங்கையினுடைய நிஹீநதையைப் பேசுகிருர் என்று; இவ்விதமான அர்த்தந்தான் (ப்ராசீந) ஸ்ரீ பரகால ஸ்வாமியினுடைய ரஸாஸ்வாதினி யென்கிற வியாக்கியானத்திலு முள்ளதாகவும் எழுதினுர். தேசிகனுடைய ஸூக்திக்கு இதுதான் யதாவஸ்திகமான அர்த்தமென்று இந்த ஸ்வாமி அபிப்ராயப்பட்டது மாத்திரமேயன்றிக்கே ஸ்ரீமதஹோபில மடாதிபதி ஸ்வாமிகளும் மடத்து வித்வான்களும் இதையே பரமார்த்தமாக நினைத்து தங்கள் பத்ரிகையில் இதை ஆதரித்து அச்சிட்டு உலகம் பரவ வெளியிட்டு விட்டார்கள். இதை அடியேன் விமர்சிகக எழுந்து ஆர அமர விமர்சித்து எழுதினதாவது:

*நித்யாவாஸமென்று தொடங்கியுள்ள ஹம்ஸ ஸந்தேச ச்லோகத்தினுல் தூது விடப்படுகிற ஹம்ஸத்தை நோக்கித் திருமாலிருஞ் சோலைபழகரை வழியிடையில் ஸேவிக்குமாறு கூறப்படுகிறது. அங்குப் பெருகுகிற சிலம்பாறென்கிற நூபுர கங்கையானது ஒன்றுன கங்கையிற் காட்டிலும் புனிதமானதென்று கொண்டாடப்படுகிறது. கங்கைக்கு பசுபதி ஜடாஸ்பர்சமாகிற ஒரு குறையுண்டு; நூபுர

கங்கைக்கு அக்குறைதானும் கிடையாதென்று புகழ்ச்சியே இங்குள்ளது. ச்லோ கத்திலிருந்து இப்பொருள் ச்ரமப்பட்டு அறியக்கூடியதன்று; அநாயாஸமாக அறியக்கிடக்கும் பொருள் இதுவே. 'இந்த நூபுர கங்கையானது எம்பெருமா னுடைய திருவடியினின்று பெருகுகின்ற கங்கையேயாயினும் பரமசிவனுடைய சிரஸ்ஸம்பந்தம் பெறுதபடியினுலே சுத்தியோகம் சூந்யமாகப்பெற்றது' என்று ஒரு பெரிய குறையையேற்றி தேசிகன் இந்த ச்லோகம் பணித்திருப்பதாக எழுது வது ஸங்கதமாகாது. எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீ பாததீர்த்தமான கங்கைக்கு பசு பதியின் சிரஸ் ஸம்பந்தத்தினுல் சுத்தி ஏற்பட்டதாகவும் அது கங்கைக்கு ஓர் ஏற்ற மாகவும் காட்டி அப்படிப்பட்ட ஏற்றம் நூபுர கங்கைக்கு இல்லையென்று இங்கே குறைகூறப் படுகிறதாகப் பொருள் லிவரிப்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ப்ருந்தத்தில் ஒருவ ராலும் ஏற்கத்தக்கதாகாது. தேசிக திவ்யஸூக்திக்கு இது நேர் விபரீதமுமாகும். தேசிகனுடைய தேஹளீச ஸ்துதியில் 12, 13ம் ச்லோகங்களை யநுஸந்தித்தால் இப்பொருள் அஸங்கதமென்று எளிதாக அறுதியிடலாகும். "ஸத்குர்வதாம தவ பதம் சதுராநநத்வம பாதோதகஞ்ச சிரஸாவஹதாம் சிவத்வம்" எனறும், "பாதஸ ரோஜதஸ் தே மந்தாகிநீ விகளிதா மகரந்ததாரா.........புண்யா பபூவ புரசாஸந மௌலிமாலா" என்றும் அந்த க்ரந்தத்திலுள்ளதன்றோ. வரதராஜபஞ்சாசத்திலும் "விமலேந யஸ்ய பாதோதகேந வித்ருதேந சிவா பவந்தி" என்று சமத்கார மாகவும் அருளிச் செய்தார். இவற்றுக்கெல்லாம் சிகரமாக ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் "கஸ்ய பாதோதகேந ஸ சிவ:" என்ற விடத்தில் அபார்த்த நிரஸந பூர்வகமாகவும் யதார்த்தமான பொருள் நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு முடிவான ஸ்ரீஸூக்தி "அத ஏவ * ஹரஸ்ய காத்ரஸம்ஸ்பர்சாத் பவித்ரத்வமுபாகதா * இத்யத்ராபி ஹரஸ்ய சுத்தி ப்ரதத்வ முபாகதேதி போத்தவ்யம்:" என்றுள்ளது. ஸ்ரீ பரகால ஸ்வாமியின் ரஸாஸ்வாதிநியில் வேறுவிதமாகப் பொருள் செய்யப்பட்டிருப்பதாக எழுதினதும் தவறு. கங்கையிற் காட்டிலும் நூபுர கங்கைக்கு மிகுந்த ஏற்றமுண் டென்பதையே அந்த வ்யாகக்யாதாவும் விரிவாக எழுதியிருக்கிறார்—என்று அடியேன் விபுலநிரூபணம் செய்து எழுதி வெளியிட்ட பின்பு கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி பரமானந்தத்துடன் உத்தரபத்ரிகை யெழுதிக் கொண்டார் (அதாவது)— 'ஸ்வாமியினுடைய நிரதிசயப்ரேமா விஷ்காரங்களால் அளவுகடந்த ஆனந்தமடை கிறேன். ஹம்ஸ ஸந்தேச ச்லோகத்தைப்பற்றி அனேக வருஷங்களுக்கு முந்தி ஸேவித்திருந்த ஞாபகங்களைமட்டும் கொண்டு க்ரந்தத்தை இப்போது பார்க்காமல் எழுதியதில தவறுதல் நேர்ந்தது. அதற்கு க்ஷமையை அடியேன் ப்ரார்த்திக்க வேணடியதே" என்று (6—11—52ல்) எழுதிக் கொண்டார். இவ்விஷயம் அம்ருத லஹரி 111லும், ஸ்ரீராமாநுஜன் 47லும் விசதமாகக் காணக்கூடியது.

அதிகரண ஸாராவளியில் ஒரு விஷயம் :

பல வருஷங்களுக்கு முன்பு (அதாவது) மஹர்ஷி வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமி வேதாந்ததீபிகைக்கு ஆசிரியராயிருந்த காலத்தில் அதிகரணஸாராவளிக்கு ஒரு மணிப்ரவாள வியாக்கியான மெழுதித்தர வேணுமென்றும், அதைத்தாம் வேதாந்த தீபிகையில் வெளியிட்டு ஆனந்திகக்ப் பெறவேணுமென்றும் அடியேனுக்குத் தெரி வித்திருந்தார். அப்படியே அடியேன் எழுதியனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். அது வேதாந்ததீபிகையின் சில ஸஞ்சிகைகளில அச்சாகி வந்தது. [பிறகு சிலருடைய மாச்சரியத்தினுல் அந்த ப்ரகாசநம் நிறுத்தப்பட்டு நின்றது—என்பது நிற்க.]. நாம் அந்த வியாககியான மெழுதுகையில *வ்ருத்திக்ரந்தேது ஜைமிந்யுபரசிதத்யா* (5) என்கிற ச்லோகத்தின் நாலாவது பாதம் *"நிர்வாஹஸ்தூபசாராத் க்வசி திஹ"* என் றிருப்பதில் அநுபபத்தி சங்கை தோன்றிற்று. இஹ என்பது மூன்ருவது பாதத்தி லேயே யிருக்கிறது; அது மறுபடிடம் நான்காவது பாதத்தில் இருக்கச் சிறிதும் அவசியமில்லை. அநாவச்யகத்வம் மாத்திரமேயன்று; அந்வயிக்கவும் மாட்டாது

"இதி கடதே ஹி ஏகதாத்பர்யயோக:" என்று பாடமிருந்தால் நன்கு பொருந்துகிறது. இப்படித்தான் பாடமிருந்திருக்கும்; அச்சுப் பிழையாக இஹ என்று விழுந்திருக்கும்; ஆனாலும் ஸஹஸா நாம் திருத்திவிடத்தகாது; பெரியார்களைக் கேட்போம்—என்றெண்ணிப் பல பெரியார்களிடம் விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டேன். இஹ என்பதையடித்து இதி யென்றே திருப்புட்குழி ஸ்வாமி திருக்கையால் திருத்தியிருந்த அச்சுப் புத்தகத்தையும் திருத்தமாகவே எழுதப்பட்டிருந்த ஓலை ஸ்ரீ கோசங்களிரண்டையும் ஸேவிக்க நேர்ந்தது. அப்போது அடியேன்கொண்ட ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லை. அதே ஸமயத்தில் திருக்குடந்தையில் ராயம்பேட்டை கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி அதிகரணஸாராவளியை (ஸுந்தராசார்ய?) வியாக்கியானத்தோடு சுத்தப் பதிப்பாக அச்சிடுவதாய் ப்ரசுரஞ் செய்து சில பாரங்களை யச்சிட்டு மாதிரிக்காப்பியாக ப்ரகாசனம் செய்திருந்தார். அதில் இந்த *வ்ருத்திக்ரந்தேது ச்லோகமும் அடங்கியிருந்தது. அதிலும் (இஹ கடதே) என்கிற அபத்த பாடமேயிருந்தது. அப்போது அந்த R V. K. ஸ்வாமி எம்மோடு ஸௌஹார்தத்தை விட்டு மாறுபட்டிருந்த ஸமயமாதலால் அவருடைய தவறுகளை எடுத்துக்காட்டிப் பல ப்ரசுரங்களை நாம் செய்த அடைவிலே (இஹ கடதே) என்னுமிந்தத் தவறையும் எடுத்துக்காட்டி இது தவறுதானென்பதை விரிவாக நிரூபித்தும் எழுதிப் பத்திரிகையில் வெளியிடலாயிற்று. அதைக் கடாக்ஷித்த அந்த மஹாமஹோபாத்யாயர் உண்மையில் மஹாவிவேகியாகையால் உள்ளம்பூரித்து 'இப்படிப்பட்ட மஹோபகாரம் வேறு யாரால் செய்யமுடியும்? தேசிகனைத் தாங்குகிற வித்வான்கள் நாங்களே என்று வீணுகக் கொக்கரிக்கின்ற வித்வான்களில் ஒருவர்கூட இந்த ஸூக்ஷ்மமான தவறை எடுத்துக்காட்ட சக்தரல்லர்'......... இத்யாதியாக விரிவாயெழுதி நீண்ட ஸ்ரீ முகமநுக்ரஹித்து, இடையில் ஏறிட்டுக் கொண்டிருந்த மாத்ஸர்யத்தை அறவே விட்டுப் பழைய ஸௌஹார்தத்தை முன்னினும் அதிசயித மாக்கிக்கொண்டார். இது ஜகத்விக்யாதமான விஷயம். அதன் பிறகு நாம் ஸ்ரீ தேசிகக்ரந்தமாலை யச்சிட்டபோது (இதி கடதே) என்கிற ஸாதுபாடத்தையே வெளியிட்டோம். அந்த ஸமயத்தில் ஸ்ரீமதஹோபில மடத்தின் மூலமாக அதிகரணஸாராவளி இரண்டு வியாக்யானங்களோடுகூட வெகு அழகாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டு வந்தது. தந்முத்ரண நிர்வாஹகர்களுக்கும் அந்த R V. கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியே இந்த ஸாதுபாடத்தைத் தெரிவித்து அதிலும் இப்பாடமே வெளிவரும்படி செய்திருக்கிறார் 1939ஆம் வருஷத்தில். இவன் காட்டுகிற பாடத்தையா நாம் ஏற்றுக்கொள்வதென்று அஸூயை கொண்ட வொரு பண்டிதர்....(இஹ கடதே) என்கிற பாடமும் நன்றுதானென்று வாதிக்க 'இஹ கடதே' என்கிற பாடம் ஒரு படியாலும் பொருந்ாது. கீழே *நிர்வாஹஸ்தூபஸாராத் க்வசித்* என்று தனி வாக்யமாக முடிந்திட்டது. அதன்மேல் (இதி) என்றது ஆகவே என்றபடி. இதுதான் இங்கு அவசியமிருக்கவேண்டிய பதம். இஹ என்றால் அசடுதட்டியே தீரும். வியாக்கியானங்களும் இங்குக் கைவிளக்கேற்றிக் காட்டுகின்றன. என்றெழுதி அவரை வாய் மாளப் பண்ணினேம். அவர் இன்னும் ஜீவித்தேயிருக்கிறார். இப்படியாக, சிறியனவும் பெரியனவுமாக ஸ்ரீ தேசிகஸூக்தி மர்மங்கள் பலவற்றை நம்மிடமறிய நிற்கின்ற இவர்கள் மீண்டு மீண்டும் நம்மோடு எதிரம்பு கோக்க வருவதும் க்ஷாமண பத்ரிகையெழுதிக்கொண்டு ஓய்வதுமாக இவையும் ப்ரவாஹதோ நித்யமாம்படி பகவத் ஸங்கல்பம் காண நின்றோம். இந்தப் பாடஸ்காலித்ய விஷயம் ஒரு சிறு அக்ஷரத்தைப் பற்றியதேயானாலும் இதன் அருமையையுணர்ந்த R. V. K. ஸ்வாமி மஹாநிதி பெற்றதாகவே நினைத்து மகிழ்ந்தார்." என்றிவ்வளவும் தன் சரிதையிலுள்ளது.

அதிபால்யவ்ருத்தாந்தமுமொன்று எழுதுகிறேன்.

இதுவும் தன் சரிதையில் பக்கம் 71, 72ல் உள்ளது.

"தோணுங்குளம் ராமாநுஜாசார்யரென்பவர் என்னிளமையில் கிரஸனுயில் வியாபாரத்தில் அளவற்ற செல்வம்படைத்து மஹாதனிகராய் தேவப்பெருமாள்

திருவடிகளில் பரமபக்தராய் அபரிமித கைங்கர்யங்களைச் செய்பவராயிருந்து வந்தார். அவர் சில பல வருஷங்கள் தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கு ரிஸீவராகவும் நீதி மன்றத்தில் நியமிக்கப்பட்டு வேலைபார்த்து வந்தார். அவர்க்கு ஸம்ஸ்க்ருதத்திலோ ஸம்ப்ரதாயத்திலோ அவ்வளவாக ப்ரவேசமிருந்ததில்லை. ஆனாலும் காஞ்சிக்கு வந்த பின்பு பெரியார்களை யடுத்துப் பழகி நல்ல விவேகம் பெற்றார். அவர் வைதிகர்களுக்கும் வித்வான்களுக்கும் ஏதாவது வியாஜத்தையிட்டு ஸன்மானங்கள் செய்து கொண்டேயிருந்தார். ஒருநாள் நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் பண்டிதர்களையெல்லாம் வரவழைத்து ஒரு ஸதஸ்ஸு நடத்தினார். ஸாமான்ய பண்டிதர்களும விசேஷ வித்வான்களுமாகப் பலர் குழுமியிருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் தேவப்பெருமாளைப்பற்றிப் பத்துநிமிஷம் எதாவது சொல்லவேணுமென்று அவர் கோரியிருந்தார். இடையிடையே அவரும் சில கேள்விகள் ஜிஜ்ஞாஸு முறையில் கேட்பார். அப்படி கேட்டுக்கொண்டு வருகையில், வரதராஜ பஞ்சாசத்தில "த்வத்தேஜஸி த்விரத சைலபதே! விம்ருஷ்டே ச்லோக்யேத லந்தமஸபர்வ ஸஹஸ்ரபாநோ:" என்பதையெடுத்து இதன் தாற்பரியத்தை யாராயினுமொரு வித்வான் விளக்கியுரைக்க வேணுமென்று கோரினார். 'தேவப்பெருமாளே! தேவரீருடைய தேஜஸ்ஸை ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஸூர்யனைக் காட்டிலும் அமாவாஸ்யை சிலாகிக்கப்படும்' என்பது அந்த ச்லோகப் பகுதிக்குப் பொருள். இது அநாயாஸமாக யாவரும் சொல்லக்கூடியதே. அமாவாஸ்யைக்கு வந்த ஏற்றமென்ன? ஸூர்யனுக்கு வந்த தாழ்வு என்ன? என்பதை உபபாதிக்கவேணுமே; அதையே அந்த ஸ்வாமி கோரினார். இதில் (ஸஹஸ்ரபாநோ:) என்றதல் பஞ்சமீவிபக்தியா? ஷஷ்டீ விபக்தியா? என்று பலர்க்கு மயக்கம். பஞ்சமியே யொழிய ஷஷ்டியன்று. ஆனால் வியாக்கியானம் செய்தவர்கள் அறுதியிடாதே ஏதோ எழுதியிருக்கிறார்களாம். அதனால்தான் இந்தக் கேள்வி விளைந்தது. வித்வான்கள் சிறிது ஆலோசித்துவிட்டு "இது தேசிக திவ்யஸூக்தி யல்லவா? லேசாகச் சொல்லிவிட முடியுமா?" என்பார் சிலர்; "வியாக்கியானம் பார்த்தால் தெரியும்" என்பார் சிலர்; "வியாக்கியானத்திலும் தலை சுற்றலாயிருக்கிறது" என்பார் சிலர்; இப்படியாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அடியேன் உத்ஸாஹமாக வெழுந்து தாத்பரியத்தை விளக்கமாக விஜ்ஞாபித்தேன். இதை ஒரு கதை போல் எடுத்துச் சொன்னேன்; (அதாவது) அக்காலத்தில் ஸ்ரீமத் திருப்புட்குழி ஸ்வாமியை எல்லாரும் ஒப்புயர்வற்ற வித்வானகச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்களாதலால் அந்த ஸ்வாமியைத் தேவப்பெருமாளுடைய தேஜஸ்ஸின் ஸ்தானத்திலே வைத்தேன். ஸ்வல்பசாஸ்த்ரஜ்ஞானம் படைத்தவொரு ஸாதாரண வித்வானை ஸூரியனுடைய ஸ்தானத்திலே வைத்தேன். உண்மையில் ஒரு படிப்புமில்லாதவொரு யதாஜாதனை அமாவாஸ்யையின் ஸ்தானத்திலே வைத்தேன். திருப்புட்குழி ஸ்வாமி சாஸ்த்ரார்த்தம் நடத்தும்போது ஏறக்குறைய அவருக்கு ஸமாநஸ்கந்தரானவொரு ப்ரபலவித்வான் பேசினால ஏற்றிருக்கும்; அரைகுறை படிப்பாளியானவொரு ஸாதாரண வித்வான் தன்னை பரபல பண்டிதராக நினைத்துச் செருக்குற்றிருந்தபடியாலே தாம் ஏதோ ப்ரதிவாதம் செய்வதாக எழுந்தார்; அதனாலென்னாகும்? நாலு வார்த்தையிலேயே பங்கமடைந்து நின்றார். ஒரு படிப்புமில்லாத யதாஜாதர் ஒருவருளரே; அவரும் அந்த ஸதஸ்ஸிலே யிருந்தார்; அவர் உள்ளபடி தம்மை அஜ்ஞராகவே நினைத்திருப்பவராதலால் தாம் ஒன்றும் வாய் திறக்கவில்லை; அதனால் பங்கமடைய ப்ரஸக்தியே யில்லையாயிற்று. இடையில் ஒருவர் பங்கமடைந்தாரே, அவர் ஸ்வல்பம் கல்வி கற்றிருந்தபடியாலல்லவோ வாயைத் திறக்க நேர்ந்து அதனால் பங்கமடைய ப்ராப்தமாயிற்று. அவர் நினைத்தார் 'ஐயோ நாம் சிறிது கல்விகற்றபடியாலன்றோ இப்படி பங்கமடைய நேர்ந்தது; இந்த யதாஜாதனைப் போலே நாமும் நிரக்ஷரகுக்ஷியாயிருந்து விட்டால் இந்த பங்கம் நமக்கு நேர்ந்திராதே' என்று நினைத்தார். இதுபோல, தேவப்பெருமாளுடைய தேஜஸ்ஸின் முன்னிலையிலே பங்கமடைந்த ஸூர்யன், அவ்விதமாக பங்கமடைய ப்ரஸக்தியற்ற

அமாவாஸ்யையைக் கொண்டாடி 'நாம் அமாவாஸ்யையாகப் பிறவாமற் போனோமே!' என்று அநுதபிக்க நேர்ந்தது. இதுவே இந்த தேசிகனுடைய திருவுள்ளம். இந்த வர்ணனையினால், ஸூர்ய தேஜஸ்ஸை ஸர்வாத்மநா பங்கப்படுத்தவல்லது தேவப் பெருமாளுடைய தேஜஸ்ஸு என்பது தேறி நிற்கும். இதனை சமத்காரமாக ஸாதித்திருக்கிறபடி—என்று விரிவாக வுபந்யஸித்தேன். இதைக்கேட்ட ஸதஸ்யர்கள் யாவர்க்கும், விசேஷித்துக் கேள்விகேட்ட அந்த தோணுங்குளம் ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமிக்கும் பரமானந்தமுண்டாயிற்று. அப்போது ஒருவர்க்கும் அஸூயை தலை காட்டினதாகத் தெரியவில்லை.'' பிறகுதான் க்ரமேண அஸூயை ஜனித்து வளர்ந்தது. மேன்மேலும் வளர்ந்துகொண்டும் வருகிறது.

இவற்றுக்கெல்லாம் சிகரமாக ஒரு மஹார்த்தத்தைக் காட்டிவிட்டு நிற்கிறேன். யதிராஜஸப்ததியில * யதாபூதஸ்வார்த்தா * என்கிற சுலோகத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸூக்திக்கு த்ரிவேதீநிர்வேத ப்ரசமநவிநோத ப்ரணயிநீ என்று விசேஷணம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. யதிராஜஸப்ததிக்குப் பல வ்யாக்கியானங்கள் தருக்குடந்தையில் அச்சேறி இருக்கின்றனவே; எடுத்துப்பாருங்கள். த்ரிவேதி என்பதற்கு ருக்யஜுஸ் ஸாமங்களாகிற மூன்று வேதங்கள் என்று பொருளெழுதி, அந்த வேதத்ரயத்தின் நிர்வேதத்தை அவலீலயாகப் போக்கினது ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸூக்தியென்று எழுதியுள்ளார்கள். ருக்யஜுஸ்ஸாம வேதங்களுக்கு என்ன சோகமிருந்தது? அதை பாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்தி எங்ஙனே போக்கிற்று? என்று கேட்டால் வாய்திறக்க வழியில்லை. ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்தின் ஒரு மூலையிலும் உறையுமதன்று இவ்வர்த்தம். நாம் சொல்வதும் பல வித்வான்கள் உகந்ததுமான அர்த்தம் இதுவன்று. பேதச்ருதி, அபேதச்ருதி, கடகச்ருதி என்று மூவகைப்பட்ட ச்ருதிகளையே த்ரிவேதியென்கிறார் ஸ்வாமி. இவற்றுக்கு என்ன நிர்வேதமென்னில, பேதச்ருதியை அத்வைதிகள் அநாதரித்தபடியாலே அதனால் அதற்கு நிர்வேதம்; அபேதச்ருதியை த்வைதிகள் கைவிட்டபடியாலே அதனால் அதற்கு நிர்வேதம். கடகச்ருதியை இரு வகுப்பினரும் அநாதரித்தமையால் அதனால் அதற்கு நிர்வேதம். இவற்றுள் ஒரு ச்ருதியையும் கைவிடாமல் அநாதரியாமல் ச்ருதித்ரய ஸாமரஸ்யேந நிர்வஹித்தருளினவர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரொருவரேயாதலால் இதையிட்டு அவருடைய திருவாக்கை த்ரிவேதீ நிர்வேத ப்ரசமநியாகவருளிச் செய்தாராயிற்று. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் ''மிதோ பேதம் கத்வைஷவபிலபதி பேத ச்ருதிரஸோ'' என்றுள்ள சுலோகத்தை நன்கறிந்தவர்களுக்குத்தான் இவ்வர்த்தம் புத்தியிலேறும். இவ்வர்த்தத்தை இஞ்சிமேட்டழகியசிங்கர் ஸந்நிதியில் ஒரு ஸமயம் விஜ்ஞாபித்தேன்; ஸ்வாமி உண்மையில் பரம வித்வத்ரஸிகராகையாலே கண்ணீர்ப் பெருக்குடன் ஸாதித்தருளின வார்த்தை—''இதற்கு நான் என் சொல்வேன்? தேவரீராகப் பிறந்தால்தான் இத்தகைய அர்த்தங்கள் ஸ்புரிக்கும் என்றிவ்வளவே சொல்லமுடியும்' என்று. ஸ்ரீமத் திருக்குடந்தை யாண்டவன் இவ்வர்த்தத்தைத் தம் திருவுள்ளத்தில் குறிக்கொண்டிருந்து நேற்றைப் பங்குனி வித்வத்ஸதஸ்ஸில ''இப்படியன்றோ தேவரீர் ஸாதித்த வர்த்தம்'' என்று ஸாதித்தருளினதையும் நினைப்பூட்டி நிற்கிறேன். இதெல்லாம் செருக்கினால் எழுதுவதல்ல; ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திகளில ஆழ்ந்து அர்த்த விசேஷங்களை யநுபவிக்க நான் பிறந்தேன்; ஹேயமான சில கட்டுக்கதைகளைக் கற்பனை செய்துகொண்டு அவற்றைத் திரும்பத் திரும்ப எழுதிக்கொண்டு போதுபோக்க நீங்கள் பிறந்திருக்கிறீர்கள் என்று யதார்த்தமான இவ்விஷயத்தை வெளியிடாமலிருப்பது எங்ஙனேயோ? இந்த வியாஜத்திலும் உங்களுக்கு எத்தனை அர்த்த விசேஷங்கள் கிடைத்துவிட்டன பாருங்கள். இங்ஙனே கிடைத்துக்கொண்டேயிருக்கும்.

D. R. என்பவர் ஆங்கிலத்தில் தேசிகதர்சனம் என்றொரு வியாசமெழுதி Peep's into Mysticism என்கிற புத்தகத்தில் விசிஷ்டாத்வைத ப்ரசாரிணி ஸபை

யாரால் வெளியிடுவித்தாராம். அகற்குத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும் பொருத்தமான விடையளிப்பும் சென்றவருஷத்தில் ஒரு பெரியார்மூலமாக வெளிவந்தது. அவை பல தத்துவங்களை யுணர்த்துகின்றன. (அந்த மொழி பெயர்ப்பும் விடையளிப்பும் இங்கு லோகோபகாரார்த்தமாக வெளியிடப் பெறுகின்றது.)

"தேசிக தர்சனம்" (D. R.)

விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்துக்கு ஆதிகாலத்திலேயே டங்கர், த்ரமிடர் குஹதேவர், போதாயனர் முதலானோர்களால் பாஷ்யங்களாலும் வ்ருத்திகளாலும் நல்லமுறையில் அடிகோலப்பட்டது. ஆளவந்தார் இந்தக் கடகாலை வைத்து தம்முடைய ஸித்தித்ரயத்தில் தரைமட்டமளவு கட்டிடம் எழுப்பினர். ஸ்ரீராமாநுஜர் இந்தக் கட்டிடத்தை வகையாகக் கட்டிமுடித்தார். ஆனல் இந்தக் கட்டிடத்திற்கு மதிள் சுவர், பயன்படக்கூடிய புறவீடுகள் முதலியன கட்டி அழகுபடுத்தி, தமது கவித ஸாமர்த்தியத்தாலும், தர்க்கநைபுண்யத்தாலும் ஒளிதிகழும்படி செய்தவர் தேசிகரே ஆவர். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் செய்யப்பட்ட ஸித்தாந்தம் அதிகரணஸாராவளியிலும் தத்வடீகையிலும் பேசப்பட்டுத் தெளிவடைந்தன. இந்த ஸித்தாந்தத்துக்கு ந்யாய மீமாம்ஸை இவைகள் தேசிகனல் சேர்க்கப்பட்டன. தத்வமுக்தாகலாபத்திலும் அதன் வியாகயானத்திலும் இந்த ஸித்தாந்தத்தின் உண்மைகள் தெளிவுபடுத்தப் பட்டன. பாஞ்சராத்ரரக்ஷையால் ராமாநுஜருக்கு ப்ரியமான பாஞ்சராத்திரத்தின் பெருமை பேசப்பட்டது. தாமே அருளிய இவைகளோடு த்ருப்தி படாமல் ஸ்வாமி க்ரந்த வியாக்யானங்களும் அருளிச்செய்தார். ஈசாவாஸ்யம், ஸ்தோத்ரரத்னம் சதுச்ச்லோகீ, கத்யத்ரயம் இவைகளுக்கு பாஷ்யங்களியற்றியதுமன்றி கீதாபாஷ்யத்துக்கு மிக விரிவான தாத்பாய சந்த்ரிகையும் அருளினர். மேலும், ஸச்சரித்ரரக்ஷ, சததூஷணி, தம் ரஹஸ்யங்கள் இவைகளால் விசிஷ்டாத்வைதத்தின் தூய்மை பெருமைகள் காக்கப்பட்டன. தேசிகருடைய ராமாநுஜ பக்தி—விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தைத் தெளிவாகவும், ஆழ்ந்தும் கற்று அறிந்தமையாலும், ராமாநுஜரிடம் உள்ள ஒப்பற்ற பக்தி, கௌரவ புத்தி இவைகளே தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு மூலகாரணம். பகவானுக்கு அடுத்தபடி இவர் ராமாநுஜர் ஒருவரிடமே ப்ராவண்யம் உள்ளவர். அமுதனர் ஈச்வரன் தமக்கு ராமாநுஜர் மூலம் அருள்புரியட்டும் என்றார். இவரோ ராமாநுஜர் தொழும் தெய்வம் என்ற காரணத்தால்தான் நான் எம்பெருமானைத் தொழுகிறேன் என்கிறார். பகவான், பெரியபிராட்டி இவர்கள் உள்பட எல்லா ஆசார்யர்களுமே ராமாநுஜருடைய பாதகிரீடயோः ஸம்பந்தத்தால் வீறுபெறுமவர்களே, தம் ஆன்மீகப் பெருமை, உலகறிந்த க்யாதி இவைகளும் தம் எதிராஜபக்தியால் வந்தவையேயென்று எதிராஜ ஸப்ததியில் பறைசாற்றுகிறார். இவருடைய ஸாக்ஷாத் ஆசார்யருக்கும் ராமாநுஜர் என்றே பெயர். ராமாநுஜருடைய அந்தரங்க சிஷ்யரான கிடாம்பி ஆச்சானுடைய கொள்பேரனர் தம் ஆசார்யராய் வந்ததுபற்றி பகவானுக்கு நன்றி செலுத்துகிறார். திவ்ய தம்பதிகள்—ராமாநுஜ ஸித்தாந்தததுக்கு தேசிகர்பண்ணிய மகச் சிறந்தபணி (1) திவ்ய தம்பதிகளே தத்வம் ஹிதம் புருஷார்த்தம் என்ற கொள்கையை ஸ்தாபித்தது (2) ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தையும் த்ரமிடோபநிஷத்தையும் ஒருங்கச் செய்தது. ராமாநுஜர் கட்டிய மாளிகையில் தேசிகர் இரு விவாஹங்கள நடத்திவைத்தார். ஒன்று பகவானுக்கும் பிராட்டிக்கும்; மற்றது ஸம்ஸ்க்ருதத்திற்கும் தமிழுக்கும்; முதல் விவாஹம் ப்ரமேயங்களுக்கு. இரண்டாமது ப்ரமாணங்களுக்கு. தம் பூர்வரான விசுவாமித்திரர் ஸீதைக்கும் ராமனுக்கும் விவாஹம் செய்வித்ததுபோல் இவர் தம் க்ரந்தங்களில் நாராயணனையும் ஸ்ரீதேவியையும் சேர்த்து ஒரு மிதுனமாக்கினர். இவர்களே திவ்ய தம்பதி, சரண்ய தமபதி, சேஷி தம்பதி எனப்படுவர். இதனல தனியான எயபெ

மாணையோ தனியான பிராட்டியையோ பரதத்வமாக நோக்காமல் இவர்களின் நித்ய யோகத்தை பரததவமாக ஸாதித்தார். (உபய வேதாந்தம்) அப்படியே ப்ரமாணங் களுக்குள்ளும், தேசிகனே முதன் முதலாக ஸம்ஸ்க்ருத வேதங்களையும் தமிழ் வேதங் களையும் நாடறிய ஒன்றுபடுத்தினர். இந்த விவாஹம் ராமாநுஜரால் நிச்சயிக்கப்பட் டிருந்தும், நாடறிய கோலாஹலத்துடன் நடத்தியவர் தேசிகனே. ராமாநுஜர் உப நிஷத்திலும் ஸூத்ரத்திலும் சரீர சரீரி பாவமே பேசப்பட்டது என்பதை நிரூபிப்ப தையே தம் முக்ய குறிக்கோளாகக் கொண்டமையால் அநேக முக்ய விஷயங்களையும், த்ரமிடோபநிஷத்தைப் போல பலப்ரமாணங்களையும் தொடவே அவகாசமில்லாமல் போய்விட்டது. தன்னை மிஞ்சிய உபயவேதாந்த ஆசார்யர் இல்லையென்று சொல்லக் கூடிய பேர்படைத்த பராசர பட்டரும் உபய வேதாந்தம் என்ற ஒரு கோட்பாட்டை வரையறுக்கவில்லை. தேசிகருக்கு ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து அழைப்புவர காஞ்சீபுரத்தி லிருந்து சென்று ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணங்களுக்கு ஒத்த பெருமை தமிழ் ப்ரபந்தங் களுக்குமுண்டு என்பதை நிலைநாட்டினர். இது இவருடைய அபார வாக் சாதுர்யத் தாலும் ஸர்வஜ்ஞர் என்னும்படியான வித்வத்தாலும் ஸாத்யமாயிற்று. இவை த்ரமிடோபநிஷத ஸாரத்திலும் ரத்னவளியிலும் காணலாம். இந்த தொண்டுக்காக ரங்கநாதனல் இவருக்கு உபயவேதாந்தாசார்யர் என்னும் பிருது அளிக்கப்பட்டது. உபயவேதாந்த ஸிததாந்தத்தை தாம் ஆரம்பித்து வைத்ததாக தேசிகன் கர்வப்பட வில்லை. இது நாதமுனிகளால் தொடங்கப்பட்டு ஆளவந்தாரால் வளர்க்கப்பட்டு ராமாநுஜரால ரக்ஷிக்கப்பட்டது என்கிறர். இருப்பினும் பல தலைமுறைகளான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் இவருக்கே கடமைப்பட்டவராவர். இவருடைய தொண்டு இல்லா விடில் ஸம்ஸ்க்ருத பண்பாடாகிய நதியும் தமிழ் பண்பாடாகிய நதியும் தனித்தனியே ஓடிக்கொண்டிருக்கும். தனித்தனியே ஸ்னனம் செய்யலாம். ஆனல் இவைகளின் சேர்த்தியாகிற இன்பம் கிட்டாது. தேசிகருடைய ஸரஸ்வதி (பாஷாஸாமர்த்யம்) அந்தர்வாஹினியாக ஓடி உபநிஷத்தாகிற கங்கை, ப்ரபந்தங்களாகிற யமுனை இவை களுடன் சேர்ந்து ஒரு த்ரிவேணி ஸங்கமமாக ஆயிற்று. இந்த த்ரிவேணியில் தீர்த்த மாடி நம் தாபம் பாபம் இவை போக்கிக்கொள்ள முடிவது நம் பாக்யம்.''

(இதற்கு விடையளிப்பு வருமாறு) ஆளவந்தாரென்றும் பாஷ்யகாரரென்றும் பட்டரெனறும் தேசிகரென்றும் சில ஆசிரியர்களைக் குறிப்பிட்டு, இன்னர் பௌண் டேஷன் போட்டார். இன்னர் கடகால் தூற்றூர், இன்னர் தரைமட்டமாக்கினர், இன்னர் சுவரெழுப்பினர், இன்னர் மேல்தளம் போட்டார் என்று ஏதேதோ எழுது கிறரே, இதற்கெல்லாம் இவர் உண்மையில் அதிகாரியா? ஆளவந்தாருடைய ஸித்தித்ரயம் முதலானவை பெரிய வித்வான்களுக்கே கோசரியாதவை. மற்றும் இவர் தொடுகிற ஸ்ரீபாஷ்ய ச்ருதப்ரகாசிகா சததூஷணீ தத்வமுக்தா கலாபாதிகளை இவர் மோந்துபார்க்கவும் அதிகாரியல்லரென்பதை நாம் சொல்லவேணுமோ? "எப்படி ஊரா மிலைககக் குருட்டா மிலைக்குமென்னும்'' என்று ஆழ்வார் ஸாதித்தது போல யாரும் அந்த க்ரந்தங்களைப் புகழலாகாதோவென்னில், ஏன் புகழலாகாது? நன்ருகப் புகழலாம். தாராளமாகப் புகழலாம். தேசிகர் திருவாய்மொழிக்கு நிகமபரிமலம் என்றெரு மிகப் பெரிய வியாக்கியானமிட்டதாக வொரு கல்பனை செய்ததோடு நிற்காமல் அதில் ஆருயிரப்படிக்குப் பின் தோன்றிய எல்லாப் படிகளையும் நசுக்கிப் பொசுக்கி நொறுக்கித் தள்ளிவிட்டதாகவெழுதி அதை நித்யமும் நீரிண்டு செய்து இவர் தாமே அழகுபார்த்துக் கொள்ளுகிற அழகு அற்புதமன்றே. அந்த நிகம பரிமலத்தைப்பற்றி கீழே மொழி பெயர்த்து உதாஹரித்த வியாஸத்தில் ஏனே பேச வில்லை? அந்த நிகமபரிமலத்தில் ஆருயிரப்படியையுங்கூட நசுக்கி நொறுக்கித் தள்ளி விட்டதாக இவர் ஏன் கனுக்கண்டிலரோ தெரியவில்லை? ஆருயிரப்படியோடு மற்ற படிகளோடு வாசியற எலலாம் ஒரே படிதானே யிவர்க்கு. தம் மதத்திற்கு இது ஸாதகம், இது பாதகம் என்கிற பகுத்துணர்வு இவர்க்கும் இவரைச் சேர்ந்தவர்கட்கும்

எள்ளளவேனுமிருக்குமாகில் தேசிகரை பூஷிக்கவும் மற்றையாசாரியர்களை தூஷிக் கவும் ப்ரஸக்தியுண்டாகாதன்றோ தேசிகரை எம்பெருமானார்க்கு மேலாகமட்டு மன்றிக்கே எம்பெருமானுக்கும் மேலாக வைத்து எழுதினாலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ரென்று பேர்பெற்றவர்—உண்மையான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் பொறுமைப்படமாட்டார். பொறுமைப்படுவதற்கு விஷயமென்ன இருக்கிறது. தேசிகருக்கு யாரால் எதில் என்ன குறை சொல்லமுடியும். அவருடைய நிஜஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் அவரோடு உறவு பிடித்துக்கொண்டதுமன்றிக்கே லோகக்ஷேபத்தையும் விளைத்து வருகிறார்களே! என்பதுதான் சோசநீயம். தேசிக சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறு ரிவர்—பிராட்டிஸ்வரூபத்தையும் ப்ரபத்திஸ்வரூபத்தையும் தாறுமாறாக்கின வகுப் பினரைக் களைந்தொழிக்கவே தேசிகனவதாரம் என்று. இவ்விரண்டு விஷயங் களிலும் தாறுமாறாக எழுதின வகுப்பினர் யார்? தேசிகன் களைந்தொழித்த விதம் யாது? இதை இரண்டே பக்கத்தில் எழுதி உலகுக்கு வெளிச்சம் காட்டலாமே. அதற்கு வழி இல்லையே. பாடின பாட்டையே பாடிக்கொண்டிருப்பர்.

இவர் தேசிகதரிசனமென்கிற மகுடம் வைத்ததே மிகுப் பிசகு. கூரேசத ரிசனம், பட்டார்ய தர்சனம், லோகார்ய தர்சனம் என்றிப்படி வழங்குவது யுக்தமானால் இதுவும் யுக்தமாகலாம். ஆசார்ய வாசகமான தேசிக சப்தம் பகவத் ராமாநுஜா யரைத்தான் குறிக்கிறது என்பரேல் ஒருவாறு உய்யவிரகுண்டு. ஆனால் அப்படி சொல்ல இவர் முன்வர முடியாது; முன்வரவும் மாட்டார். ஏதோ வீணான அபிமானத்தை வைத்து இவர் செய்வது செய்க. கடகாலில்லாத சுவர் எவ்வளவு உயரம் எழும்புமென்று பார்ப்போம். "விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்துக்கு ஆதி காலத்திலேயே டங்கர், த்ரமிடர், குஹதேவர் போதாயனர் முதலானோர்களால் பாஷ் யங்களாலும் வ்ருத்திகளாலும் நல்லமுறையில் அடிகோலப்பட்டது" என்று ஆரம்பிக் கிறார். இங்கே ஊன்றிக் கேளுங்கள். ஆங்காங்கு இண்டெக்ஸ் பண்டிதர்களென் சிலரைச் சொல்லுவதுண்டு. சில பெரிய புத்தகங்களில் உள் விஷயங்களுக்கு அட்ட வணை யிடுவதுண்டே; அதற்குத்தான் இண்டெக்ஸ் என்று பெயர். புத்தகத் துள்ளே கண்ணைச் செலுத்தாமல் அந்த அட்டவணையை மட்டும் மனனம் செய்து விட்டு ப்ரஸங்கங்கள் செயவார்கள். அதைக்கொண்டு 'இவர்கள் பஹு க்ரந்தங்களை கண்ட பாடம் செய்தவர்கள்' என்று அறிஞர்களும் பேசிவிடுவார்கள்.

பாம்பே நிர்ணய ஸாகர பிரஸ், காசீ சௌகம்பா, பூனா ஆனந்தாச்ரம முதலான விடங்களில் பல அபூர்வமான க்ரந்தங்கள் பதிப்பித்து அவற்றுக் விரிவான கியாடலாகும் வெளியிட்டிருக்கிறார்களன்றோ அதில் கவிகளின் பெய களும் நூல்களின் பெயர்களும் இருப்பதைச் சிந்தனை செய்துவிட்டு, 'அந்த வித்வா அந்த க்ரந்தம் எழுதியிருக்கிறார், இந்த பண்டிதர் இந்த நூல் இயற்றியிருக்கிறார் என்று ப்ரஸங்கிப்பது; அத்தோடும் நில்லாமல் "கதாதரபட்டாசாருடைய பாண்டி யம் பட்டோஜிதீக்ஷிதருக்கு வருமோ? முராரியின் பாணியே தனிப்பட்டது; பா கவியின் சொல்நயம் வெகு அழகு" என்றிப்படி, ஏதோவொரு ஊரி அச்வமேதம் நடத்துகின்றார்களாமே அந்த விதமாகவும், அற்கும் மிகமிக மேலா வும ஸ்வஸஜாதீயர்களிடத்திலே பேசி மயக்கப் பார்ப்பதுண்டு. அதேபோல் இவ டங்கர் த்ரமிடர் குஹதேவர் போதாயநர் என்று சில வ்யக்திகளையும், பாஷ்ய வ்ருத்தி என்று சில க்ரந்தங்களையும் பேசக் கற்றுவிட்டது ஆச்சரியம். அல்ல ஆச்சரியமன்று. இப்போது நமக்குக் கிடைக்காதனவும், கிடைக்க ப்ரஸக்தியில்ல தனவுமான நூல்களைப்பற்றியே பேசுகின்ற இவர் கிடைக்கின்ற சததூஷணீ தத் முக்தாகலாபாதிகளைப் பற்றிப் பேசுவதில் வியப்புத்தானுண்டோ? அமுதனருக்கு தேசிகருக்கும் ராமாநுஜர் விஷயத்தில் ஒரு வாசி காட்டுகிறார். இதை என்போ வாரும் தெரிந்துகொள்ளும்படியாக இருவருடைய நூல்களிலிருந்தும் இரண்டொ

வார்த்தைகளையாவது எடுத்துக்காட்டியிருந்தால் சுவையாய் இருக்கும். சத்ருக்னழ்வான் பெருமாளிடத்தில் வைத்த பக்தியும், மதுரகவிகள் எம்பெருமானிடத்திலே வைத்த பக்தியும் போலே தேசிகரும் எம்பெருமானிடத்திலே ராமானுஜர் தொழும் தெய்வமென்கிற காரணத்தினல் பக்தி வைத்திருந்தால் இதில் என்ன அதிசயம் கண்டாரோ இவர்? அமுதனர்படியும் இப்படித்தானே.

"ராமானுஜர் கட்டிய மாளிகையில் தேசிகர் இரு விவாஹங்கள் நடத்தி வைத்தார் என்பது அடியோடு அர்த்தமில்லாத வார்த்தை. இதற்கு அடுத்த முன்னே இவர் எழுதியிருப்பதாவது ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்துக்கு தேசிகர் பண்ணிய மிகச் சிறந்தபணி திவ்ய தம்பதிகளே தத்வம் ஹிதம் புருஷார்த்த மென்ற கொள்கையை ஸ்தாபித்ததும் ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தையும் த்ரமிடோபநிஷத்தையும் ஒருங்கச் செய்ததும் என்றும். இதற்கும் எவ்விதமான அர்த்தமும் கிடையாது. வித்வான்கள் ஜரத்கவாதி வாக்யார்த்தம் என்பர்களே, அது இதுதான். முதலில் ஒன்று தெரிவிப்போம். இவர் ஏதோ தேசிகருக்குப் பெருமை தெரிவிப்பதாகவும் அதை நாம் மறுப்பதாகவும் அப்படி மறுப்பதானது த்வேஷத்தினுடையவும் அஸூயையினுடையவும் காரியமென்பதாகவும் இவர் பறைசாற்றுவர். உண்மையில் தேசிகருக்கு எந்த பெருமை சொன்னலும் ஒக்கும் ஒக்கும், ஏற்கும் ஏற்கும் என்னவேண்டுமேயொழிய அதை மறுப்பவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகார். அர்த்தமில்லாதபடி தப்பும் தவறுமாக எழுதி வைத்தால் அதை மறுப்பது த்வேஷ கார்யமன்று, அஸூயாகார்யமன்று; லோகக்ஷேமத்திற்காகவாகும்.

"திவ்ய தம்பதிகளே தத்வம் ஹிதம் புருஷார்த்தம் என்ற கொள்கையை தேசிகர் ஸ்தாபித்தார்" என்றல் இதற்கு என்ன அர்த்தமையா! என்று சில விவேகிகள் இவரை நேரில் கேட்கலாகாதா? ஆளவந்தார் சதுச் ச்லோகியிலும், கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீஸ்தவத்திலும், பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்ன கோசத்திலும் பொறித்து வைக்காத அர்த்தம் ஏதேனும் அபூர்வமாகவுண்டோ? உண்டென்னில் அது விபரீதமேயொழிய வேறல்ல. இல்லையெனில் வாய்மூடி நிற்பது. "அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா" என்று மாரீசன் சொல்லிவைத்தானே. அதை விட அதிசயமாகச் சொல்லவல்லாருண்டோ? உடையவர் மாளிகை கட்டுவதற்கு முன்னமே திவ்ய தம்பதிகளின் விவாஹத்தை அந்த மாரீசனன்றே அரண்யத்தில் மத்தளங்கொட்ட வரிசங்கம் நின்றூத முத்துடைத்தாமம் நிரைதாழ்ந்த பந்தற்கீழ் நடத்திவைத்தான். அதன் பிறகு ஆசார்யவர்க்கத்தில் பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளைகள் சீரும் சிறப்பும் பொலிய அந்த விவாஹத்தை நடத்திவைத்து உலகத்தை அந்த திவ்ய தம்பதிகளின் திருவடி நிழலிலே வாழ்வித்தருளி வருகிறார்கள். வேறுயாரோ நடத்தி வைத்ததாக இவர் சொல்லுகிற விவாஹம் எத்தகைத்தென்றல், தென்னுட்டில் சில ஊர்களில் உத்தராயணத் தொடக்கத்தில் மனைதோறும் பெண்டிர்கள் குழாங்கூடி "காக்காப்பிடிவெச்சேன் கன்னிப்பிடிவெச்சேன்—காக்கைக்கும் குருவிக்கும் கல்யாணம்" என்று சொல்லி விவாஹமொன்று நடத்துவதுண்டு; அதுபோன்றதே. ஆனல் அது உடையவர் கட்டின மாளிகையில் நடக்க ப்ரஸக்தியே கிடையாது.

இனி இரண்டாவது விவாஹத்தின் விமர்சனம்—"ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தையும் த்ரமிடோபநிஷத்தையும் ஒருங்கச் செய்தது" என்றும், "ஸம்ஸ்க்ருத வேதங்களையும் தமிழ் வேதங்களையும் நாடறிய ஒன்றுபடுத்தினர்" என்றும் எழுதியிருப்பவை 'ஸ்வயமபிலிகிதம் ஸ்வயம் நஜாநாதி'யில் சேர்ந்தவையாம். உபயவேதங்களுக்கும் விவாஹம் செய்வதென்றல் என்ன? என்று கேட்டால் ஒன்று சொல்லியாக வேண்டும். "செய்ய தமிழ் மாலைகள் நாம் தெளிய வோதித் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றேமே" என்று சொன்னவராகச் சொல்லப்படுகையாலே

4

வடமொழி வேதாந்தத்தில் கலக்கமாகக் காணும் பொருள்களைத் தென்மொ
வேதாந்தமான திவ்யப்ரபந்தங்களினுல் தெளியவைப்பதுதான் மேலே குறித்
விவாஹமென்று இவர் சொல்லவேணும். இங்கு உண்மையென்னவென்ருல் செய்
தமிழ் மாலைகள் நாமித்யாதி பாசுரம் ப்ரதிஜ்ஞா மாத்ரமேயொழிய ஓரிடத்திலு
அணுவளவும் நிரூபணம் கிடையாது. உண்டாகில் தாராளமாக எடுத்துக்காட்டலா

அமலனுதிபிரானைப் பற்றிச் சொல்லும்போது "பாண்பெருமாள் பாடியதே
பாடல் பத்தும் பழமறையின் பொருளென்று பரவுமின்கள்" என்று வடமொ
வேதாந்தமே அமலனுதிபிரானுக வடிவெடுத்திருக்கிறதென்ருர். நாலாயிரத்தினு
அமலனுதிபிரானென்றுக்கு மட்டுமே இவ்வாசிரியர் வியாக்கியானம் செய்தரு
யுள்ளார். பழமறையின் பொருளென்று பரவுமின்களென்றவர் பழமறையினின்
ஒரு பொருளையாவது எடுத்துக்காட்டியிருக்க வேண்டாமா? ஏற்கெனவே அவதரி
துள்ள வியாக்கியானங்களில் இல்லாத பொருள் ஒன்று உண்டா? கோபதாபங்க
விட்டொழித்து நாலைந்து பொருள்களையாவது எடுத்துக்காட்டி மகிழ்விக்க முடியும
அதற்கிவர் பிறக்கவில்லையே. சில அசடுகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு கண்ணநீர் பெரு
கப் பிறந்தாரத்தனை. அருளிச்செயற்கடலிலிருந்து அமுதவெள்ளமான எத்தனையர்த்
விசேஷங்களை ஆருயிரப்படியிலும் இருபத்து நாலாயிரப்படியிலும் முப்பத்தாருயி
படியிலும் கொள்ளை கொள்ளையாக அநுபவிக்கிறேம்! அப்படி ஓரர்த்தமாவது காட்டி
றுண்டோ? ஸச்சரித்ரரக்ஷையில் 'கரியமேனிமிசை வெளியநீறு சிறிதேயிடும்
என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தை யெடுத்துப் பொருள் சொல்ல நேர்ந்த
ஆருயிரப்படியைத் தள்ளி நம்பிள்ளை திருவடிகளின் வியாக்கியானத்தில் கண்
பொருளையே விவரித்து "இப்படி ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்கிருர்கள்" என்,
முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி பத்தெட்டு விவாஹங்களை நடத்தியிருக்கிருரென்ப
வாஸ்தவம். இந்த விவாஹங்கள் நம்பிள்ளை கட்டின மாளிகையிலன்றே நடத்தியவ

"உபய வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தை தேசிகர் தாம் ஆரம்பித்து வைத்தத
கர்வப்படவில்லை" என்கிற வார்த்தையும் அர்த்தமற்றது. உண்மையில் அ
ஆரம்பித்து வைத்ததாயிருந்தாலன்றே கர்வப்பட ப்ரஸக்தியுள்ளது. கர்வப்
டாலும் குற்றமில்லை. திருவாய்மொழியில் * குரவையாச்சியரோடு பதிகத்தில் பின்ன
களெல்லாம் கர்வமே வடிவெடுத்தவை. அமுதனுர் போல்வார் "எனக்கா
நிகரில்லையே" என்பது முதலான பாசுரங்களால் கர்வம் காட்டியிருப்பதில் கு
கூறுவாருண்டோ?" உபய வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தை ஆரம்பித்து வை
தென்ருல் என்ன ஐயா! இவர் உபயவேதாந்தஸித்தாந்தமென்பதற்கும் ஒரு அர்த்
கிடையாதே. இதைப்பற்றின மருமங்கள் குருகுலக்லிஷ்டர்களுக்குத் தெரியு
யொழிய "லவண வணிஜ:" இத்யாதி யதிராஜஸப்ததிஸூக்தி லக்ஷ்யபூதர்
இத்தகைய விஷயங்களில் எழுதப்புகுவது விரலுக்குத் தகாத வீக்கம் என்னத்
மத்தனை. இன்ன பெருமைக்கு இன்னாரிலக்கு என்பதறியாதே அர்த்தமில்லாத
காடுபாய்ந்தெழுதப்புகுவது அபஹாஸ்யமென்று அறியக்கடவது. அபார வாக்சாது
ஸம்பத்திலும் ஸர்வஜ்ஞரென்னும்படியான வித்வத்திலும் குறைகூறுவார் ஆரே
முளரோ? "மாசூணா வான் கோலத் தமரர்கோன் வழிப்பட்டால் மாசூணாவுன்ப
மலர்ச்சோதி மழுங்காதே" என்ற கணக்கிலே அநதிகாரிகள் வாய் வைப்பதும்
வைப்பதும் தகாது தகாது தகாது. அத்வைதிகள் பகவத் ராமாநுஜரைப் புக
தோடும், த்வைதிகள் சங்கராசாரியரைப் புகழ்வதோடு மொக்கும் இவர் செய்
புகழ்ச்சியெல்லாம் என்பது சிலாசாஸனமாய் நிற்கும். தேசிகரைப்பற்றிப் பே
தேசிகரே அதிகாரி." ஆக இவ்வளவும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்வாமியின் விடையளி

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமாராதனம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆசார்ய சம்புவின் மதிப்புரை (P.B.A.)

(நாம் வடமொழியில் எழுதின ஆசார்யசம்பூ அபிநந்தனமென்னும் க்ரந்தத்தின் ஸாராம்சஸங்க்ரஹம்.)

வேதாந்தா சார்ய விஜயமென்னும் மறுபெயரையுடைய ஆசார்ய சம்புவின் பெயரைப் பெரும்பாலும் வயது முதிர்ந்த பெரியார்களே அறிவர். அறுபதாண்டுகட்கு முன்பு சிற்சில விடங்களில் ப்ரவசந பரம்பரையில் இருந்து வந்த இந்த மஹாக்ரந்தம் இந்த நூற்றாண்டில் அறவே பிரசாரமற்றதாக ஆய்விட்டது. நம்முடைய பல நூல்களில் இந்த சம்புவைப் பற்றி பிரஸ்தாவம் செய்திருப்பதனால் இக்காலத்தவர்களுக்கு இதன் பெயர் மட்டுமே தெரிந்திருக்கும். மிகச்சிறந்த பாண்டித்யமும் கவித்வ சாதுர்யமும் பொருந்தியவரும் வேதாந்தாசார்யரென்றே பெயருடையவருமான ஒரு மஹான் 200, 250 ஆண்டுகட்கு முன்னமிருந்தவர் இந்த சம்பூக்ரந்தத்தையியற்றி ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹாகுருவின் பவித்திரமான சரித்திரத்தை அக்காலத்தில் தம் செவியில் விழுந்தபடியே பொறித்து வைத்தாரிதில். இளமையில் நாம் திருத்தகப்பனாரிடம் இந்நூலைப் பாடம் வாசித்திருந்ததனால் அப்போதே இது உத்தமமான காவ்யமென்றும் பெரும்பாலும் பிராமாணிகமான சரித்திர நூலென்றும் மனதில் உறுதிகொண்டிருந்தோம். இப்போதும் அந்த உறுதிக்கு லோபமில்லை.

ஸ்ரீ நிகமாந்த குருவின் சரித்திரத்தில் பல புதிய கதைகளைப் புகுத்தி ப்ரசாரம் செய்யும் இக்காலத்தவர்களுக்கு இந்த சம்பூக்ரந்தம் காலகூடம் போலிருப்பதனால் இக்காரணங்கொண்டே பலர் இந்நூல் லோபமடைந்து போகவேணுமென்று ஆசம்ஸித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். 60, 70 ஆண்டுகட்கு முன்பு தெலுங்கு லிபியில் மட்டும் அச்சேறப் பெற்றிருந்த இந்த உத்தமமான நூல் இக்காலத்தவர்களின் வெறுப்புக்கும் அநாதரத்திற்குமே ஆஸ்பதமாயிருந்தபடியால் மறுபதிப்பு ஏறப்பெறாமல் லுப்தப்ராயமாகவேயிருந்தது. இந்த நிலையில் நமது நண்பர் ஸ்ரீமான் S. அனந்தாசாரியர் [புது டில்லியில் உயர்ந்த உத்யோக பதவியில் வாழ்பவர்] வெகு சிரமப்பட்டு இந்நூலை மிகவழகிய தேவநாகரலிபியில் அச்சேற்றி ஸமீப காலத்தில் பிரசுரப்படுத்தினர். ஏறக்குறைய பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னமே இந்நூல் அச்சிடத் தொடங்கப்பட்டதாகவும் இடையிடையே பல இடையூறுகள் நேர்ந்ததாகவும் நமது நண்பர் S. A. நம்மிடம் கூறியுள்ளார்.

ஆங்கிலத்தில் இரண்டு மூன்று முகவுரைகளும் வடமொழியில் ஒரு முகவுரையும் ஆக மூன்று நான்கு முகவுரைகள் இதில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூலியற்றியவர் எக்காலத்தில் எங்கு ஜனித்தவர்? எந்தநூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு இதை இயற்றினர். என்னும் விஷயங்களை விமர்சிப்பதன்றோ முகவுரைக்கு அவசியமானது. இந்த விமர்சத்தில் ஒரு முகவுரைகாரரும் இறங்கவில்லை. ஆறு ஸ்தபகங்கள் கொண்ட இந்நூலில் ஒவ்வொரு ஸ்தபகத்திலுமுள்ள சரித்திரப் பகுதிகளை நாம் நமது நாலைந்து நூல்களில் ஸாரமாக வெடுத்து வெளியிட்டிருக்கிறோமாதலால் அவற்றை ஆங்கிலத்தில் விஸ்தரித்தும் வடமொழியில் அதேவிதமாகவும் வெளியிட்டிருக்கிறார் நண்பர். நகரவர்ணனை, வம்சாவளீ ப்ரசம்ஸை, உத்ஸவ ப்ரபாவ வர்ணனை ருதுவர்ணனை முதலான உத்தம காவ்யோசித ஸந்நிவேசங்களை நீக்கிச் சரித்திரப் பகுதிகளை மட்டும் சிந்தித்தால் கதாநாயகரான ஆசாரிய ச்ரேஷ்டருடைய ஸர்வ வித்யா பாரங்கதத்வம், ஆசார்யாநுக்ரஹபாத்ரத்வம், நாநா க்ரந்த ரசனை, வித்யாரண்ய விஜயம் வைராக்ய ஸம்பத் ப்ரகாசனம், ஹயக்ரீவோபாஸனை, தென்னாடு வடநாடு யாத்திரை, திருக்குமாரரவதரித்தல், க்ருஷ்ணமிச்ரன் முதலான சில துர்வாதிகளின் செருக்கையடக்க

ஸங்கல்பஸூர்யோதய பாதுகாஸஹஸ்ரங்கள் ஸாதித்தது, ஒரு விஷவைத்யன் செருக்கையடக்கினது. ஆக இவ்வளவே வரலாறுகள் இந்நூலில் கிடைக்கின்றன. அக்காலத்தில் அவரவர்கள் சொல்லிக்கொண்டிருந்த கதைகள் தம் காதில் விழுந்த வற்றை கல்பனையொன்றுமறியாத ப்ராமாணிகரான இக்கவிவரர் அப்படியே நிபந்தித்து வைத்தார்.

இவற்றுள் க்ருஷ்ணமிச்ரன் கதையொன்று மட்டுமே உண்மைக்கு ஒவ்வாதது. அவன் கி.பி. பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டிலிருந்தவன். பதின் மூன்றாவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அவதரித்துப் பதினான்காவது நூற்றாண்டில் ப்ரக்க்யாதிகள் பெற்ற வேதாந்தவாசிரியர் காலத்தில் அந்த க்ருஷ்ணமிச்ரன் இருந்து வாதிக்க ப்ரஸக்தியே கிடையாதென்பதை நாம் பல அத்தாட்சிகளுடன் பலவாண்டு கட்கு முன்பு வெளியிட்டிருந்தோம்; அதைக்கண்ட (காலஞ்சென்ற) சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசாரியர் தம்முடைய தேசிக சரித்திர நூலில் (பக்கம் 137ல்) க்ருஷ்ணமிச்ர நிரஸனம் என்ற மகுடத்தின்கீழ் "தேசிகனுக்கும் க்ருஷ்ணமிச்ரனுக்கும் ஸமாகமம் அஸம்பாவிதமென்று விமர்சகுசலர்கள் நிரூபிப்பதனால் வேறொருவனே வாதியாயிருக்கத்தகும்" என்றெழுதி முடித்திருக்கிறார். அந்த சரித்திர நூலை நமது நண்பரும் (S. A.) இந்த ஆசார்ய சம்புவின் ஆங்கில முகவுரையில் (பக்கம் 33ல்), "Sri Desika and His works (in Tamil) a critical Edition containing the Lectures by Chetlur M. M. Narasimhachariar swami Published by Sri S S. Iyengar Parankusamandiram. Madras-5." என்று எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார். ஆக, க்ருஷ்ணமிச்ர கதை ஒன்று மட்டும் தவறுதான். இதனால், இதைக் கூறியிருக்கின்ற இச் சம்பூகாரர் அப்ராமாணிகராகார். நவீனர்களைப் போலே துராக்ரஹத்தாலே அஸமஞ்ஜஸ கதைகளை இக்கவி கல்பிப்பவரல்லர். பாபபீருவும் பரமஸாத்விகருமான இவர் தம் காதில் விழுந்ததை ஓலையிலிட்டார் என்னுமித்தனையே.

இந்த சம்புவில் அடியோடு காணப்படாத அனேக கதைகளை நவீனர்கள் கல்பனை செய்து பிரசாரம் செய்து வருகிறார்கள். (1) ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கத்தில் வாழ்ந்த போது ஒருநாள் ஓர் ஆசார்ய புருஷர் திருப்பல்லக்கில் வீதியில் போய்க்கொண்டிருக்க ஸ்வாமி சில சிஷ்யர்களுக்கு ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் ஸாதித்துக் கொண்டிருந்தார். ஆசார்ய புருஷரை கௌரவியாமல் அவமதித்ததற்காக ஒரு பாகவதன் ஓடிவந்து ஸ்வாமியைப் பரபரவென்று இழுத்துக்கொண்டு போய் வீதிப் புழுதியில் தள்ளினனென்று ஒரு கதை. இது மிகவும் அநியாயமாகக் கற்பிக்கப்பட்ட கதை. ஆசார்ய புருஷர் திருப்பல்லக்கில் போன ஸமயத்தில் ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்ய காலக்ஷேபம் ஸாதித்துக்கொண்டிருந்தாரென்றால் அது வாசல் திண்ணையில் நடவாது; உள்ளே தான் நடந்திருக்கவேணும். அப்போது வீதியில் பல்லக்கு போவது ஸ்வாமிக்குத் தெரிய வழியில்லை. ஸ்வாமி அவமரியாதை பண்ணினாரென்று வீதியில் போகிறவர்கள் நினைக்கவும் ப்ரஸக்தியில்லை. ஸ்வாமி வாசல் திண்ணையில் வீற்றிருந்து ஸ்ரீகோசம் கடாக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தாரென்னில், அப்போது அபரிமித அட்டஹாஸங்களோடு பல்லக்கில் போகிறவர் யாராயிருந்தாலும் எழுந்து மரியாதை செய்யாமலிருப்பது ஸ்வாமியின் ப்ரக்ருதியன்று. விநயமே வடிவெடுத்த ஸ்வாமிக்கு இவ்வபசாரம் எவ்விதத்திலும் ஸம்பவிக்க ப்ரஸக்தியில்லை. ஆகவே இது மிகவும் ஹேயமான கதை.

(2) ஸ்ரீரங்கவாஸிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்வாமியை வாதத்திற்கு அழைத்தார்களாம். ஸபக்ஷர்களோடு வாதம் செய்வதில் பாகவதாபசாரம் விளையுமென்று அஞ்சின ஸ்வாமி அதற்கு இசையாமற் போகவே தோற்றார் தோற்றாரென்று பறை சாற்றினதோடு நில்லாமல் ஸ்வாமியின் திருமாளிகை வாசலில் பழைய செருப்புகளைத் தோரணமாகக் கட்டி வைத்தார்களாம். ஸ்வாமி வெளியேயெழுந்தருளின போது

அதைக் கண்டு அவற்றை சிரஸாவஹித்து "வயம் து ஹரிதாஸாநாம் பாதரக்ஷாவலம்பகா:" என்று அநுஸந்தித்தருள, அந்த த்ரோஹிகள் அநுதபித்து சிஷ்யராய் விட்டார்கள். என்கிறவிதுவும் மிகவும் ஜுகுப்ஸநீயமான கதை. இப்படியும் ஒரு கதை கல்பிக்கத் தோன்றிற்றேயென்றுதான் வருந்துகிறோம். இதைக் கல்பித்தவர்களுக்கு எவ்வளவு பாபமுண்டோ அதைவிட இரட்டிப்பான பாபமுண்டு அநுவதிப்பவர்களுக்கு. "வயம் து ஹரிதாஸாநாம் பாதரக்ஷாவலம்பகா:" என்று ஸ்வாமி ஸாதித்திருக்கலாம். அதற்கு அவதாரிகையாக இப்படியா ஒரு கதை தொடுப்பது இப்படி கோரமான அபசாரங்கள் புரியும்படியாகவா ஸ்வாமி யெழுந்தருளியிருந்தார்? ஸ்வாமியை வாதத்திற்கு அழைக்கவல்ல பிரபல வித்வான்கள் ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்தார்களென்று ஒரு புறம் காட்டுவது. பிறரோடு வாதம் செய்யமாட்டாத அல்பஜ்ஞர்களே அங்கிருந்தார்களென்றும் மற்றொரு புறம் எழுதுவது! தேசிக பக்தியின் ஆவாஹனம் என்னென்ன கூத்துகளைச் செய்கிறதங்தோ! ரஹஸ்யத்ரயஸாரோபக்ரமத்தில் "வந்தே ஹஸ்திகிரீசஸ்ய வீதீ சோதககிங்கரான்" என்றொரு சுலோகம் ஸாதித்துள்ளார். இதற்குச் சேர ஓர் ஐதிஹ்யம் கட்டவேண்டாவா? தேவப் பெருமாளுடைய திருவீதிகளில் குப்பை வாருகிறவர்களைத் தொழுகிறேன் என்பதல்லவா இதன் பொருள். அந்த குப்பை வாரிகள் தாங்கள் வாரின குப்பைகளைச் சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் துர்ப்போதனையினால் ஸ்வாமியின் திருமுடிமீது கொட்டினர்கள்; அப்போதநுஸந்தித்த திவ்யச்லோகமிது என்று அவதாரிகையிடாமலிருப்பது ஏனோ? ஸ்வாமி ஸ்ரீபெரும்பூதூர்க்கு எழுந்தருளினர்; அப்போது அங்கிருந்த அஸூயாளுக்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்வாமியின் திருமுடியைத் தங்கள் காலால் துவைத்தார்கள்; அப்போது "யதீச்வரஸரஸ்வதீஸுரபிதாசயாநாம் ஸதாம் வஹாமி சரணாம்புஜம் ப்ரணதிசாலிநா மௌலிநா" என்று இந்த ச்லோகத்தை ஸாதித்து அவர்களை நமஸ்கரித்தார் என்கிற ஐதிஹ்யம் எழுத ஏன் தோன்றவில்லையோ? இப்படி நூற்றுக் கணக்கான ஐதிஹ்யங்கள் எழுதுவதற்குப் பாங்காக ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திகள் அபரிமிதமாக அவதரித்திருக்கின்றனவே.

(3) நிமந்த்ரண ஸ்வாமிகளைக் கலஹம்செய்து போகவொட்டாமல் தடுத்து ச்ராத்தத்தைக் கெடுக்க முயன்றதாகவும், ஹயக்ரீவர் மூன்று திருமூர்த்திகளாக அவதரித்து மூன்று இலைகளிலும் அமுது செய்து ரக்ஷித்ததாகவும், ச்ராத்தத்தைக் கெடுக்க நினைத்திருந்த பாபிகள் இவ்வதிசயத்தைக் கண்டு அநுதபித்து க்ஷாமணம் பண்ணிக் கொண்டு ஸ்வாமிக்குப் பாதச்சாயையாகவும் பாதரேகையாகவுமிருந்ததாக ஒரு கதை. ச்ராத்தத்தில் நிமந்த்ரணத்திற்காக வரிக்கப்படுமவர்கள் ஆப்தபந்துக்களாயிருப்பர்களே தவிர வழிப்போக்கர்களாயிருக்கமாட்டார்களே. இதிலென்ன ஸம்சயம்? அப்படி ஆப்தபந்துக்களானவர்கள் நிமந்த்ரணத்திற்கு இசைந்திருந்து ஸமயத்தில் வாராதே வஞ்சித்து விட்டார்களென்று கதையெழுதினால் இது மஹாவைபவநிதியான ஸ்ரீஸ்வாமி விஷயத்திலே பொருந்துமாவென்று இதுகூட ஆராய்வாரில்லையே. அஸூயுக்களின் கலஹவார்த்தைக்கிணங்கி ஒருவர் வஞ்சித்துவிட்டாலும் மூவருமே வஞ்சித்துவிட்டார்களென்று கதையெழுதுவது வியப்பினும் வியப்பே. அப்பயதீக்ஷிதருடைய சரித்திரத்தில் காணும் கதை இது. சாஸ்த்ர கர்ஹிதமான பலகாரியங்களைச் செய்து பதிதர்களென்று ஒதுக்கப்பட்டவர்களான சிலர் செய்யும் ச்ராத்தங்களில் இப்படிப்பட்ட ஸம்பவம் விளைவது கேட்டதுண்டு, கண்டதுமுண்டு; பதித பாவநரான ஸ்வாமிதிறத்திலா இப்படி அதிஹேயமான கதையைத் தொடுப்பது? இவர்களது கொள்கையின்படி இக்கதை உண்மையாக நடந்திருக்குமாகில்.. ....மேலே என்ன சொல்லுவதென்று தோன்றவில்லை. தேசிகனுக்குப் பெருமையென்று நவீநர்கள் நவீநமாகக் கல்பனை செய்து எழுதும் விஷயங்கள் இவ்வளவு ஹேயமாயன்றோவிருக்கின்றன. எந்த ஆசார்யர்களின் திவ்யஸூக்திகளை ஸ்வாமி தலையாலே சுமந்து ஸதாஸர்வதா அவற்றையே அநுஸந்தானம் பண்ணிக்கொண்டும் தம்முடைய க்ரந்த

களிலும் தழுவிக்கொண்டும் போந்தாரோ அந்த ஆசார்யர்களை ப்ரதிபக்ஷிகளாகக் கொண்டிருந்தாரென்றும், அவர்களுடைய அந்த திவ்ய ஸூக்திகளைக் கண்டிப்பதே காரியமாக இருந்தாரென்றும் இப்படிப்பட்ட அபத்தங்களையே நிரப்பியன்றோ நவீநர்கள் தேசிகவைபவமென்றும் தேசிக ப்ரபாவமென்றும் தேசிக திவ்ய சரித்ர மென்றும் எழுதி வைப்பது. இந்த அபத்தங்களையெல்லாம் வெகு தூரத்தில் விலக்கி ப்ராமாணிக ஹ்ருதயங்கமமான சரித்திரங்களையுணர விரும்புபவர்களுக்கு ஆசார்ய சம்புவே தஞ்சம். வேறு எந்த நூலும் கிடையாதென்று குடப்பாம்பில் கையிடுவோம்.

பக்தி விசேஷத்தினால் ஆசார்யருக்கு அங்யாத்ருசமான வைபவங்களைப் பிரசுரஞ்செய்ய வேணுமென்று குதூஹலங்கொண்டு சில பல கதைகளைக் கற்பனை செய்து சிலர் எழுதி வைத்திட்டால் அதையநுஸரித்துப் பின்புள்ளவர்கள் எழுதி வந்தால் நாளடைவில் அந்த கல்பித கதைகள் மெய்யென்று நினைக்க நேர்ந்து விடுகிறது. அந்த கல்பித கதைகளில் அநுபபத்தி ஒன்றுமில்லையாகில் பக்திமான்கள் உகந்தேயிருக்கலாம். இதர ஆசார்யர்களுக்குப் பழிப்பாய் ப்ரக்ருத ஆசார்யருக்கும் பழிப்பாய்த் தலைக்கட்டுகின்ற அக்கல்பனைக் கதைகளால் பரிஹாஸ்யதையே தேறுவதனால் விவேகிகளாயுள்ளவர்கள் கல்பனைக் கதைகளை விலக்கியே தொலைக்க வேண்டும். இன்னின்ன கதைகள் கற்பனையென்று நாம் நெடுநாளாகவே தெரிவித்து வருவதால் பிராமாணிகர்களாயுள்ளவர்கள் இவை அசைக்கமுடியாத விமர்சங்களே யென்று உகந்து ஏற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள்.

* ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபவந் கதா:* என்றாற்போலே "வேதாந்த ஸூரிர் நிகமாந்தஸூரிஸ் த்ரய்யந்தஸூரி: கவிதார்க்கிகேந்த்ர:, இத்யேவ ஸர்வத்ர ஸதைவ ஸர்வே ஜநாஸ் ஸமந்தாத் கதயந்த ஆஸந்" என்று ச்லோகமியற்றிக் குலாவ வேண்டியிருக்க, (அதாவது) உலகமெல்லாம் தம்மையே வாய் வெருவும்படியாகத் தமது திருக்குணங்களாலே எல்லாரையும் ஆவர்ஜநம் செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருந்தாரென்று உள்ளபடி பெருமைகளை ப்ரசாரம் செய்யவேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே ஸபக்ஷர்களும் விபக்ஷர்களுமான எல்லார்க்கும் வெறுக்கத்தக்கவராக இருந்து வந்தாரென்று ப்ரசாரம் செய்வதனால் ஸ்வாமிக்கு லாகவமன்றோ உண்டாகிறதென் பதைச் சிறிது மறியகில்லாதே, வைபவ க்ரந்தமென்று பெயரிட்டு லாகவமயமாக எழுதிவைப்பவர்களைப் பற்றி மிகவும் சோகிக்கவேண்டியது தவிர வேறுண்டோ?

தங்களுடைய தேசிக பக்தி அபாரம் என்று காட்டவேண்டியோ, பிறர்க்கும் தேசிக பக்தியை விளைக்க வேண்டியோ சில கதைகளைக் கற்பனை செய்தாலும் குற்றமில்லை. "தேசிகன் நூறு தடவை ஸ்ரீ பாஷ்ய காலக்ஷேபமும் நூற்றெட்டு தடவை ச்ருதப்ரகாசிகா காலக்ஷேபமும் ஆச்சரியமாகவும் ஒவ்வொரு தடவையிலும் அபூர்வார்த்தகனமாகவும் ஸாதித்தருளியாச்சுது" என்று இப்புடைகளிலே யெழுதிவைத்தால் ஆகாதா? "தேசிகன் ஹயக்ரீவனோடுகூட யாத்திரை செய்தருளுகையில் கனவேகமாகக் கோயில் சேர விரும்பிய ஸ்வாமியின் மனோரதத்தைப் பூர்த்தி செய்ய நினைத்த ஹயக்ரீவன் குதிரை வடிவங்கொண்டு ஸ்வாமியைத் தன்மீது எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு ஒரே நொடியில் கோயிலில் கொண்டு சேர்த்ததாக............இப்படி எத்தனையோ கதைகளை யெழுதி வைக்கலாமே. இத்தகைய கதைகளினால் இதராசார்ய நிந்தையொன்றும் ஏற்படாதேயென்கிற வருத்தந்தானேயிவர்களுக்கு.

இந்த சம்பூக்ரந்தப் பதிப்பில் ஆங்கிலத்தில் இரண்டு முகவுரைகளும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் ஒரு முகவுரையும் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதாகக் கீழே தெரிவித்தோம். ஸம்ஸ்க்ருத முகவுரைகாரர்க்கு இந்த சம்புவைப் பார்த்த பிறகு மநோவ்யாகுலதை மிகவுமுண்டாயிற்று. "இக்காலத்தவர்கள் தேசிகன் சரித்திரமாகவும் வைபவமாகவும் சொல்லி வருகிற வரலாறுகளில் ஒன்றுகூட இந்த சம்புவில் காணப்படவில்லையே.

இந்த சம்புவினுல் அவையெல்லாம் கல்பிதமென்று தேறிவிடுமே. ஒருவரையும் கேளாமல் இவர் (S. A.) இதை அச்சிட்டுக் கிளப்பிவிட்டாரே. மறைந்துபோனது போயே போகட்டு மென்றிருக்கையில் இவர் இதை திடீரென்று எதற்காக அச்சிட்டு வெளியிட்டார்?'' என்று மிகவும் விஹ்வலமநஸ்கராய், புத்தகம் வெளிவந்தான பிறகு என்செய்வதென்று ஒருவாறு ஸமாஹிதராய்த் தமது முகவுரையின் முடிவில் எழுதியுள்ளார்—

"இக்காலத்து மக்களுக்கு, உண்மையாக நடந்த செய்திகளிற் காட்டிலும் கற்பனைச் செய்திகளிலேயே ருசி அதிகமென்பதைக் கட்கூடாகக் காண்கிறோம். அப்படியே, தேசிகனுடைய ஸமீபகாலத்தில் தோன்றிய சரித்திர நூல்களே மூலபூதங்களாகையாலே சரித்திர விஷயத்தில் இந்த சம்புவைக் கொள்வதானுல் மூலக்ரந்தங்களுக்கு விரோதமில்லாதபடி இதைக் கொள்ள வேண்டியது''

என்று. தேசிக சரித்திரத்தில் கற்பனைக் கதைகள் மூலக்ரந்தத்தில் இருப்பதாகச் சொல்லுகிருரா? அல்லது இந்த சம்புவில் இருப்பதாகச் சொல்லுகிருரா இவர்? என்பது தெரியவொண்ணுதபடிக்கு ஆர்ஜவமில்லாமல் எழுதியுள்ளார். கற்பனைக் கதைகளில்தான் மக்கள் இன்புறுகிருர்களென்றும், தேசிக சரித்திரத்திலும் கற்பனைக் கதைகள் உள்ளனவென்பதையும் இம்முகவுரைகாரர் சிலாலிகிதமாக்கி வைத்தாராயிற்று. ஆங்கில முகவுரைகாரரும் (D. R.) இவ்வபிப்பிராயத்திலேயே செல்லுகிருர். இவர்களுககு இந்த சம்புவில் மிகவும் அத்ருப்தியென்பது வெளிப்படையாயிற்று. வேதாந்தவாரியரை பூஷிக்கிற வியாஜத்தினுல் இதர ஸதாசார்யர்களை தூஷிப்பதிலேயே முழு நோக்குடையவர்களான இவர்களுக்கு இது ஆச்சரியமன்று இவர்களுடைய வகுப்பில் பண்டிதர்கள் பாமரர்கள் என்கிற வாசியின்றிக்கே யாவரும் தேசிக பூஷணவ்யாஜேந பரமஸாத்விகர்களான பூர்வாசாரியர்களை தூஷிப்பதையே நித்யநைமித்திகாதி ஸகலகர்ம ஸர்வஸ்வமாகக் கொண்டிருக்கிருர்களன்றே. நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை பிளளை லோகாசாரியர் முதலான பூருவாசாரியர்களையடிபணிந்து க்ருதார்த்தர்களான ரஸிகவித்வத் குருவரர்களை ஸேவித்து உய்யவேணுமென்கிற விருப்பங்கொண்டே கோயில வாஸத்தை யாசைப்பட்டு அங்குவந்து சேர்ந்தவரும் ஜன்மாந்தரஸுக்ருத விசேஷ பலனுக அந்த மஹாபாக்யத்தைப் பெற்றவரும் அதை ஸ்ரீரங்கத்தில் முதன் முதலாக ஸாதித்த பகவத்த்யாந ஸோபானத்தின் முடிவில் சிலாசாஸனம் பண்ணி வைத்தவருமான ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் புண்படுமாறு மனம் போனபடியும் கைபோனபடியும் தப்பான ஐதிஹ்யங்களை [இந்த ஆசார்ய சம்புவில் ஒரு மூலையிலும் காணப்படாதவற்றை] நவீனர்கள் எழுதிவைப்பதனுல் சில பாமரர்கள் ஏமாற்றமடையக் கூடுமேயன்றி தத்வவித்தான வொருவரும் ஏமாற்றமடையார்.

வடமொழி முகவுரைகாரர் தேசிகனுக்கு ஸந்நிஹிதமான காலத்தில் ஏதோ சரித்திர நூல் தோன்றியிருப்பதாகவும் அதற்கே பூர்ணப்ராமாண்யமென்பதாகவும் காட்டி யெழுதியிருப்பது பாமரர்களையும் மயக்கமாட்டாதது. நமது நண்பர் S. A. தமது ஆங்கிலமுகவுரையில் (பக்கம் 33ல்) எடுத்துக் காட்டியிருக்கிற சேட்லூரார் நூலில் (முன்னுரை பக்கம் 8ல்) முகப்பில் எழுதியிருப்பதை இந்த அபரதேசிகமங்யர் எடுத்துப் பார்க்கவேணும். அவர் எழுதியிருப்பதாவது—

"நம்முடைய பூருவாசாரியர்களுடைய சரித்திரங்களையும் அவர்களுடைய ஸூக்திகளையும த்விதீயப்ரும்ம? தந்த்ரஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமி பன்னீராயிரப்படியில் பூர்வார்த்தத்தில் ஸங்கிரஹித்தார். இது மிகவும் விஸ்தாரமாயிருந்தபடியினுல் இதை ஸங்கிரஹித்து த்ருதீய ப்ரும்ம? தந்த்ரஸ்வதந்திர ஸ்வாமி மூவாயிரப்படி குருபரம்பரையில் வெளியிட்டார். இவையிரண்டும்

இப்பொழுது லுப்தங்கள். சென்னையில் கி. பி. 1857லும், 1913லும் வெளி வந்திருக்கிற பதிப்புகளிலும் அனேகம் புது விஷயங்கள் காணப்படுகிறபடி யினால் இதை ப்ரமாணமாக அங்கீகரிக்கவில்லை"

என்று. இதிலிருந்து இரண்டு விஷயங்கள் கல்வெட்டாகத் தேறின. பழைய சரித்திர நூல்கள் எதுவுமே கிடையாதென்பது ஒன்று. 1857ஆம் வருஷத்திலேயே புது விஷயங்களைக் கற்பனைசெய்து சேர்க்க ஆரம்பித்துவிட்டார்களென்பது மற்றொன்று. இவ்விரண்டு விஷயங்களும் நன்கு தேறிற்று இல்லையா என்பதை விவேகிகள் ஊன்றி யூன்றிப்பார்க்க. இப்படி யெழுதிவைத்த சேட்லூராருடைய கருத்து யாதெனில், மற்றவர்களை அப்ராமாணிகர்களென்று சொல்லுவதனால் தம்மை மஹாப்ராமாணிக ராக உலகங்கொள்ளும் என்பதே. இதையெல்லாம் அலசியலசி ஏற்கெனவே பல நூல்கள் (9) எழுதியாயிற்று. முடிவாக நமக்கு மன்னிப்புக் கடிதமெழுதிக் கொண்டு கையோய்ந்து நின்றாரவர். தேசிக சரித்தர விஷயத்தில் ஆசார்ய சம்பு தவிர வேறு எதுவும் பிரமாணமன்று என்பதும், இதற்கு முன்னே அவதரித்த சரித்திர நூல் எதுவும் கிடையாதென்பதும் அசைக்க முடியாத விஷயமென்று அபரதேசிகம்மங்யர் அறுதியிடக் கடவர். நவீனர்கள் சில சுலோகங்களையும் வாக்கியங்களையும் பாட்டுக் களையும் நூல்களையும் கற்பனை செய்யத் தொடங்கின காலத்தில் சண்டமாருதம் தொட் டயாசார்ய ஸ்வாமி பணித்ததர்க வைபவப்ரகாசிகையென்றொரு பத்யப்ரபந்தத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார்கள். ஸ்ருஷ்டித்தார்களென்னும் போதே இவர்களது கண்கள் சிவக்கும்; மனம் கறுக்கும். "கறுத்தமனமொன்றும் வேண்டா" என்று நம்மாழ் வார் ஸாதித்தது போலவே சொல்ல நேர்ந்துவிடும். அதற்கு யார் என்ன செய்வது? "யதார்த்தவாதீ பஹுஜநத்வேஷீ" என்பதையும் லக்ஷியம் செய்யாமலன்றோ நாம் ஸமயங்களில் அஞ்சாமலும் சோம்பாமலும் உண்மைப் பொருள்களை உலகறிய வெளி யிட்டு வருகிறோம். நவீனர்களின் வகுப்பில் விவேகிகளான வித்வான்கள் இல்லையா? ஏனில்லை. ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களில் எப்படியாவது போராடட்டும். சப்த சாஸ்த்ரம் எல்லார்க்கும் பொதுவானதேயன்றோ. நாம் நிரூபிக்கும் சப்த ப்ரயோகத் தவறுகளை ஈஷத்தாவது ஸமர்த்திக்க முடியுமாவென்று பாருங்கள். எப்படி முடியும். நாம் மனச் சாட்சியை மீறி ஒரு தவறும் காட்டமாட்டோம். இவர்கள் கற்பனைகளைச் செய்ய ஆரம்பித்த காலத்தில் வடமொழியிலும் தென் மொழியிலும் இவர்களுக்குச் சிறந்த பண்டிதர்கள் கிடைக்கவில்லை. சப்பை சாடியான சில பண்டிதர்களே கிடைத்தார் கள். அவர்களைக் கொண்டு வடமொழி தென் மொழிகளில் ஸ்ருஷ்டிக்கச் செய்தபடி யால் இரண்டிலும் மிடிபட்டு நிற்கிறார்கள். அகத்தியர் நேராக வந்தாலும், பாணினி வரருசி பதஞ்ஜலிகள் நேராக வந்தாலும் ஸமர்த்திக்க முடியாத தவறுகளே இவர்கள் ஸ்ருஷ்டித்த நூல்களிலும் முக்தகங்களிலும் மிடைந்திருக்கின்றனவென் பதை இவர்கள் வகுப்பினரில் அநாயாஸமாக அறியவல்ல வித்வான்கள் எத்தனைவர் இல்லை. அந்த பிரயோகங்களை நான் பிரயோகித்திருந்தேனாகில் என்னை லேசாக விடுவர்களா இவர்கள். "நிடிலே குடிலோர்த்வபுண்ட்ரத்ருத்யா நிஜதோஷாந் நவிதந்தி கிம் நு குர்ம:" என்றார் ஒரு ரஸிக வித்வான். அதில் ஸந்தேஹமேயில்லை. அந்த வைபவப்ரகாசிகையிலுள்ள அபத்தங்களை இத்தமிழ் மொழி பெயர்ப்புக்கு மூல மான (ஸம்ஸ்க்ருத) அபிநந்தநக்ரந்தத்தில் 13, 14, 15 16 ஆக நான்கு பக்கங்களில் மிக விசதமாக விவரித்திருக்கிறேன். அவற்றை ஆராய வேண்டியவர்கள் வடமொழிப் புலவர்களேயாதலால் அவற்றை இங்குத் தமிழாக்கி யெழுதுவதில் பயனில்லையென்று விடுத்தேன். ஸம்ஸ்க்ருதஜ்ஞர்கள் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலேயே தெளியக் கண்டுகொள்வது. வித்வான்கள் நடுநிலையில் நின்று கண்டார்களாகில் "ஹாஹா! இப்படியா அந்த வைபவப்ரகாசிகையிருக்கிறது!" என்று தம்முள்ளே தாம் விலவறச்சிரித்து நிற்பது தவிர வேறொன்றும் செய்யார்கள். என்ன செய்யமுடியும்? அரண்மனையில் புகுந்து கொள்ளையடிக்க வந்த திருடனைத் தேள்கொட்டினால் என்ன செய்வன் பாவம்!

அந்த வைபவப்ரகாசிகையினுட்புக்கு அபத்தங்களை ஆராய்வது கிடக்கட்டும். ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாகுருவோடு விகல்பிக்கலாம்படியான மஹா வைதுஷ்யம் படைத்த சோளஸிம்ஹபுரம் சண்டமாருதம் ஸ்வாமி வைபவப்ரகாசிகை ஸாதித்தவராயிருந்தால் அந்த க்ரந்தம் ஆசார்ய சம்புவுக்கு மிக முற்பட்டதாயிருக்க வேண்டும். சண்டமாருதம் ஸ்வாமியின் காலம் நானூறு வருஷங்களுக்குக் குறைந்திராது என்கிறார்கள். இன்னும் குறைத்துப் பார்த்தாலும் ஆசார்ய சம்புவுக்கு நூறு வருஷமாவது முற்பட்டிருக்கு மென்னத் தட்டில்லை. அதை இந்த சம்பூகாரர் பாராமலிருந்திருக்க மாட்டார். அதுவும் வடமொழி நூலாயிருப்பதனால் அதை அடியொற்றித் தாம் சம்பூக்ரந்த மியற்றுவதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியேயிருப்பர். இவர் தாம் அந்த வைபவப்ரகாசிகையை ப்ரஸ்தாவியா விட்டாலுங்கூட, பீராசீனிமென்கிற காரணத்தாலும், தத்ராபி சண்டமாருதம் ஸ்வாமி பணித்ததென்கிற ப்ரதிபத்தியினாலும் அதையநுஸரித்தே தமது சம்புவை இயற்றியிருப்பர். இவையொன்றுமில்லாமையாலே சம்பூகாருடைய வாழ்நாளில் அந்த வைபவப்ரகாசிகை இருந்ததுமில்லை பிறந்ததுமில்லை என்பது கையிலங்கு நெல்லிக்கனி. வைபவப்ரகாசிகையின் உபக்ரமமே *கவிவாதி சிரோரத்நம்* என்பது. கவிவாதி சிரோமணியென்பது இதன் பொருள். ஸ்வாமியை கவி சிரோமணியென்றால் ஏற்கும். இதில் தவறில்லை. வாதி சிரோமணியென்றால் சிறிதும் ஒவ்வாதே. வாதி ஸிம்ஹமென்றும் வாதி கேஸரியென்றும் வாதி மத்தேபகண்டீரவமென்றும் போற்றப்படுகிற ஸ்வாமியை வாதிச்ரேஷ்டரென்று வருணிப்பது ? வாதி ஸிம்ஹம், வாதி கேஸரி—என்றால் இங்கு ஸிம்ஹகேஸரி சப்தங்கள் ச்ரேஷ்ட வாசகங்களல்லவே. வாதிகளைப் புடைக்கிறவர் என்றே அர்த்தம். வாதி சப்தம் எங்கும் துர்வாதிகளைத்தான் சொல்லும். ஸ்வாமியின் மாதுலரும் ஆசார்யருமான அப்புள்ளார் வாதி ஹம்ஸாம்புதாசார்யரெனப்படுகிறார். வாதிகளையோட்டுமவர் என்றபடி. வாதி சிரோரத்னமென்றால் அதற்கு நேர் விபரீதமான அர்த்தமன்றோவிதற்கு. ஸ்வாமி துர்வாதம் பண்ணுகிறவர்களில் தலைவர் என்கிற பொருள் தவிர வேறு பொருள் பிரமனாலும் சொல்ல முடியாதே. சண்டமாருதம் ஸ்வாமியா இப்படி அபஹாஸ்யப்ரயோகம் பண்ணுவர்? வாதயுத்தவீரஃ, வாதாஹவ சூரஃ என்றால் அதை மறுப்பாரில்லை. எம்பெருமானை ஆழ்வார்கள் அமரர் சென்னிப்பூவினை என்கிறார்களே யொழிய அரக்கர் சென்னிப்பூவினை' என்று யாரும் சொல்லிற்றிலர். பல சொல்லியென் ? வைபவப்ரகாசிகையை சண்டமாருதம் ஸ்வாமியின் க்ருதியென்று பேதையனும் பேணான். ஆக, தேசிக சரித்திர நூல்களில் பிராமாணிக க்ரந்தமென்று ஒன்றைக் கொள்ள வேணுமானால் இவ்வாசார்யசம்பு தவிர வேறு எதையும் கொள்ள முடியாது. ஆக்ரஹமின்றிக்கே யதாச்ருதமாக ஸ்வாமியின் சரிதையையெழுதினவர் இவரொருவரேயாவர். இதிலில்லாத கதைகள் நவீந கல்பிதங்களென்பது நிஸ்ஸந்தேஹம்.

இந்த ஸாரஸங்க்ஷேபத்திலே மூல க்ரந்தமான நமது ஸம்ஸ்க்ருத க்ருதியிலுள்ளதெல்லாம் வந்து விடவில்லை. அதிலேயே விரிவு காணத்தக்கது. அந்த ஸம்ஸ்க்ருத க்ருதி , வைதிக மநோஹராவில் 143ல் வெளியாயிற்று. ராமாநுஜனிலும் சில ஸஞ்சிகைகளில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. அபேக்ஷையுள்ளவர்கள் 50 nP. ஸ்டாம்பு அனுப்பிப்பெறுக. இந்த ஸாரஸங்க்ஷேபத்தில் விடுபட்ட அனேக விஷயங்கள் இந்த ஸஞ்சிகையிலேயே வெளியாகியுள்ள ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமாராதனமென்னும் நூலில் மிக விசதம்.

ஸ்ரீமதுபயவே. B. வரதாசாரியர், ரிக்வேதி.

ருக்வேதத்தைப் பூர்ணமாக அத்யயநம் செய்தவர்கள் நமக்குத் தெரிந்த வரையில் தற்காலம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களில் மூவரேயுள்ளார்கள். அவர்களில் இவர் தலைவர். ஜ்யோதிஷமும் வல்லவர். சிஷ்யஸம்பத்துள்ள ஆசார்ய புருஷருமாவர். கோயம்புத்தூரில் கெரடிஸன்னிதியில் பகவதாராதனம் செய்து கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

॥ श्रीरस्तु ॥

॥ श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

॥ श्रीमद्वरवरमुनये नमः ॥

जगदाचार्यसिंहासनाधीश - श्रीकाञ्ची प्रतिवादिभयङ्कराण्णङ्गराचार्यकृतिषु

संस्कृतश्रेण्याम् (१६४) चतुष्षष्ट्युत्तरशतसंख्याङ्किता कृतिः

॥ आचार्यचम्प्वभिनन्दनम् ॥

वैदिकमनोहरानुबन्धः

—:*:—

प्राप्तिस्थानम्—

P. B. ANNANGARACHARYA,

Editor: Granthamala, L. Kancheepuram.

10—7—1964 मूल्यम् रूप्यमेकम्

श्रीकाञ्ची प्रतिवादिभयङ्कर-अण्णङ्गराचार्याणां स्वकीय निबन्धाः—ग्रन्थसन्दर्भाः

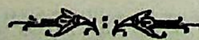
(अकाराद्यनुक्रमणिकया प्रकाश्यन्ते)

1. अद्भुतवार्ताप्रकाशः
2. अभिनवदयाशतकम्
3. अमलनादिपिरान् पद्यविवर्तः टीका च
4. आचार्यचम्प्वभिनन्द.
5. आदिवराहत्रिंशत्
6. उत्तरभारतयात्रोदन्तः
7. उभयवेदान्तसदर्थसमुच्चयः
8. औत्तरदिव्यदेशदिव्य प्रबन्धावली
9. कण्णिनुण्शिरुत्ताम्बु-पद्यविवर्तः टीका च।
10. कलिवैरिदशकम्
11. कलौ वेङ्कटनायकः
12. कुलशेखरसूक्तटीका
13. कृष्णकलिजित्सांयम
14. कृष्णगुरुस्तुतिः
15. केरलदिव्यदेशयात्रा
16. कैरविणीगजेन्द्रभूषा
17. क्षेत्रतीर्थयात्रादर्शः
18. गरुडविंशतिः
19. गोदास्तुतिरसटीका
20. गोपालभक्तामृतम्
21. गोविन्दगीतामृतम्
22. गोष्ठीपुरनाथस्तोत्रम्
23. चेंनकेशवसुप्रभातादि
24. तर्कशास्त्रसर्वस्वम्
25. तल्पगिरिरङ्गनाथ-सुप्रभातादिस्तोत्रम्
26. तिरुच्चन्दविरुत्तटीका *तिरुमालैटीका च
27. तिरुप्पावै पद्यविवर्तः विपुलटीका च।
28. दधिभाण्डभाग्यभूमा
29. दिव्यदेशस्थितिविवेचनम्
30. देवाधिराजसुप्रभातम्
31. देवाधिराजाष्टोत्तरम्
32. देहातिरिक्तात्मसमर्थनम्
33. दैवाधीनं जगत्सर्वम्
34. द्रौपदीप्रभावसंग्रह.
35. द्रौपदीविवादवैचित्री
36. नन्दकिशोरकेसरी
37. नन्दनन्दनवैभव चूर्णिका
38. नाच्चियार्तिरुमोळि दिव्यप्रबन्धटीका
39. पदपाठपरित्राणम्
40. परंज्योतिः परमं-ज्योतिरासीत्
41. परमार्थपरित्राणम्
42. पाठशोधनपरीक्षा (श्रीभाष्यादिषु)
43. पूर्वाचार्य वैभवम्
44. पेरियतिरुमडल्विवर्तः
45. बृहत्सूक्त टीका (४०० गाथाः)
46. ब्रह्मन्यासिपरिष्क्रिया
47. भगवद्गीतासर्वस्वम्
48. भगवद्गुणदर्पणप्रशस्तिः
49. भट्टनाथसूक्त टीका
50. भाष्यार्थसौवादवम्
51. मङ्गलाशासन (तिरुप्पल्लाण्डु) टीका
52. मदिरेक्षणार्थमाधुर्यम्
53. महिलापुरीप्रकेशव-सुप्रभातादि
54. मालतीमाधवीसंवादः
55. मुमुक्षुसर्वस्वम्
56. यतिगृहस्थ संवादः
57. यथोक्तकार्यष्टोत्तरम्
58. यात्रास्तोत्रामृतम्
59. रक्षाविलोचन भाव-प्रकाशिका
60. रत्नपरीक्षा (न्याय-सिद्धाञ्जनव्या)
61. रहस्यरत्नमालिका
62. रहस्यार्थसर्वस्वम्
63. रामभद्रकर्णामृतम्
64. रामभद्रावलेपविलोपः
65. रामानुजदयापात्रपद्य चरित्रम्
66. रामानुजदिव्यनाम-स्तुतिः
67. रामानुजनूत्तंदादिटी.
68. रामायणदण्डकः
69. रामायणसारार्थ १००
70. लोकाचार्यस्तुतिः
71. लोकाचार्यहृदयम्
72. लोकालोकावलोक-नम्

*लोकाभिरामकथाः

73. वज्रकुठारविजयध्वजः
74. वरवरमुनीन्द्रदण्डकः
75. वरवरमुनीन्द्रवैभवम्
76. वरवरमुनीन्द्रस्तुतयः- १६
77. वात्सल्यार्थप्रकाश
78. विशिष्टाद्वैतविजयः
79. विशिष्टाद्वैतसर्वस्वम्
80. वेणुगोपालस्तुतयः
81. वेदभाष्यविमर्शनम्
82. वेदाध्ययनसर्वस्वम्
83. वेदान्तदेशिकाष्टोत्तर शतनाम
84. वेदान्ताचार्यवैभवम्
85. वेङ्कटनाथस्तोत्रम्
86. शतभूषणीवज्रकुठारः
87. शाङ्करशिरोभूषा
88. श्रीतत्त्वशोधनम्
89. शिरियतिरुमडल्टी.
90. श्रीरामरत्नवरत्नम्
91. श्रीशैलेशपात्रस्तुतिः
92. श्रीशैलेशाष्टकटीका
93. सप्तभङ्गीदिव्यप्रबन्धः
94. सभाभुजङ्गीसर्वस्वम्
95. सरोमुन्यष्टोत्तरशतम्
96. सहस्रगीति-विपुल-टीका (सशेषा)
97. सहस्रगीतिसर्वस्वम्
98. सुप्रभातदिव्यप्रबन्धः
99. सहृदयहृदयोल्लासः
100. हस्त्यद्रिवैभवम्

(अन्ये च बहवो ग्रन्थाः)

॥ अस्मद्गुरुपरम्पराभ्यो नमः ॥

वेदान्ताचार्यविजयध्वजापराभिधानम्

* आचार्यचम्प्वभिनन्दनम् *

(श्रीकाञ्ची - प्रतिवादिभयङ्कराण्णङ्कराचार्यस्य ।)

श्लो ॥ श्रीमद्वेदशिरोगुरुचरित्रयाथात्म्यबोधनोद्युक्ताम् ।
आचार्यचम्प्वभिख्यां कृतिमधिकृत्य स्वमाशयं प्रथये ॥
रजसस्तमसश्चापि प्रदर्शकान्येव हेयचरितानि ।
व्यदधत वेदान्तार्या इति लिखितवतां च निरसनं करवै ॥
वेदान्ताचार्यविजयध्वजनाम्नाऽपि भूषिता । प्रामाणिकशिरोभूषा कृतिरेषा चिरं जयेत् ॥

श्रीवेदान्ताचार्यविजयनामानमाचार्यचम्पूप्रबन्धमनतिप्रसिद्धं मन्यामहे प्रायो जानन्ति वृद्धा विद्वांस इति । षष्ट्यास्संवत्सरेभ्यः पूर्वं कचित्कचित्पठनपाठनपरम्परायां स्थितोऽयं महाग्रन्थो वर्तमानशताब्द्यामत्यन्तलुप्तप्रचार एवाभूदिति सुधीरमुदीरयामः । आस्माकेषु निबन्धेषु बहुषु बहुशः प्रस्तावमवापितोऽयं चम्पूप्रबन्ध इति हेतुना नाममात्रमेवास्य जानन्ति कतिपये बहवो वा विपश्चित इदानीन्तनाः । बहुतिथात्कालात्प्रागान्ध्रलिपिभिः द्विर्लम्भितमुद्रणा सेयं कृतिः प्रायः पञ्चाशता वत्सरैरतितरामसुलभैवासीत् । अस्यामवस्थायामस्मदीयस्सुहृन्मणिस्सहृदयग्रामणीः कुमारवाडि अनन्ताचार्यस्सुमहता द्राघीयसा प्रयत्नेन चम्पूप्रबन्धमिममतिसुन्दरदेवनागराक्षरैस्संमुद्रय्य सन्निहिते काले प्राचीकशदुपाहरच्चास्मभ्यमिति तस्मै धन्यवादानाम्रेडयाम स्सुबहु धारयामश्च ।

"वर्णनीयाया व्यक्तेः प्रायशोऽन्यूनशक्तिकया भवितव्यं वर्णयित्र्या व्यक्तये"ति केचिदभिमन्यन्ते । स्यादेवम् । आभाणकस्यास्य प्रकृतचम्पूप्रबन्धप्रणेता संप्रतिपन्नः स्मारको भविष्णुः । वर्णनीय आचार्यो यथा कवितार्किकसिंहवेदान्ताचार्यनाम्ना विभूषितः, तथैव वर्णयिता कविकुलग्रामणीस्सोऽयमपीति न केवलमेतावदेव, वैदुष्यातिशये कविताभूम्नि च प्राय आचार्यवर्यसयूथ्य एवैष चम्पूकार इति चिरन्तनमस्मदीयमवधारणम् । बाल्ये तातपादैरध्यापितैतत्प्रबन्धोऽयं जन स्तदात्व एवैवमचकलन्मानसे । श्रीमन्निगमान्तमहागुरोः प्रामाणिकचरित्रावबोधे कृतिरेकैवैषा सार्वभौमीति संप्रतिपन्नधियां सुधियां वाग्भिस्ससंवादमेतत् । ये तावत्कियत्याचन कालकलया भगवतो वेदान्ताचार्यवर्यस्य परमपवित्रं चरित्रमयथार्थं प्रचारयन्ति, तेषामसौ चम्पूप्रबन्धो निशिततरः कण्ठक्रकच इति हेतुनैव ते महानुभावाः 'लुप्यतामेष प्रबन्धः काम'मिति मनोरथानामतटान्प्रवाहानभिवर्धयन्त आसन् । तत्वार्थसंरक्षणजागरूको भगवान् हन्त ! कथमिदं सहेत ? असहिष्णुरेव सन् प्रत्यूहव्यूहमपि प्रसह्य व्यपोह्य प्राकाश्यमानिनाय प्रबन्धमेनम् । प्रायो दशभ्यो वत्सरेभ्यः प्रागेवैतत्प्रबन्धमुद्रणं प्रक्रान्तमिति मुद्रयिता महाननन्तार्यो मित्रमणिरभिदधेऽस्मत्सविधे । माभूदिह विस्तरः ।

त्रिभिर्महद्भिर्विलिखिता भूमिकाऽत्र चकास्ति संयोजिता पुरस्तात् । द्वौ हौण्या वाण्या, अपरो गैर्वाण्या च वाण्याऽवतारयन्तोऽपि चम्पूमिमां न तावत्प्रधानकृत्ये प्रावर्तयन्त लेखिनीम् । अवतारयितुः प्रधानं

हि कृत्यम्—प्रबन्धप्रणेतुर्जन्मभूमिजन्मकालप्रबन्धप्रणयनकालादिनानाविषयाणां विमर्शनम्। अत्र मनागपि न प्रावर्तन्त त्रयोऽपि भूमिकासमर्पकाः। षड्भिस्स्तबकैरञ्चितेऽस्मिंश्चम्पूप्रबन्धे विन्यस्तानां चरित्रभागानां विमर्शेऽपि न प्रवृत्तिरवलोक्यते। असदीयेषु त्रिचतुरेषु निबन्धेषु चम्प्वा अस्याः प्रस्तावप्रकरणे प्रतिस्तबक-मुद्दङ्कितानां कथाभागानां यद्विवरणमस्माभिर्व्यतन्यत द्राविड्या वाण्या, तदेवानूदितं मुद्रयिता महाभागेन हौण्या गैर्वाण्या च। न केवलमर्थानुवादः, प्रायः शब्दानुवादोऽपि। तदिदमत्र सुष्ठु संदर्शयामः।

अण्णङ्गराचार्येण मया द्राविड्या लिखितस्य चम्पूकथासंग्रहस्यानुवादः।	चम्पूमुद्रणकर्त्रा श्रीमदनन्तार्येण लिखितानि संस्कृत-वाक्यानि।
१. स्तबके. विपुलं मङ्गलाचरणम्, श्रीमद्वेदान्तसूरि-चरित्रवर्णनप्रतिज्ञा, प्रबन्धुरात्मनो वंशावली प्रशंसा, वेदान्तार्यावतारस्थलभूतकाञ्चीवर्णनम्, वेदान्तार्यपितामहपुण्डरीकाक्षयज्ववर्णनं च।	१. स्तबके. विपुलं मङ्गलाचरणम्, हृद्यम् आचार्य-गद्यम्, ग्रन्थकर्तुर्वंशावलिः, काञ्चीवर्णनम्, देशिकपितामहपुण्डरीकाक्षसूरिमहिमा।
२. स्त. पुण्डरीकाक्षयज्वपुत्रस्य वेदान्तार्यजनकस्य चानन्तसूरेरुद्वाहादिप्रशंसा, तत्सहधर्मचारिण्या गर्भधारणम्, श्रीवेङ्कटाद्रीशदिव्यघण्टायास्तद्गर्भे आवेशश्च।	२. स्त. अनन्तसूरेरवतारः, तदुद्वाहश्च, अनन्तसूरि-सहधर्मचारिण्या गर्भे वृषगिरिनाथघण्टाप्रवेशः। [घण्टाप्रवेशकथा मनागिह विवृतेत्यधिकांशः।]
३. स्त. श्रीमद्वेङ्कटनाथार्यदिव्यावतारः, बाल्यवर्णनम्, वात्स्यवरदार्यसकाशे श्रीभाष्याध्ययननिरतेन स्वमा-तुलेन आत्रेयरामानुजार्येण साकं बालकवेदान्ता-र्यस्य च वरदार्यभवनगमनम्, तत्राशीर्लाभः, काले उपनयनादिसंपत्तिः, वेदाध्ययनसामान्यशास्त्रपठ-नयोर्झटिति संपादनम्, उद्वाहानन्तरं हयग्रीव-मन्त्रजपः, वादिनां निरसनम्, न्यायसिद्धाञ्जनादि-ग्रन्थप्रणयनम्, कवितार्किकसिंहबिरुदप्राप्तिश्च।	३. स्त. अनन्तसूरेः....पुत्रोत्पत्तिः, जातस्य शिशो-र्वेङ्कटनाथनामकरणम्, मातुलेन साकं बालस्य श्रीवरदगुरुनिकेतगमनम्, गुरोराशीर्वादश्च, मातुलात् श्रीरामानुजाद्वेङ्कटनाथस्य सकलविद्या-वाप्तिः, विवाहानन्तरं तस्य हयग्रीवमन्त्रजपः, भगवदनुग्रहश्च, न्यायसिद्धाञ्जनादिसंस्कृतद्रमिड-भाषामयरहस्यप्रबन्धनिर्माणम्, काञ्चीविपश्चितां प्रशंसा, आचार्याय कवितार्किकसिंहबिरुदवितरणं च।
४. स्त. देवाधिराजस्य भगवतो वैशाखोत्सवप्रशंसा, तस्मिन्नुत्सवे गरुडोत्सवदिने लम्भितगौरवेण वेदान्तार्येण वरदराजपञ्चाशदनुग्रहणम्, तदुत्सव-सेवार्थमुपस्थितेन विद्यारण्ययतिना कवितार्किक-सिंहबिरुदमसहमानेन कृतं वादाहवार्थमाह्वानम्, प्रचण्डवादप्रवर्तनेन तस्य पराजयसम्पादनम्, अथ श्रीवेङ्कटाद्रीशमहोत्सवसिसेविषया तत्र प्रयाणं च।	४. स्त. वसन्तर्तुवर्णनम्, वैशाखोत्सवे भगवतः श्रीवरदराजस्य विहारयात्रा, स्त्रीपुंसवर्गस्य हर्षो-न्मेषश्च, कवितार्किककेसरिणा वरदराजपञ्चा-शत्स्तुतिविरचनम्, तत्र विद्यारण्यागमनम्, श्रीवेङ्कटनाथेन साकं वादाहवे तस्य पराजयश्च, ग्रीष्मर्तु-वर्षर्त्वागमनवर्णनम्, आचार्यस्य वृष-गिरीशमहोत्सवदिदृक्षा।

५. स्त. श्रीवेदान्तार्यस्य श्रीवेङ्कटाद्रियात्रा, तत्र दयाशतकस्तोत्रविज्ञापनम्, पूर्वं काञ्च्यां पराजितस्य विद्यारण्ययतेः विजयनगरप्रभुसकाशे वेदान्तगुरोरप्रमेयवैभवप्रतिपादनपुरस्सरं तत्र तमानाय्य विशेषतस्सत्करणीयत्वकथनम्, अथ राज्ञोऽनुज्ञामुपलभ्य तदात्वे वेङ्कटाद्रिमधिवसते गुरुवरायाह्वानपत्रिकाप्रेषणम्, अथ वैराग्यपञ्चकं विलिख्य प्रेषितवता गुरुचरणेन स्वकीयाप्रतिमवैराग्यप्रकटनम्, अथ चोत्तरदेशयात्राकुतूहलेन प्रस्थाय गङ्गादितीर्थयात्रां परिसमाप्य पुनः काञ्चीमुपेत्य तत्रावस्थानम्, विजयनगरात्पत्रद्वारा प्रतिबोधिते अक्षोभ्यमुनिविद्यारण्ययोर्द्वैताद्वैतविवादे माध्यस्थ्यमर्थितेन गुरुवरेण*असिना तत्त्वमसिनेत्यादिश्लोकतः स्वाभिप्रायाविष्करणम् अथ राज्ञा कृतमक्षोभ्यमुनिलालनम्, दक्षिणदिव्यदेशयात्रां प्रस्थितेन गुरुवरेण श्रीमदहीन्द्रपुरे कृतो निवासः, तत्रौषधाद्रौ हयग्रीवमन्त्रावृत्तिपूर्वकमाकलितं हयग्रीवोपासनम्, जपसमये साक्षात्कृतस्य भगवतो निदेशेन हयग्रीवस्तोत्राद्यनेकग्रन्थप्रणयनम्, श्रीमुष्णक्षेत्रात् श्रीरङ्गाभिमुखं प्रस्थितस्य गुरोः दुर्वादिविजयार्थमाह्वानपत्रिकासनाथैः कतिपयैः श्रीवैष्णवैस्सह पथि संगमनम्, जवेन श्रीरङ्गदिव्यक्षेत्रप्राप्तिश्च।

६. स्त. गुरुवरेण श्रीरङ्गनाथसेवनम्, भगवद्ध्यानसोपानादिस्तोत्रप्रणयनम्, तत्रत्यभागवताभ्यर्थनया कृष्णमिश्राभिधेन दुर्वादिना साकमष्टादशदिनान्तं वादाहवमारचय्य विजयप्राप्तिः, वेदान्ताचार्यसर्वतन्त्रस्वतन्त्रबिरुदयोरवाप्तिः, शतदूषण्यधिकरणसारावलीतत्त्वमुक्ताकलाप - सर्वार्थसिद्धि - सेश्वरमीमांसा-संकल्पसूर्योदय - यादवाभ्युदय-तात्पर्यचन्द्रिका-मीमांसापादुका - तत्वटीका-श्रीस्तुति--

५. स्त. अञ्जनाद्रिवर्णनम्, तच्छृङ्गे भगवत्सेवानन्तरं दयाशतकस्तोत्रप्रणयनम्, वेङ्कटनाथबहुमानार्थं विजयनगरराजसविधे विद्यारण्यकृता विज्ञप्तिः, आचार्येण राजपत्रिकास्वीकरणम्, वैराग्यपञ्चकस्तवेन तत्प्रत्युत्तरणं च। शरत्काले उत्तरदेशयात्रां परिसमाप्य गुरोः काञ्च्यां पुनर्वासः, पत्रद्वारा प्रेषिते अक्षोभ्यमुनिविद्यारण्ययोर्वादे आचार्यस्य माध्यस्थ्यवहनम्, देशिकस्य दक्षिणदेशयात्राप्रारम्भः, अहीन्द्रपुरे वासः तत्र तेनासंख्येयसंस्कृतमयकृतीनां विरचनं च। श्रीमुष्णस्थलेशदर्शनम्, तत्क्षेत्रात्प्रस्थितस्य गुरोः पथि रङ्गनगरीजनैस्सह संमेलनम्, श्रीकृष्णमिश्रेण साकं वादार्थं पत्रिकाद्वारा समाह्वानं च। कावेरीवर्णनम्, श्रीरङ्गदिव्यक्षेत्रवर्णनम्।

६. स्त. श्रीरङ्गालयवर्णनम्, श्रीरङ्गनाथसेवा, भगवद्ध्यानसोपानादिस्तुति प्रणयनं च। वेङ्कटनाथकृष्णमिश्रयोर्वादः, अन्ते देशिकविजयश्च। श्रीमद्गुरवे श्रीरङ्गनाथेन वेदान्ताचार्य इति, श्रीरङ्गनायिकया सर्वतन्त्रस्वतन्त्र इति च बिरुदद्वयवितरणमर्चकमुखेन। श्रीमन्निगमान्तमहादेशिकेन शतदूषण्यादिग्रन्थनिर्माणम् पादुकासहस्राव-

भूस्तुति-यतिराजसप्तति प्रमुखानेकग्रन्थप्रणयनम्, कवित्वावलेपभरितस्य कस्यचन दुर्वादिनो गर्वनिर्वापणाय पादुकासहस्रप्रणयनम्, समस्यासहस्रप्रपूरणम्, तत्रोद्भूतयवनोपप्लवनिवृत्तये अभीतिस्तवानुग्रहणम्, श्रीरङ्गतः प्रस्थाय दिव्यसेतुयात्रा, श्रीकुरुकापुरीयादवाद्रिप्रभृतिदिव्यदेशयात्रां परिसमाप्य काञ्चीपुरीप्राप्तिः, तत्र गुरुचरणप्रभावातिशयमसहमानस्य फणिगणजीविनो मान्त्रिकस्यावलेपलोपनाय गरुडदण्डकानुग्रहणम्, अथ पुत्ररत्नावतरणम्, रहस्यत्रयसारावतारणम्........ कृतेरुपसंहारः।

तारः, श्रीरङ्गे यवनोपद्रवः, गुरुणा अभीतिस्तवविरचनं च। श्रीमदाचार्यस्य नलसेतुयात्रा, कुरुकापुरवृषशैलयादवाद्रिप्रभृतिक्षेत्र पर्यटनानन्तरं पुनः काञ्च्यां वासः, सर्वतन्त्रस्वतन्त्रबिरुदमसहमानस्य सर्पोपजीविनो मान्त्रिकस्य दर्पभङ्गः, गरुडदण्डकस्तुत्याविर्भावश्च। कुमारश्रीवरदार्यस्यावतारः। तेन अधिकरणचिन्तामणिमुखग्रन्थप्रणयरम्, काञ्चीपुरे नानादिग्भ्यस्समागतैर्विपश्चिद्भिः कृतं देशिकविषयकं श्रुतिमधुरं पद्यात्मकं स्तोत्रम्। मङ्गलाशासनम्॥

एतावन्त एव पवित्रचरित्रसंदर्भाः प्रकृतचम्पूप्रबन्धारूढा इति ससंवादं प्रादर्शयाम। स एष प्रबन्धा (A. D) सप्तदश्याः शताब्द्याः पश्चिमे भागे लब्धजन्मेति निपुणतरमुपपादयन्ति निरूपकाः। तथाच सार्धद्विशतानधिकवत्सरान्तरितेऽनेहसि प्रादुर्भूतोऽयं चम्पूप्रबन्ध इति तटस्थानामवधारणम्। तदात्वे बहुश्रुतानामाप्तानां मुखतो यद्यथाऽऽकर्णित तत्तथैव प्रबन्धेऽस्मिन्नुपनिबद्धमिति प्रतियन्ति प्रामाणिकाः। तदानीमस्यावलम्बभूतो न कोऽपि मूलग्रन्थ आसीदिति विश्वसनीयं वचः। प्रामाणिकपरिबृढेनाप्यनेन प्रबन्धा परकीयोक्तिप्रत्ययभूम्ना द्वित्राः कथा विपर्यासेन वर्णिता अभूवन्निति चत्वारिंशतो वत्सरेभ्यः प्रागस्माभिर्मञ्जुभाषिण्यां साप्ताहिक्यां पत्रिकायां प्रकाशितं विवेककुशलैर्विद्वद्भिर्बहुभिरामोदितं च। तदिह संक्षेपेण प्रस्तूयते।

चम्पूप्रबन्धेऽस्मिन् षष्ठस्तबके "वादिपञ्चाननाचार्यो वाचं तेषां वतंसयन्। वादिना कृष्णमिश्रेण वादं तनितुमैहत॥" इत्युपक्रम्य प्रतिपादिता कथा न प्रामाणिकी भवितुमर्हति। प्रबोधचन्द्रोदयप्रणेत्रा कृष्णमिश्रेण सह वेदान्तमहागुरोर्वादाहवप्रवृत्तिवार्ता सर्वथाऽप्यसंभवपराहता। तथा हि। * अहल्यायै जारस्सुरपतिरभूदात्मतनयां प्रजानाथोऽयासीदभजत गुरोरिन्दुरबलाम् * इत्ययं प्रबोधचन्द्रोदयान्तःपाती श्लोकः पेरियवाच्चान्पिळ्ळैसमाख्यैः श्रीकृष्णगुरुचरणैरनुगृहीते तनिश्लोकव्याख्याने * त्वमप्रमेयश्चेत्यादि (तारास्तुति) श्लोकव्याख्यायामुदाजह्रे। एतदुदाहरणप्रकारे परिचिन्त्यमाने कृष्णमिश्रग्रन्थ स्स तावत् श्रीकृष्णगुरुचरणकाले पठनपाठनेषु प्रचलित आसीदित्यसंशयमवगम्यते। तेषां च कृष्णपादानां सूक्तेः श्रीमता निगमान्तगुरुवरेण स्वकीयरहस्यत्रयसारादिषु प्रमाणतया प्रदर्शनं च दुरपह्नवम्। निर्विवादं च तेषां कृष्णपादानां निगमान्तगुरोः प्राचीनत्वम्। एवञ्च निगमचूडागुरुवरेभ्यो बहुतरप्राचीनः प्रबोधचन्द्रोदयप्रणेता कृष्णमिश्र इत्यत्र नैव विप्रतिपत्तिलेशावकाशः। प्रबोधचन्द्रोदयश्लोकस्स तनिश्लोकव्याख्यायां प्रक्षिप्त इति किं न सुवचमिति चेत्, तथाऽभ्युपगमेऽपि वेदान्तार्यकृष्णमिश्रयोः कालविप्रकर्षः शासनसिद्धस्सर्वथाऽप्यसमाधेयो

भवति। कीर्तिवर्मनरपालनप्रगल्भस्य चेदिनाथकर्णविजेतुः गोपालप्रभोः काले प्रबोधचन्द्रोदयः प्राणीयतेति तत एव स्पष्टम्। स च कीर्तिवर्मा (A. D) द्वादश्यां शताब्द्यां समुत्पन्नः छण्डेलवंशीयो भूपतिरित्यैतिहासिकाः। वेदान्ताचार्यास्तु त्रयोदश्याः शताब्द्याश्चरमभागे (A. D. 1268) समवतीर्णा इति तदीयचरितग्रन्थेभ्योऽवसीयते। तथाच कृष्णमिश्राद् भृशमर्वाचीना निगमान्तगुरव इति सुनिश्चयम्। तादृशा एते श्रीरङ्गक्षेत्रे कृष्णमिश्रेण सह वादाहवमररचन्निति कथां सुतरामसंभावितां यत्प्रास्तौषीदेष चम्पूकारः तदेतत्परकीयोक्तिप्रत्ययवशादेवेति सत्यमकामतोऽप्यभ्युपगन्तव्यमेव। इदानीमेतच्चम्पूप्रबन्धप्रकाशकेन सुहृदा श्रीमताऽनन्तार्येण Preface इति शीर्षकं विन्यस्य हौण्या विलिखिते द्राघीयसि लेखे त्रयस्त्रिंशे पुटे उपक्रमे पंक्तिचतुष्टयमेवम्—"Sri Desika and His works (in Tamil) a critical Edition Containing the Lectures by Chetlur M. M. Narasimhachariar swamy published by Sri S. S. Iyengar, Parankusa Mandiram, Madras-5." इति॥ प्रस्तुते दिवंगत चेट्लूर. नरसिंहाचार्यस्य पुस्तके (137 पुटे) कृष्णमिश्रनिरसन शीर्षकादधः असत्यतिबोधनोदाहरणेन सह विलिख्यतेस— "देशिककृष्णमिश्रयोस्समागमोक्तिरसंभावितेति विमर्शकनिर्धारितत्वात् तदन्यः कोऽपि वादी भवितुमर्हति" इति। अस्मदीया विमर्शास्सर्वेऽपि एवमेव प्रतिपक्षिणामपि सगौरवमभ्युपगमार्हा इति सुस्पष्टमेतेन॥

एतावता प्रकृतचम्पूकारस्य अप्रामाणिकतां न वयमभिसंदध्महे। नैवास्य महतो नवीनानामिव दुराग्रहग्रहिलमनस्कता धीपूर्वकमन्यायय-असमञ्जसकथाकल्पनप्रगल्भता वा शक्यशङ्का। पापभीरुः परमैकान्ती स एष विपश्चिदपश्चिमो महान् या याः कथा लेशतोऽपि नास्राक्षीत् ताः कथयन्तो विलिखन्तश्चार्वाचीनास्सत्यं स्वकीयकल्पनाकौशलमेव केवलं प्रख्यापितवन्तो भवन्तीति ग्रन्थविस्तरभियम् अलसतां च विसृज्य विपुलमुपपादयेमहि क्रमशः॥ एतावतो ग्रन्थस्य सारसंग्राहकमिदं श्लोकत्रयमिहानुसन्धेयम्॥

प्रायः प्रामाणिकत्वप्रचुरसुचरितान्येव संवर्णयन्ती सैषा चम्पूर्नवीनाग्रहिजनमनसस्तृप्तये कल्पते न।
इत्येतस्मान्निदानात्कतिपयविबुधैर्गर्हितं ग्रन्थमेतं निन्ये प्राकाश्यमस्मत्सुहृदिति बहवस्तत्सपक्षा [विषण्णाः॥
अनन्तार्यवर्यो ह्यसौ साधुशीलो रहस्यं तदेतत्त्वजानन् दशाब्दान्।
परिश्रम्य सम्मुद्रय धन्यो बभूवेत्यहं त्वेक एव प्रहृष्टान्तरङ्गः॥
सोऽयमनन्ताचार्योऽप्यधुना स्वसपक्षखेदमवगच्छन्।
अनुशयमधिकमविन्दत किमितः परमस्ति कर्तुमर्हमिह॥

॥ इति प्रथमो मयूखः॥

॥ अथ द्वितीयो मयूखः॥

श्लो॥ चम्प्वामत्रास्पृष्टा जुगुप्सनीयाश्च कल्पिताः कुकथाः।
काश्चिदिह संप्रदर्श्य प्रकाशयामो नवीनजनचेष्टाम्॥
श्रीनिगमान्तमहागुरुवैभवसंवर्धनाभिलाषेण।
प्रथितानि यानि नव्यैश्चरितानि हि तेषु हेयतां प्रथये॥

१. श्रीरङ्गस्थलमधिवसति गुरुवरेऽस्मिन् कलिकालसुलभयाऽसूयया संधुक्षिताः केचन सयूथ्याः श्रीवैष्णवा वादाय तमेनमाह्वासत। गुरुस्तु सपक्षैस्सह वादात्संकुचन् भागवतापचारादुद्विजमानश्च नानुमेने।

ततस्ते पराजितोऽयमिति प्रथयितुकामा गृहद्वारासन्ने पादरक्षामयीं तोरणमालामाबबन्धुः। गुरुवरो बहिरागत्य पादरक्षास्तास्समवलोक्य सबहुमानं ताः शिरसा वहन् "कर्मावलम्बकाः केचित् केचित् ज्ञानावलम्बकाः। वयं तु हरिदासानां पादरक्षावलम्बकाः ॥" इति पद्यमुच्चकैरुदघोषयत्। अथ ते द्रोग्धारस्सविस्मयमनुशयानाः प्रणिपत्य शिष्यभावमूरीचक्रुः ॥ इति। कलेः परिपचेलिमदशायामस्यामपि—कठोरतरेऽस्मिन्नपि दुष्काले क्वापि दुर्दर्शमसंभविनीमिमां कथां सदाचार्यसदुपदेशसंधुक्षितसौमनस्यसमुल्लासिनि परमसुकुमारे सुकाले "क्वचन रङ्गसुख्ये विभो! परस्परहितैषिणां परिसरेषु मां वर्तय" इति श्रीगुरुचरणैर्वेदान्तार्यवर्यैरेव प्रकाशित-प्रभावविशेषप्रचुरे दिव्यस्थले तुरुष्कयवनादीनामपि मनसाऽप्यचिन्त्यमीदृशं दुष्कर्म केचन संयूथ्याः श्रीवैष्णवा व्यरचयन्निति हा धिक्कष्टं! कथमिव कोऽपि वैष्णवो हस्तेन लिखति? वाचा वदति? मन्यते चैतद्देशिकप्रभावम्? देशिकवरेण्यमपि वादाहवायाकारयितुमतिसमर्थाः श्रीवैष्णवाः श्रीरङ्गस्थलमध्यवास्तुरिति एकतः प्रख्यापनम्, वादभीरव एव कोमलाकाराः श्रीरङ्गे निवसन्तिस्मेत्यन्यतो लेखनं च हाहा! अमीषामेव देशिकभक्तानामभिराममतितराम्। वस्तुस्थितिरत्रैषा विभाव्या। "कर्मावलम्बकाः केचित्........ वयं तु हरिदासानां पादरक्षावलम्बकाः" इत्येष श्लोकस्सत्यं देशिकचरणैरनुसंहितः। स्वनैच्यानुसन्धानफक्किका-स्वियमन्यतमा। "वन्दे हस्तिगिरीशस्य वीथीशोधन(क)किङ्करान्" इति रहस्यत्रयसारोपक्रमे निबध्नाति गुरुवरः; एतत्पद्यानुगुणतया एवं किमप्यैतिह्यमुपवर्णनीयम्;— हस्तिगिरीशवीथीशोधकाः कतिपये रथ्यासु सञ्चितानवकरान् तेन्कलाश्रीवैष्णवदुर्बोधनेन श्रीदेशिकशिरसि प्रचिक्षिपुः, तदात्वे गुरुवरस्तान् प्रणिपत्य पद्यमिदं प्रोच्य तान् व्रीडाभिभूतान् विदधे इति ॥

२. अथ चेमामन्यां कथामवमृशत। वाधूललक्ष्मणाचार्यनामा श्रीरङ्गस्थलीयाचार्यपुरुषेष्वन्यतमो दर्पज्वरातिरेकप्रमुषितविवेकः पुरुषस्कन्धार्पितदण्डां मणिकनकालङ्कारदीप्रशोभां कांचिदान्दोलिकामधिरुह्य भ्रान्तशिष्यजनावर्जनाय परं प्रतोलीषु बभ्राम; श्रीदेशिकावसथवीथ्या समचरत च। शिष्यसंसदि श्रीभाष्य-प्रवचनतत्परो निगमान्तगुरुः प्रत्युत्थानपुरस्करणाद्यकरणजातामर्षैर्लक्ष्मणाचार्यशिष्यैश्चतुर्थवर्णजैः सरभसं पादयोः परिगृह्य गृहवितर्दिकातः परिकृष्य वीथीपांसुमध्ये व्यसृज्यत। तदात्वे देशिका अमी "अहन्ते! नाहं ते विहरणपदं देशिकगिरः" इत्यादिश्लोकरत्नमनुसन्धाय मानसोद्वेगलेशमप्यनाविष्कुर्वन्तोऽनुद्वहन्त-श्चोत्थाय भवनमासाद्य यथायथं कालक्षेपं निरवर्तयन्। नेतः परं श्रीरङ्गे वास उचित इत्यवधार्य विहाय रङ्गवासं सत्याकालमध्यगच्छन्—इति। हा हन्त! नवीनानामेषां देशिकभक्तिरेवं हि परिणमति। लक्ष्मणाचार्यः शिबिकारूढो वीथ्यां व्रजति स्मेत्यस्तु कामम्। तदात्वे श्रीगुरुचरणाः शिष्यसंसदि श्रीभाष्यप्रवचनतत्परा आसन्नित्यभिधीयते। श्रीभाष्यप्रवचनं चेन्नैतद्गृहबाह्यवितर्दिकायां वितन्येत। अन्तस्तन्वाना बहिर्वृत्तं वेदितुमक्षमा अभ्युत्थानादिपुरस्कारप्रसक्तिहीना भवेयुः। यदि श्रीकोशकटाक्षणदत्त-क्षणास्सन्तो बहिर्वितर्दिकामलंकृतवन्तस्स्युः, तर्हि यः कोऽपि वा भवन्नाचार्यपुरुषो महाविवेकिभिर्विनयशेव-धिभिर्देशिकचरणैर्नैवावज्ञातस्यादिति सत्यं शपामहे। तत्सर्वथाऽप्यसंभवदैतिह्यमिदं न कल्पते गुरुवरस्य गौरवाय; अपि तु लाघवायैवेति चर्वितचर्वणमेतत्। "अहन्ते! नाहं ते" इत्यादिपद्यरत्नं तु गुरुचरणै-

रनुसंहितमेव सत्यम्; तदर्थं हेयकथाग्रथनमपहास्यमतितराम् ॥ देशिकास्तावद्विवेकिभिर्विपश्चिद्भिरैस्सततमभ्यर्हिताः स्वयं च परमतेजस्विनः दुष्टानपि शिष्टान् विधातुं क्षमा विलसन्तिस्म। तत्तादृशान् दूरतः पश्यन्तोऽपि पामरा अपि चकिता अपसर्पेयुरथवोपसृप्य भृशमुपचरेयुरिति स्थिते अनुवदितुमप्यनर्हमपचरितमाचेरुरिति गतानुगतिकनयेन पण्डिताः पामराश्च लिखन्ति व्यवहरन्ति चेति नेतोऽधिकं वैशसमस्त्यन्यत् ॥

३. अथेमां क्षोदीयसीं कथां कर्णे कलयत। श्रीरङ्गमधिवसतां देशिकेन्द्राणां गृहे पितुः श्राद्धं संन्यधत्त। तदर्थं यथाविधि निमन्त्रिता आसंस्त्रयो विप्राः। द्रोहधीनिधयस्स्वयूथ्या वैष्णवास्तु तान् परिदानेन वशीकृत्य श्राद्धविघ्नसंपादकानकार्षुः। कश्चिदाशौचमागतमिति, अपरः कलत्रं बहिष्ठमिति, इतरो मम कुक्षिबाधेति गृहिणी जगादेति च छलोक्तीः कथयन्तः श्राद्धोपक्रमसमये विप्रलभन्तेस्म त्रयोऽपि। अथ चिन्ताकुला गुरूत्तमास्सुचिरं विमृश्य भगवति भरं न्यस्य यथाविधि होमं समाप्य त्रायस्व मामवमानादमुष्मादिति हयवदनमभ्यर्थयामासुः। क्षणमात्रानुध्यानजनितप्रसादो हृदयादिवावतीर्य देवो हयग्रीवो मिथो विविक्ताकारैरपि तुल्यतेजःप्रभावैस्त्रिभिर्विग्रहैरुपस्थितो वरणमङ्गीकृत्य श्राद्धमविकलमपूरयत्। श्रीरङ्गश्रीवेङ्कटाचलश्रीहस्तिगिरीश्वरास्त्रयोऽपि भगवन्तो विप्ररूपेण सचूत्कारमखिलमभ्यवाहरन्। श्रीयदुगिरिधामा नारायणो ब्रह्मणस्स्थानमलमकार्षीत्। श्राद्धसंपत्तिरीतिः कीदृशीति विनोदविलोकनहेवाकेन प्रान्त्योपान्त्यगृहान्तर्निलीय स्थितास्ते ते दिव्यपरिधानालंकृतान् सुगन्धिचन्दनानुलिप्तदिव्यगात्रान् दिव्यमाल्यपरिवेष्टितशिखाबन्धान् ताम्बूलदक्षिणाविराजमानदिव्यहस्तान् ब्राह्मणवरेण्यान् बहिर्निर्गच्छतोऽवलोक्य 'क इमे दिव्यपुरुषा' इति द्रष्टुमुत्कण्ठया यावत्संनिदधिरे, तावदेव ते ब्राह्मणा अदृश्यतामगुः। अथ विप्रलम्भकास्ते विप्रापशदा गुरुवरस्य पादयोः पतित्वा क्षमामयाचन्त-इति। अत्रावधेयम्। अप्पय्यदीक्षितचरित्रे स एष इतिहास प्राय ईदृश्यैव प्रणाल्या प्रेक्ष्यते। प्राथमिका लेखका दीक्षितीया वा ? एते नवीना वेति विचिन्तनीयम्। यथातथा वाऽपि च काममस्तु। आचार्यचरणैर्निमन्त्रिता ब्राह्मणा न खलु केचन पान्थास्स्युः। बान्धवा बन्धुनिर्विशेषा अन्तेवासिनोऽन्तरङ्गभक्तिभरिताः परमप्रिया वा स्युरित्यत्र न कोऽपि हि विशयः। तादृशाः प्रवणाः कतिपयानां पथिकानां पामराणां प्रलोभनवचोभिर्व्यपगतविवेका भूत्वा विस्मृत्य वैभवं श्रीचरणानामप्रमेयं विप्रलभन्ते स्मेति मनसाऽपि विचिन्तयेत नैकोऽपि विवेकी। महापातक-उपपातकाद्यन्वयेन दूषितैरभिशस्तैश्च क्रियमाणेषु श्राद्धेषु सैषा वैखरी क्वचित्कदाचित्स्यादपि नाम। पंक्तिपावनानां पतितपावनानां सर्वभूतसौहार्दैकनिधीनां च श्रीचरणानां सन्निधावेतादृशस्यापचरितस्य अनुवादमात्रेऽप्यविनाश्यपातकावहस्य कल्पने साहसं कथमिव समभूदादितः कस्यचिदिति सत्यं चित्रीयामहे हे। अत्यन्तमपहास्या जुगुप्सनीया च सैषा कथा दूरतस्त्यज्यतामित्यनभिधाय परमपावनी सेयं कथेति प्रतिपत्तिभूम्ना परम्परया नित्यानुसन्धानपदे निदधाना महानुभावास्सत्यं महानुभावा एव ॥ मदमात्सर्यादिदुर्गुणवृन्दाभिवृद्धिहेतावस्मिन्नपि काले न खल्वेतादृशं वृत्तं क्वचिद्वृत्तं निशामयामो निशमयामो वा। सप्ततिरत्नमालिकासमाख्यामात्रमाकर्ण्य तद्गतत्वेन श्लोकान् निर्मातुमुपक्रम्य "हन्त! हन्त! रामकृष्णदूषणाभिधायिनां किंनु चित्रमत्र चैद्यरावणानुसारिणाम्" इत्येवंविधानि कर्णकठोरतराणि पद्यानि निरमिमत नवीनाः। *रामो रामो राम इति प्रजानामभवन्कथाः। रामभूतं

जगदभूद्रामे राज्यं प्रशासति ॥ * इतिवत् * वेदान्तसूरिर्निगमान्तसूरिस्त्रय्यन्तसूरिः कवितार्किकेन्द्रः । इत्येव सर्वत्र समेऽपि वाचो विसृज्य धन्या अभवन् धरित्र्याम् ॥ * इत्येवमेवं वस्तुस्थितिप्रतिबोधकपद्यावली-प्रकाशनेन श्रीचरणानां पारमार्थिकप्रभावप्रख्यापने श्रद्धामुत्सृज्य, पादरक्षातोरणमालामाबबन्धुः, पादावाकृष्य वीथीपांसुषु पातयामासुः, निमन्त्रणमुररीकृत्य समये विप्रलेभिरे, एकादश्यां मुद्गान्नपिण्डं पाणितले समर्प्य भुक्तिनिर्बन्धमुत्थापयामासुः इति अन्यदन्यच्च स्वैरं विलिख्य, गुरुचरणवैभवोपन्यासगोष्ठीषु चैवंविधान्येव कर्णकटूनि चरितानि साश्रुप्रवाहमुदीर्य "ईदृशा महापापिनः खलु तेन्कलवैष्णवा" इति वदन्तो वादयन्तश्च कालं क्षिपन्ति नवीना हन्त । आचन्द्रार्कमेवमेव क्षिपन्तु कालमेते ।

४. आचार्यवर्ये परमभक्तिप्रदिदर्शयिषया, परेषां भक्त्यतिशयसंपिपादयिषया च कतिपयानां चरितानाम् असतामपि कल्पनं युज्येतापि । यथा—कदाचिन्निमित्तविशेषवशान्महीयस्या त्वरया श्रीरङ्गाभिमुखं प्रस्थिता गुरुचरणा यावच्छ्रीरङ्गप्राप्ति कृतोपवाससंकल्पा निजाराध्यहयग्रीवदिव्यमूर्तिं पेटिकान्तः शाययित्वा पेटिकां च तां स्कन्धासञ्जितामारचय्य व्रजन्ति । कदाचिदस्तमुपेयुषि दिनाधिनाथे सायंसन्ध्यामुपास्य रात्रौ योगसंकल्पौपयिकं स्थानमनुचिन्तयन्तः नवधान्यविक्रेतुः कस्यचिदापणिकस्य वैश्यस्य भवनमाशिश्रियन् । स चाचार्यपरिचर्यया कृतार्थमात्मानं चिकीर्षुः स्वकीयं कृत्स्नमेवावसथमाचार्यसाच्चकार । प्रविश्य तत्र स्कन्धादव-रोपितां पेटिकामुच्चस्थले क्वचिन्निवेश्य संकल्पितयोगाः शयनमधिशिश्यिरे गुरवः । आवसथस्य तस्य प्रान्त एव चणकाद्यनेकधान्यपूलका बहवो निहिता आसन्नापणिकेन । जङ्गमरजतशैलशृङ्गशङ्कावहः कोऽनि महीयान् वाजी धान्यसञ्चयांस्तान् स्वैरं चरन्नवालोक्यत निशीथे प्रबुद्धेन वैश्येन तेन । आचार्यवर्यस्यैवायमश्वतल्लज इति निश्चिन्वता तेन सरभसमाचार्यान्तिकमुपसृप्य निद्राभङ्गापचारचाकित्यमपि विहाय पण्यद्रव्यविलोपो मे भवति भूयान् भगवन्! भवदीयेनाश्वेन; बधानैनमचिरेण वाजिनम्, यान्यत्र विक्रयाय विनिहितानि माषमुद्गयवमसूरगोधूमाढकादीनि धान्यजातानि तानि सर्वाण्यस्य वाजिराजस्य एकग्रासग्रहार्थमपि न पर्याप्तानि; दरिद्रोऽहमभिरक्षणीयः परमकृपया स्वामिन्!' इति विज्ञाप्य पादयोः पपात । श्रीचरणास्तु प्रसन्नस्मेरेण वदनकमलेन तं प्रत्यूचुः; 'अयि श्रेष्ठिश्रेष्ठ! अनेन वाजिवरेण घासग्राहिणा न किञ्चिदपि ते पण्यं विलुप्तं भविष्यति, न वा मानतो न्यूनं भविष्यति । दिव्यो ह्येष वाजिवरेण्यः । यत्रयत्रानेन प्रोथन्यासः क्रियते तत्तदशेषमक्षय्यं ते पण्यं भविष्यति । व्यपैतु ते दूरतो भीतिर्वा खेदो वा; बध्यते तु मया क्षणादयमश्वः; क्षीरमात्रं तु किंयदप्युपहर्तुमर्हसि' इति । सद्यस्सानन्दं तेनोपहृते पयसि श्रीहयवदन-दिव्यमूर्तये निवेदिते सति धान्यराशिं चरन्नश्वस्सद्यस्तिरोधीयत । वैश्यो विस्मयस्तिमितोऽभूत । ततः प्रभृति दिनेदिने ऽभिवर्धमानैश्वर्यश्च बभूव । स्वामिपादाश्च यथापूर्वमंसालम्बितपेटिकाः प्रतस्थिरे । इति । निर्मूलया-ऽप्यनया कथया ग्रथितया स्वामिनां न किञ्चिदगौरवम् । प्रत्युत गौरवसमृद्धिरेव सत्यम् । स्वामिनां पादचारेण समागमनं साक्षात्कृतवता वैश्येन स्वामिनामेवायं तुरग इति कथं निरचायि? 'भवदीयो वाजी बध्यतामेष झटिति' इति कथं वा विज्ञापनसाहसं तस्य समभूत्? इति केचन प्रक्ष्यन्ति नाम । कामं पृच्छन्तु तावत् । किमप्यत्र प्रतिवक्तव्यमिति कस्य को निर्बन्धः? 'कथयाऽनया तात! किं ते च्छिन्नम्? किं भवदीयो

धान्यराशिर्भक्षितस्तेन ? इत्येतावता प्रत्युत्तरितेन पर्याप्तं खलु। वस्तुतो नात्र कस्यापि दूषणम्; भूषणं तु सुमहद्गुरुचरणानाम्। सुदीर्घमुपन्यस्यतां सैषा कथा सर्वास्वपि सभासु।

५. अपरा चैतादृशी कथा;—आचार्यमणेस्सर्वतन्त्रस्वतन्त्रविरुदमसहमानः कोऽपि जाङ्गलिको महान् आचार्याभ्यर्णमुपगम्य 'सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्वामिन्! मयि काचिदियमपूर्वा विद्या चिराद्विलसति; यया कातरजनैश्चक्षुरुन्मील्यापि द्रष्टुमशक्या अष्टावपि नागेन्द्रा रज्जुपाशा इव यथाभिमतं प्रसार्यन्ते संह्रियन्ते च; एतामपि विद्यामधिगत्यैव हि तत्रभवान् सर्वतन्त्रस्वतन्त्रविरुदभूषितो भवितुमर्हति' इति स्वविद्यादर्पं बहूनां सदस्यर्पयन्नुवाच। स्वामिनस्तु 'भो दर्शय तावदनन्यसामान्यमात्मनः कौशलम्; अहमपि तावकैरेव फणीन्द्रैर्विहर्तुमिच्छामि' इत्यूचुः। अथ स तावदहिमञ्जूषिकामुद्घाट्य मन्त्रप्रभावयन्त्रितस्वैरान् महानागानेकैकशो मोक्तुमुपाक्रंस्त। देशिकास्तु कठिनीखण्डमादाय भूतले सप्त रेखा विलिलिखुः। तासु प्रथमामपि रेखामतिपतितुमक्षमा मूर्च्छापरिम्लाना दावानलपरिप्लुष्टा लता इव निपेतुः केचिदुरगाः। जाङ्गलिकस्तु परिभवामर्षसन्धुक्षितोद्वेगः पूर्वाधिकसत्वान् विससर्ज सर्पवरानपरान्। ते च द्वितीयां रेखां स्पृष्ट्वा मूर्च्छिता निपेतुः। एवमुपर्युपरि बलवत्तरा दन्दशूकाः क्रमेण प्रेरिता अभूवन् जाङ्गलिकेन। नैकोऽपि सरीसृप आचार्यरेखां सप्तमीमतिपतितुमपारयत्। अथासौ केनाप्यपराजितं स्वसर्वस्वभूतं कर्कोटकं नाम काकोदराग्रेसरं 'जितमिदानीं मये'ति गर्जन् प्रजिघाय। सोऽयमत्युग्रविषानलज्वालापरिप्लुष्टपरिसरः सृक्कणी परिलेलिहानस्सप्तापि रेखा व्यतिक्रम्य सरोषमाचार्यचरणाभ्यर्णमाजगाम। अथ गुरुवरैस्तत्क्षणप्रणीतेन गरुडदण्डकेनाभिष्टुतः स भगवान् विहगेश्वरो हिरण्मयपक्षतिप्रभाच्छटापिशङ्गीकृतगगनाभोगो दुर्लक्ष्येण वेगातिशयेन व्योमाग्रादधः कृतपतनो दुर्दान्तं तं दर्वीकरेन्द्रं रभसात्परिगृह्य दिवमेवोत्पपात। तदद्भुतमवेक्ष्य दुरभिभवामाचार्यवर्यशक्तिमवगच्छन् विस्मयानुशयव्यामिश्रहृदयो जाङ्गलिको गुरुचरणानां चरणावभिवन्द्य 'भगवन्! सर्वनागपरिक्षयादशरणोऽस्मि कृतः; जीवनं हि मे सर्वथा प्रनष्टम्; अविदितभवत्प्रभावेन मया कृतमपचरितमनुतापेनैव प्रनष्टमहो! क्षम्यतां क्षम्यतामार्यवर्य! अन्ततः एकस्यापि वा नागस्य प्रत्यर्पणेन मां प्रत्युज्जीवयत्वाचार्य' इति प्रशान्तदर्पज्वरः शतशः कृतपादपद्मपतनो ययाचे। 'प्रणिपातप्रतीकारः संरम्भो हि महात्मनाम्' इति हि महाकविः प्राह। ततश्चानुकम्पासंपादितहृदयमार्दवा गुरुचरणा गरुडपञ्चाशता स्तुतिरत्नेन भूयोऽपि गरुत्मन्तमभितुष्टुवुः; आचार्यपक्षपाती स पक्षिराजो वेगातिशयकृतपक्षपातस्सन् तमुरगराजं चञ्चुकोटिकुट्टनाभिहततेजस्सारं गुरोरग्रतः प्रचिक्षेप। स चाहितुण्डिक आचार्यमणेरत्याश्चर्यमनुभावमनुग्रहं च निरवग्रहमतिमात्रं प्रशंसन् सर्पसनाथः प्रययौ—इति। प्रकृतचम्पूप्रबन्धेऽपि सतोऽस्यैतिह्यस्य स्वीकरणेन न किमपि क्षतम्। इतरानेकस्तुतिकृतिवत् भक्तिभूम्ना प्रणीतयोर्गरुडदण्डकगरुडपञ्चाशतोरेवंविधावतारिकाप्रकल्पनमनपेक्षितम्। अहितुण्डिको ह्यल्पीयानुपजीवी कुक्षिम्भरिः; स गुरुचरणानां सर्वतन्त्रस्वतन्त्रविरुदं न विषेहे इति, असहनेन तेन स्पर्धितुमाययौ स गुरुचरणसविध इति, तेनापि सह प्रतिस्पर्धितुं प्रवृत्ताः श्रीचरणा इति च कथनं किमवगमयति ? सर्वथाऽप्यसदृशैरप्यपशदैस्सह प्रस्पर्धनमेव गुरुचरणानामेषाम्

प्रकृतिरिति ह्येयां धियमुद्भावयति परम्। भस्मच्छन्नानलसधर्मतया स्थितेषु विनयसाम्राज्यमूर्धाभिषिक्तेषु ख्यातिलाभपूजानिरपेक्षेषु असंभाष्यसंभाषणादतितरामुद्विजमानेषु "पररन्ध्रेषु जात्यन्धा बधिराश्च परोक्तिषु। परीवादेषु ये मूकास्तैर्जितं भुवनत्रयम्॥" इत्याद्यनर्घसुभाषितप्रधानलक्ष्येषु च देशिकसार्वभौमेष्वेवंविधैतिह्यप्रकल्पना महदेव साहसमिति मध्यस्था मन्यन्ते। 'भवतः कविताशक्तिर्नास्ती'ति केनचिदवलिप्तेन कथिते 'आः कथमित्थमुच्यते? अरे! मम शक्तिं न जानासि त्वम्' इति प्रत्युत्तरणेन तेन सह प्रस्पर्धनम्, अपरैश्च कैश्चन 'तत्रभवतो वस्त्रनिर्णेजनतटाकनिर्माणशकटनिर्माणनानाभूषणनिर्माणादि कलाकौशलं नास्ति भोः!' इत्युदीरिते 'अयि मूर्ख! रेरे जाल्म! किमात्थ? पश्य मे सर्वत्राप्यप्रतिमां चातुरीम्' इत्युत्तरदानतस्तैस्तैस्सह स्पर्धाभिवर्धनं च इदानीन्तनेष्वपि परमसात्त्विकेषु परिपूर्णप्रज्ञेषु पुष्कलसर्वतोमुखशक्तिकेषु मृग्यमिति स्थिते *संभावना यस्य हि कालकूटः* इति सत्यमुपश्लोकिताः श्रीचरणाः परमैकान्तिपरिवृढा अव्यपदेश्यैरसंभाष्यैः स्तोकप्रज्ञैररिपष्ठैस्सह वारंवारं प्रतिकलहाभिवर्धनबद्धदीक्षा आसन्निति अत्यन्तविगेयकथातत्युपकल्पनं विगेयमेव सर्वथा तटस्थानां विवेकिनाम्।

६. श्रीमदहीन्द्रपुरवासकाले कूपनिर्माता कश्चिन्निजमवलेपभरमाविष्कुर्वन् श्रीचरणसविधमुपेत्य 'स्वामिन्! कूपनिर्माणशक्तिवियुक्तस्य श्रीमतः कथमिव सर्वतन्त्रस्वतन्त्रबिरुदभागिता युक्ता?' इति अत्युद्धतमभिदधे; अथ देशिकेन्द्राः 'रे जाल्म! कूपकूर्मस्त्वं मम सर्वतोमुखीं शक्तिं नाभिजानासि हन्त! पश्य तावत् क्षणमात्रे मया निर्मीयमाणम् अतिविमलस्वादुसलिलभरितं कूपम्' इत्यभिधाय सद्य एव तादृशं निरमिमत कूपवरम्; सच श्रीमदहीन्द्रपुरे श्रीचरणानां दिव्यभवनेऽद्यापि साक्षादीक्ष्यते— इति विलेखनं च श्रीचरणानामुत्तमोत्तमवैभवहासायैव कल्पते सत्यम्। एतादृश्यः कथा यदि सूनृतास्स्युः, तर्हि तदात्वे नित्यमेकैककलाकोविदावलेपलोपनेनैव चिक्षिपुः कालं गुरुचरणा इति निराक्षेपमेव सिध्येत्। *अहन्ते! नाहं ते* इत्यादीनि परमविनयपेशलानि श्रीचरणश्लोकरत्नान्यसादृशामिव वराकाणां कविताचातुरीप्रकाशनमात्रफलकानि अनुष्ठानतस्संबन्धगन्धविवर्जितान्येवेति सशपथमेव वक्तव्यं स्यात्। जडप्रत्ययपरीवाहरूपाण्येवंविधानि चरितानि चम्पूप्रबन्धेऽस्मिन्मनागपि न स्पृष्टानीत्येव हि हेतुना नवीनानां प्रबन्धेऽस्मिन् प्रायःप्रामाणिके परममधुरेऽप्यनादरं उज्जृम्भे। फणिजीविमान्त्रिककथामेकाकिनीं प्रकृतचम्पूप्रबन्धे लब्धास्पदां प्रदर्शयितुं केचिदुज्जृम्भेरन्। कृष्णमिश्रकथामिवैनामपि कविरसौ तदात्वे निजकर्णनिपतितां निबबन्धेत्यास्थेयम्। मान्त्रिककथेयं काञ्चीपुर्यां श्रीदीपप्रकाशभगवदालयसन्निहितश्रीचरणसदनसविधे संप्रवृत्तेति सर्वे लिखन्ति लेखकाः। गरुडदण्डकगरुडपञ्चाशतोरवतारं श्रीमदहीन्द्रपुरि संवृत्तं च लिखन्ति चेट्लूरनरसिंहाचार्यादयः। विमर्शनविशारदैरिदमपि विमर्शनीयम्। किं बहुना? *अन्येन्द्रकं भुवनमन्यदनिन्द्रकं वा कर्तुं क्षमे कविरभूदयमन्ववाये* इति श्रीमति संकल्पसूर्योदये गुरुचरणैः स्वेनैव यदुदीरितम् तन्मिथ्येति न कोऽपि ब्रूयात्। *कुम्भः परिमितमम्भः पिबति, पुनः कुम्भसंभवोऽम्भोधिम्* इत्युक्तरीत्या स्वकुलकूटस्थात्कौशिकादप्यतिशयितमहिमानः श्रीचरणा नवनवजगत्सृष्टिमपि कर्तुं क्षमा इति वस्तुस्थित्यां सत्याम् अत्यल्पकार्यकरणवर्णनं वस्तुतोऽमीषां गुरुवराणां महिमहसनमेवेति प्राज्ञाः प्रतियन्ति।

एवंविधानि रजस्तमःप्राचुर्यैकप्रकाशनप्रगल्भानि चरितानि वयमाक्षिपामोऽधिक्षिपामश्चेति हेतुनैव नवीना अस्मासु देशिकद्वेषिविरुदोपलम्भनसंरब्धास्समभूवन् । सत्यमीदृशीनां कथानां भगवद्यामुनार्यभगवद्रामानुजाचार्यश्रीकूरनाथभट्टपादादिगुरुवरचरितेषु प्रवेशे दृष्टेऽपि परिवदेमैव वयमवश्यम । आचार्यचरितकृतेः आकारतः पुष्टिं संपिपादयिषद्भिरेव कैश्चिदेवंविधा अपहास्याः कथाः कल्पिता योजिताश्चेति विजानीयुस्ते, ये हि पक्षेपतनमन्तरेण आर्जवेन च युक्तायुक्तविमर्शे मतिं प्रसर्पयेयुः । प्रामाणिकत्वेन प्राचीनत्वेन च अविवादमवधारिते ग्रन्थ एकस्मिन्नपि वा ईदृशीषु कथासु एकस्या अपि वोपलम्भे मुद्रितमुखा एव वर्तेमहि वयम् । (A. D) अष्टादशशताब्दीतः पूर्वं वेङ्कटनाथार्यनामाप्यविजानतां कल्पनाकौशलैकप्रकाशनपर्यवसायिनीमिश्र्यर्याभिः कतिपये पामराः परं विप्रलब्धा भवितुमर्हन्ति, न तावदस्मादृशा वस्तुयाथात्म्यविमर्शनप्रकाशनविशारदाः । श्रीभगवद्रामानुजविरचितश्रीभाष्यस्य तट्टीकायाः श्रुतप्रकाशिकायाश्च शतकृत्वः प्रवचनमाकलय्य शताभिषेकमकार्षुराचार्यवर्या इत्यादिरूपान् परश्शतान् वाऽपि विलिखन्त्वितिहासान्; को वाऽत्र चोद्यमुपक्षेप्स्यति माननीयो मनीषी । एवंविधपवित्रचरित्रप्रणयने सति स्वात्मनां भक्तिप्रकर्षो देशिकमणौ न प्रकाशेतेति, विवेकिनां सतामुद्वेगश्च नोदियादिति चावधार्यैव हि सयूथ्यानामपि प्रामाणिकानां सतामपहास्यैर्निहीनैश्च चरित्रैः पत्राणि पूरयन्ति स्म पूरयन्ति पूरयिष्यन्ति च नव्याः ॥

नगरवर्णनमुत्सववर्णनं स्वकुलवर्णनमप्यृतुवर्णनम् ।
अमितमक्रियतात्र, गुरोः कथा त्वभिहिताऽनधिका च लघीयसी ॥
इति विलोक्य नवीनजनाः कथां सुमहतीमुपबृंहयितुं बत ।
असदसंभवितुच्छकथावलीं विलिलिखुः, परिहास्यमभूदिदम् ॥

॥ इति द्वितीयो मयूखः ॥

अथ तृतीयो मयूखः—भूमिकाविमर्शः ।

श्लो ॥ दिण्डुकल्लग्रामजश्चोत्तमूरग्रामजश्चेत्युभौ भूमिकालेखकौ कारितौ ।
एतयोः पश्चिमस्संस्कृतेनालिखद्यत्तदामृश्यते सत्त्विकेनाध्वना ॥
सदाचार्यनिन्दैकसारं चरित्रं प्रकल्प्योचुषां कण्ठखड्गायितोऽसौ ।
प्रबन्धस्त्विति ज्ञानरेकादनन्तः प्रकाश्यैनमद्यानुशेते प्रकामम् ॥
यथार्थे चरित्रे न कस्यापि रागस्ततोऽयं निबन्धो न भोग्यो जनानाम् ।
इति स्वैरमुल्लिख्य चम्पूमनर्घामिमां यो निनिन्दास्य वाचो धुनोमि ॥

प्रकृतचम्पूप्रबन्धस्य संस्कृतभूमिकालेखकः इतराचार्यदूषणभूयिष्ठमाधुनिकैर्वराकैरुच्यमानानां लिख्यमानानां च कथभागानामिह चम्पूप्रबन्धे अस्पर्शनात् तेषामप्रामाण्यमापद्येतेति भीतिमुद्वहन् अन्ते एवमालिखति; "वस्तुवृत्तमपेक्ष्य कल्पितवृत्ते कुतूहलमधिकं प्रजानामिति प्रत्यक्षमेतत । तथैव श्रीदेशिकचरणसंनिकृष्टकाललब्धात्मानो ग्रन्था एव मूलभूता इति इतिवृत्तांशे पूर्वग्रन्थाविरुद्धं सर्वं संग्राह्यम्.... ..." इति । एतेन किमुक्तं भवति? यथावृत्तापेक्षया कल्पितवृत्तेष्वेव स्वारस्यातिशयात् अस्मिंश्चम्पूप्रबन्धे कल्पितवृत्तवर्णनविरहात् तथाविधवृत्तानां ग्रन्थान्तरेष्वेव बहुलमुपलम्भात् तदविरोधेन चम्पूप्रबन्धोऽयमुपजीव्य इति ।

हौण्या वाण्या भूमिकालेखकोऽन्योऽपि कश्चिदिममेवाभिसन्धिं भङ्ग्यन्तरेण समर्पयति । सत्यमेनयोरुभयोरपि चम्पूप्रबन्धेऽस्मिन् महान् विद्वेष इति सुगमम् । अयि भोः ! अपि नामैतत्सत्यम् ? आः ! कास्वित्प्रसक्तिरिह नवीनानामशेषाणामपि नित्यनैमित्तिकादिसर्वकर्मसर्वस्वम् । श्रीमत्कलिवैरिगुरु-श्रीकृष्णगुरुद्वंद्व-श्रीमल्लोकाचार्यादिपूर्वाचार्य-पदपद्मसमाश्रयणधन्यरसिकविद्वद्गुरुवरसेवाहेवाकेनैव रङ्गास्थानमधिजग्मुषाम् अथ च परमभाग्यपरिपाकलब्धया जन्मान्तरसहस्रसंभृतसुकृतविशेषपरिणामभूतया च तादृश्या सेवया धन्यधन्यमात्मानमाकलितवतां च श्रीदेशिकचरणानां हृदयारुन्तुदवितथैतिह्यकल्पनाभिरेव कालं क्षिपताममीषां नवीनानां पामरप्रलोभकवाग्जालैनैकोऽपि तत्ववित्पुमान् विप्रलम्भमवाप्स्यति । "श्रीदेशिकचरणसंनिकृष्टकाललब्धजन्मानो ग्रन्था एव मूलभूता" इति लिखता अपरदेशिकंमन्येन पण्डितेन तादृशाः केचन चरित्रग्रन्था स्सन्तीति प्रतारणं क्रियते बत ! तदिदं जाग्रतश्चक्षुषि पांसुविक्षेपः । "द्वितीयब्रह्मतन्त्रस्वतन्त्रयतिना * पन्नीरायिरप्पडिगुरुपरम्पराप्रभावग्रन्थः प्रणीतः ; स लुप्तः । अथ तृतीयब्रह्मतन्त्रस्वतन्त्रयतिना * मूवायिरप्पडिप्रभावग्रन्थः प्रणिन्ये ; सोऽपि लुप्तः " इति दिवंगतः चेट्लूरु-नरसिंहाचार्यः सुस्पष्टमेव धीरं लिखितवान् । कुत्र ? प्रकृतचम्पूग्रन्थ-मुद्रणकर्त्राऽस्मत्सुहृद्वरेणानन्ताचार्येण स्वभूमिकायां (३३ पुटे) प्रसञ्जिते तदीयग्रन्थे । तत्र भूमिकाया अष्टमे पुटे उपक्रमे—"நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களுடைய சரித்திரங்களையும் அவர்களுடைய ஸூக்திகளையும் த்விதீய ப்ருஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி பன்னீராயிரப்படியில் பூர்வார்த்தத்தில் ஸங்க்ரஹித்தார். இது மிகவும் விஸ்தாரமாயிருந்தபடியினுல் இதை ஸங்க்ரஹித்து த்ருதீய ப்ருஹ்மதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி மூவாயிரப்படி குருபரம்பரையில் வெளியிட்டார்; இவையிரண்டும் இப்பொழுது லுப்தங்கள். சென்னையில் கி. பி. 1857லும் 1913லும் வெளிவந்திருக்கிற பதிப்புகளிலும் அனேகம் புது விஷயங்கள் காணப்படுகிறபடியினுல் இதை ப்ரமாணமாக அங்கீகரிக்கவில்லை" इति सुस्पष्टमीक्ष्यते । एवं लिखता चेट्लूरु-नरसिंहार्येण किमुच्यते ? प्रामाणिकत्वेन विश्वसंनीयो गुरुपरम्पराप्रभावप्रबन्धो नैकोऽपीति शिलाशासनं क्रियते । अन्यानशेषानपि विनिन्द्य स्वयं किमपि किमपि स्वच्छन्दं विलिख्य भूयांसि श्वेतपत्राणि मषीमलीमसानि चक्रे । एतदधिकृत्य वक्तव्यमुपरिष्टाद्रक्ष्यामः । देशिकचरित्रनिबन्धः प्राचीनो नैकोऽपीति सिद्धान्तो द्रढीयानकारि । अपचरित्राणामुपवर्णनावलोकनात् अर्वाचीनकल्पित एव स इति कीर्तिमूर्तीनां श्रीमत्तिरुप्पुट्कुलिस्वामिपादानां शिष्यप्रशिष्यैस्सम्मुद्रय प्रकाशितान् ग्रन्थानवलम्ब्यैव चेट्लूर्नरसिंहाचार्यस्सुधीस्सुधीरमलेखीदिति नास्मिन् किमप्यवद्यमारोपार्हम् ।

आन्ध्र द्राविड लिपितो बहोः कालात्प्राक् सम्मुद्रय प्रकाशितः अद्यापि क्वचित्क्वचिदुपलभ्यमानो मूवायिरप्पडिप्रभावग्रन्थो न केनाप्याद्रियते प्रतिपक्षिणाऽपीति चर्वितचर्वणमेतत् । अतो देशिकचरणसंनिकृष्टकाललब्धजन्मा चरितग्रन्थ इति नैकोऽपि निर्देष्टुं योग्योऽस्तीति अपरदेशिकंमन्येनाप्यवश्यमभ्युपेयमासीत् । नैवासीदिति स यद्याग्रह्णीयाच्चर्हि स्वयमेव निर्दिशतु प्रदर्शयतु वा तादृशमेकमपि वा निबन्धम् । नैतस्मिन् युगे तत्संभवीति विसृजत । नवीना अमी कतिपयानां पद्यानां वाक्यानां गाथानां ग्रन्थानां च कल्पनासाहसस्वीकृतिसमये चण्डमारुत-दोड्डयाचार्यप्रणीतत्वेन वैभवप्रकाशिकाभिधानमपि कञ्चन पद्यग्रन्थमसृजन् । असृजन्नित्ये-

तदवलोकनमात्रेऽपि रोषकषायिताक्षास्स्युर्नवीनाः। किं क्रियताम्। यथार्थवादी बहुजनद्वेषीत्याभाणकमप्यवधीर्यैव हि वयं व्यपगतभयं बहु विस्तृणीमहे समयेषु वस्तुतत्त्वम्। नवीनानां वर्गे विवेकिनो विद्वांसः किं न सन्ति? सन्ति ननु बहवः। ते विमृशन्तु प्रस्तुतवैभवप्रकाशिकाग्रन्थरचनावैखरीम्। सांप्रदायिकेषु विषयेषु न तत्र चर्चावतारः। सर्वसाधारणशब्दतन्त्रमर्यादातिलंघनं भूयस्सु पद्येषु सुस्फुटमीक्ष्यमाणम् आत्मवञ्चनामन्तरेण को वा विवेकी नोररीकुर्यात्? निरूप्यमाणमिह निध्यायत। वैभवप्रकाशिका सा अनाघ्रातशास्त्रगन्धस्य सामान्यकवेः कस्यचिदर्वाचीनस्य कृतिरेव, न तु चतुश्शास्त्रविद्वद्वरेण्यस्य तस्य महाचार्यस्येत्यमुमंशं वयमप्रधृष्यं निरूपितवन्तस्स्मो निरूपयामश्चेह। अतिप्रधानभूतमिदं वचोऽवधत्त प्रथमतः। प्रकृतचम्पूकारस्तावत् चण्डमारुतदोड्डयाचार्यादत्यन्तमर्वाचीन इत्यत्र न कस्यापि विसंवादः। प्राचा तेन महाचार्येण वैभवप्रकाशिका यदि प्रणीता स्यात्तामेष चम्पूकारोऽवश्यं प्रेक्षितवानेव स्यात्। प्रेक्षणमात्रेण न विश्राम्येत्; तस्याश्च संस्कृतवाङ्मयत्वेन तामनुरुध्य चम्पूमिमां रचयेऽहमिति प्रतिज्ञातवांश्च स्यात्। तत्प्रस्तावप्रतिज्ञयोरकरणेऽपि प्राचीनत्वप्रयुक्तगौरवप्रतिपत्त्या तदनुरोधेन स्वचम्पूप्रणयनं नैव वर्जितवान् स्यात्। अत्यावश्यकेष्वेतेष्वंशेष्वेकतरस्याप्यदर्शनात् चम्पूकारजीवितकाले सा प्रकाशिका नैव प्रचकाशे, नैवोदपद्यतेति सुदृढमवधारणे कः प्रत्यूहः? निटिले कुटिलपुण्ड्रधारणमेव प्रबलः प्रत्यूह इति केचन रसिकाः प्राहुः; सत्यं सत्यं पुनस्सत्यं सत्यमेवेति गृह्यताम्।

एतदास्तां नाम। प्रकृतवैभवप्रकाशिकायाम् अल्पज्ञैरप्यनायासमवबोद्धुमर्हाण्यवद्यानि सन्ति बहूनीत्याग्रहगन्धमन्तरेणोपपादयामः। शशशृङ्गसहोदरनिगमपरिमलप्रस्तावे * ग्रन्थैश्चतुस्सप्ततिभिस्सहस्रैः * इति, पादुकासहस्रप्रस्तावे * पद्यैस्सहस्रैर्गुरुरस्तवीच्च * इति च अपहास्यप्रयोगद्वितयप्रदर्शनमात्रं पर्याप्तम्। तथाऽपि भूयिष्ठं प्रदर्शयिष्यामः। 'निर्दिष्टस्थलद्वये किं नाम स्खलितम्? न किमपि खलु' इति कश्चिन्मितमतिराह; अन्यदन्यच्चाह; तद्धञ्जनाय सत्संप्रदायसहस्रांशुं नाम कृतिं विरचय्य संमुद्र्य प्राचीकशाम (आन्ध्रलिपितः)। ततः कांश्चन विषयानिहोदाहरामः;— निगमपरिमलो नाम कश्चन ग्रन्थोऽवतीर्ण इति साधयितुम् अन्यानि च कानिचिदसंबद्धान्यैतिह्यानि स्थापयितुं च नवीनैः वैभवप्रकाशिकाख्यो ग्रन्थविशेषोऽपभ्रंशजटिलः परिकल्पितोऽभूत्। महाविद्वदग्रेसर-चण्डमारुतदोड्डयाचार्यवर्यशिरसि प्रकृतापभ्रष्टकुग्रन्थकर्तृत्वमारोपितं परैः; तदिदमतिसाहसम्। स महापण्डितो निगमान्तमहागुरुचरणप्रवणाग्रणीरित्यत्र न कोऽपि विवादः। तावता स नैव सहेत सत्यमवद्यसंकुलप्रकृतग्रन्थरचनापवादम्। * मरीचिकाम्भसि स्नातः शशशृङ्गधनुर्धरः। एष वन्ध्यासुतो याति खपुष्पकृतशेखरः॥ * इति सर्वार्थसिद्ध्युदात्तश्लोकप्रथमलक्ष्यभूमिर्निगमपरिमल इति कल्पितनामा प्रबन्धो द्वासप्ततिसहस्रग्रन्थात्मक इति शतावधानिप्रभृतयो लिखन्ति। ईडुग्रन्थस्य षट्त्रिंशत्सहस्रग्रन्थात्मकत्वात् तत्प्रत्यनीकत्वेन प्रणीततया प्रोच्यमानस्य निगमपरिमलस्य अन्यूनानतिरिक्त तद्द्विगुणत्वावश्यंभावेन द्वासप्ततिसहस्रग्रन्थात्मकत्वलेखनमेव समुचितम्। तत्संख्यानिवेशनेन श्लोकरचना कवेर्न जघटे। अतश्चतुस्सप्ततिसहस्रग्रन्थात्मकतां कविः स्वयमारोपयन् "ग्रन्थैश्चतुस्सप्ततिभिस्सहस्रै"रिति कवयामास। स एष प्रयोगस्सर्वथा शास्त्रविगीतस्सुदुष्ट एव। पञ्चविंशतिसहस्रसंख्याकैः पुष्पैरच्युतो भगवानर्चित इति विवक्षता विदुषा व्यस्तप्रयोगः कथं कर्तुमर्ह इति विमृशाम। पञ्चविंशतिभिस्सहस्रैः

पुष्पैरर्चित इति वक्तुं मनसाऽपि न चिन्तयितुं योग्यम् । सुविशदमुपपाद्यत एतत् । पुष्पैर्भगवानर्चित इत्यत्र न किमप्यवद्यम् । ततः प्राक् पञ्चविंशतिभिरिति सहस्रैरिति च यदस्ति पदद्वयम् तदपभ्रष्टम् । त्रीणि चत्वारि पञ्च षट्....अष्टादश इत्येते संख्यावाचिनः शब्दा नित्यबहुवचनान्ताः । एषु शब्दतश्चार्थतश्च बहुत्वमनपायम् । अष्टादशोपरितनाः शतसहस्रायुतनियुतकोट्यर्बुदन्यर्बुदान्ता स्सर्वेऽपि शब्दा अर्थस्वाभाव्याद् बहुत्वपरा अपि शब्दस्वाभाव्यादेकवचनान्ता एव । विंशतिसंख्यानि पुष्पाणि, शतसंख्यानि पुष्पाणि, सहस्रसंख्यानि पुष्पाणीत्येवं विवक्षायाम्—विंशतिः पुष्पाणि, शतं पुष्पाणि, सहस्रं पुष्पाणीत्येव प्रयोक्तव्यम्, नान्यथा । पुष्पपदोपरिस्थितबहुवचनदृष्ट्या विंशतयः शतानि सहस्राणीति तत्रापि बहुत्वारोपणमसाध्वेव ।

अथ चायं विचार आपतति; विंशतयः, शतानि, सहस्राणीति बहुवचनान्ततया प्रयोगः किमहो सर्वथाऽप्यसाधुरिति । अत्रेदमवधेयम् । द्वे विंशती, तिस्रो विंशतयः, चतस्रो विंशतयः, द्वे शते, त्रीणि सहस्राणीत्येवंरीत्या प्रयोगा न दुष्यन्ति । न दुष्यन्तीति किम् ? एवमेव प्रयोक्तव्यमिति निर्बन्ध एव । विंशतिर्विंशतय इत्युक्ते विंशतिगुणिता विंशतय इत्यर्थः । चतुश्शतमिति फलति । शतं शतानीत्युक्ते शतगुणितानि शतानीत्यर्थः । दशसहस्रीति फलति । सहस्रं सहस्राणीत्युक्ते सहस्रगुणितानि सहस्राणीत्यर्थः । लक्षदशकमिति फलति । निर्दिष्टेष्वेषु त्रिष्वपि प्रयोगेषु प्राथमिकं पदं विशेषणरूपम्, द्वैतीयीकं पदं विशेष्यरूपं च तिष्ठति । एतेन किं विज्ञातं भवतीति चेत्, विंशतिशतसहस्रादिपदानां बहुवचनान्ततया प्रयोगे चिकीर्षिते सति, तेषां नियमेन विशेष्यरूपत्वमावश्यकमिति । विशेषणरूपत्वे तु तेषामेकवचनान्तत्वं न केनापि प्रकारेण अपोदितं भवेदिति च सुष्ठु विज्ञातमभूत् । विंशतयो विंशतयः, शतानि शतानि, सहस्राणि सहस्राणीत्येवंविधाः प्रयोगा स्सर्वथा विगीता इति निर्धारणमनपायम् । सैषा व्यवस्था वेदे लोकेऽपि च सुष्ठु परिपाल्यत इति च वेदितव्यम् । * एकविंशत्या माषैः * शतेन पाशैः * शतं वर्षसहस्राणि * * सहस्रं पुत्रान् * द्वाभ्याँ शताभ्याँ स्वाहा * त्रिभ्यश्शतेभ्यस्स्वाहा * इत्यादि हि सुबह्वधीमहे । एतद्विपरीत-प्रयोगो नैकोऽपि सुलभः कुत्रापि । वैभवप्रकाशिकायां तु सुभिक्षमेवास्य ।

अथ प्रकृतस्थलं प्रत्यागच्छामः । पञ्चविंशतिसहस्रसंख्यैः पुष्पैरिति विवक्षायाम्—पञ्चविंशतिभि-स्सहस्रैः पुष्पैरिति प्रयोगः अशास्त्रीय इति निर्धारितमभूत् । अत्र पञ्चविंशतिभिरितिपदं विशेषणभूतमेव न तु विशेष्यभूतम्—पञ्चविंशतिगुणितैरित्यर्थकत्वात् । विशेष्यरूपत्वे सत्येव बहुवचनान्तत्वमुपपद्येतेति नियमो नैव विस्मर्तव्यः । तथाच पञ्चविंशत्येत्येव प्रयोक्तव्यम्, न तु पञ्चविंशतिभिरिति । अथानन्तरस्थितं सहस्रैरितिपदं विमृशेम । एतत्तु पदम् अधस्तनपञ्चविंशतिपददृष्ट्या विशेष्यभूतं सदपि उपरितनपुष्पविशेषण-त्वावश्यंभावेन प्रच्युतविशेष्यत्वाकारं भूत्वा द्रढिष्ठविशेषणत्वाकारमेव भवति । सहस्रसंख्याकैः पुष्पैरित्येव ह्यर्थ इह । ततश्च तदुपर्यपि बहुवचनमप्राप्तमेव । पुष्पादिविशेष्यपदसमभिव्याहारमन्तरा पृथक् प्रयोगे चिकीर्षिते पञ्चविंशत्या सहस्रैरित्येवं प्रयोग स्साधुः । पञ्चविंशतिगुणितसहस्रसंख्याकपुष्पविवक्षायाम् पञ्चविंशतिभिस्सहस्रैः पुष्पैरिति यथा ह्यपप्रयोगः, तथा पञ्चविंशत्या सहस्रैरित्यपि अपप्रयोग एव । पुष्पाणां पञ्चविंशत्या सहस्रैरिति व्यधिकरणप्रयोगेणैव भवितव्यम् । * चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् *

इति श्रीरामायणसूक्तिरिह निदर्शनम्। समानाधिकरणप्रयोगचिकीर्षायां तु पञ्चविंशतिसहस्रसंख्यैः पुष्पैरिति प्रयोक्तव्यम्। पञ्चविंशतिसहस्रपुष्पैः पञ्चविंशति सहस्रेण पुष्पैरित्यपि प्रयोगः कथञ्चिदुपपद्येत। माभूदिदानीं स प्रसङ्गः। पञ्चविंशतिभिस्सहस्रैः पुष्पैरिति प्रयोगस्सर्वथाऽप्यसंगत इतितावदप्रधृष्यम्। इदमेवात्र मुख्यविवक्षितं नः। तदिदं सुदृढमुच्यत इति विदांकुर्वन्तु विद्वांसः।

एतेन * ग्रन्थैश्चतुस्सप्ततिभिस्सहस्रैरिति, * पद्यैस्सहस्रैरिति च वैभवप्रकाशिकास्तोत्रगतौ प्रयोगौ सुदुष्टाविति सिद्धान्तितम्। * आन्ध्रपूर्णविरचिते यतिराजवैभवे * एकान्तिनां द्वादशभिस्सहस्रैः संसेवित-स्संयमिसप्तशत्या * इत्येषा सूक्तिरप्यत्र स्मर्तव्या। दोड्डयाचार्यो महाचार्यस्तु न सामान्यपण्डितः; महाशास्त्रज्ञः प्रौढः कवीन्द्रश्च प्रथितो ह्यसौ। स तावन्नैव रचयेदीदृशमपहास्यमपप्रयोगम्। वर्षशतं वर्षसहस्रं वाऽन्वेषणेऽपि शास्त्रज्ञविद्वद्वरेण्यग्रन्थेषु नैवंविधोऽपप्रयोगः कदाऽपि लभ्येत। * पंक्तिविंशतीत्यादिपाणि-निसूत्रमहाभाष्ये मञ्जूषायां प्रातिपदिकार्थविचारस्थलेऽन्यत्र च दत्तावधानैरेवास्माभिरेतावन्निरूपणमकारीति निध्येयम्। किं भूयसा? पाणिनिवररुचिपतञ्जलयस्त्रयोऽपि मिलित्वा समागता अपि * ग्रन्थैश्चतुस्सप्तति-भिस्सहस्रैः * पद्यैस्सहस्रैः * इत्यपप्रयोगौ समर्थयितुमसमर्था एवेति त्रिंशदधिकैर्वत्सरैर्वयं विलिखामः। विंशतिशतसहस्रादिपदेषु बहुवचनं नैव भवतीति वयमाक्षिपाम इति भ्राम्यन्तः परे नभसि नर्तनमकार्षुः। ते सर्वेऽपि विधूतास्सहस्रशः। महाविदुषामपि प्रमादवशादपप्रयोगस्संभवति नाम। सत्यं नैतौ प्रामादिका-वपभ्रंशौ। अज्ञानतोऽन्यथाज्ञानतो वा संभूताविन्त्यसंदिग्धम्। न ह्येतावन्मात्रमेवापभ्रष्टं वैभवप्रकाशिकायाम्। भल्लूकलोमन्यायो ह्यत्र स्मर्यते। अन्यविधान्यप्यवद्यानि निरूपयामः पश्यत॥

(श्लो. ३९.) "सम्यक् श्रुत्वा वैभवं तस्य सूरेः सत्कारार्थं पत्रिकां प्रीतियुक्तः। विद्यारण्यः प्रेषयामास यस्मै त्रय्यन्तार्यं भावये संततं तम्॥"— विद्यारण्यस्वामी वेदान्तदेशिकस्य वैभवं निशम्य तं संभावयितुकामः तस्मै पत्रिकां प्रजिघायेति कवेर्विवक्षाऽत्र। शब्दसंदर्भस्तु विवक्षितार्थविप्रतीपः। "तस्य सूरेर्वैभवं श्रुत्वा यस्मै पत्रिकां प्रेषयामास, तं भावये" इति कवनमपहास्यम्। अन्यथैव शोधनीयमिदं पद्यम्—"सम्यक् श्रुत्वा वैभवं यस्य सूरेः सत्कारार्थं पत्रिकां प्रीतियुक्तः। विद्यारण्यः प्रेषयामास योगी.... इति॥ उपरि (४१) श्लोकोऽप्येवंविध एव। "विद्यारण्यो विविधं वेङ्कटसूरेर्विशोध्य वैराग्यम्। यं विष्णोरवतारं मेने सेवे तमागमान्तगुरुम्॥" इत्यस्मिन् पद्ये विद्यारण्यो देशिकस्य वैराग्यमवगत्य तस्मिन् भगवदवतारताधिगमकरोदिति कविविवक्षा। विपर्यस्त एव शब्दविन्यासः। देशिकस्य वैराग्यमवगत्य ततोऽन्यामेव कामपि व्यक्तिं भगवदवतारभूतां मेने विद्यारण्य इत्येव बोधयितुमलं श्लोकः। ५१ श्लोको-ऽप्येवंविधः। "रङ्गपतिना सभायां दृष्ट्वा व्याख्यानकौशलं सूरेः। वेदान्तदेशिकत्वं दत्तं यस्मै समाश्रये नित्यम्।" इत्यस्मिन् पद्ये, श्रीरङ्गनाथस्सभायां देशिकस्य व्याख्यानवैचक्षण्यमवलोक्य प्रहृष्टस्सन् तस्मै वेदान्तदेशिकबिरुदं प्रददाविति कवेर्विवक्षा। देशिके कौशलमुदीक्ष्य अन्यस्मै कस्मैचन बिरुदं प्रददावित्येव शब्दसन्निवेशो गमयति। हन्तैवंविधाः प्रयोगाः कति वा प्रदर्शनीयाः। प्रदर्शितेषु त्रिष्वपि स्थलेषु शोधनमत्यावश्यकमेवेति काव्यपाठिनो विद्यार्थिनोऽपि ननु विजानीयुः। श्लोकानां स्थितिस्सर्वथाऽप्यन्यथयितव्या

भवेत्। स्थितानां पदानामुद्वापं नवीनानां पदानामावापं च विना सांगत्यं नैव घटेत। तथा सति श्लोकानां शरीरमेव सत्यं सुबहु विपर्यस्येत्। इदमपि निशमयत। (श्लो. ४८) "प्रीतेन रङ्गपतिना बहुमानपूर्वं वेदान्तयुग्ममनिशं प्रतिपाद्य सम्यक्। अत्रैव सौम्य वस नित्यमितीरितो यः तं वेदमौलिगुरुमन्वहमाश्रयामः॥" इत्यस्मिन् पद्ये असामञ्जस्यं विदुषां व्यक्तम्। श्रीरङ्गनाथो देशिककृतमुभमवेदान्तार्थोपन्यसनमाकर्ण्य प्रीतस्सन् तस्मै श्रीरङ्गे नित्यवासमादिदेशेति कविरिह विवक्षति। वेदान्तयुग्मप्रतिपादनकर्तृत्वं तु श्रीरङ्गनाथ-निष्ठमेव विन्यस्तं श्लोके, न तु देशिकनिष्ठम्। 'वेदान्तयुग्मकथनं सततं निशम्य प्रीतेन रङ्गपतिना बहुमानपूर्वम्' इति वा, 'श्रीशेन रङ्गपतिना बहुमानपूर्वं वेदान्तयुग्ममनिशं प्रतिपादयन् सन्। अत्रैव सौम्य वस रङ्ग इतीरितो यः' इति वा शोधनमन्तरेण श्लोको नैव संगच्छेत। (श्लो. ३६) "स्थानानि विष्णोस्तत औत्तराणि गत्वा गुरुर्यः प्रणिपत्य सम्यक्। तत्रत्यसत्त्वस्थजनान् समीक्ष्य तेषां हितार्थान् प्रवदन्तमीडे॥" इत्यस्मिन् पद्ये पूर्वार्धानुरूपक्रियाविन्यसनमकृत्वा 'प्रवदन्तमीडे' इति यदुक्तं तदेतदसंबद्धमिति बालिशोऽपि जानीयात्। अत्र तु मुद्रणस्खलनं किमपि स्यादिवेति प्रत्येत्यस्मदीयमन्तःकरणम्। श्रीपरकालमठाधीशैः परिशोध्य प्रकाशितं पुस्तकमेवास्ति नो हस्ते। तत्रत्यानेव पाठान् वयं प्रदर्शयामः। प्रस्तुतपद्ये चरमे चरणं 'तेषां हितार्थानवदत्तमीडे' इति पठेम चेत् संगतं स्यात्। अधः प्रदर्शितेषु सावद्येषु पद्येष्वेवंरीत्या लघु शोधनं नैव भवितुमर्हति। श्लोकशरीरस्य भूरिविपर्यसनमावश्यकं हि भवति। अन्यदप्याकर्णयत। (श्लो. २५) "हस्तिगिरिवैभवं यो गाथारूपार्थपञ्चकं रम्यम्। वेङ्कटनाथो व्यतनुत" इत्यस्मिन् श्लोके गाथारूपमिति व्यस्तपदेन भवितव्यम्। तस्य च पदस्य श्लोकोपक्रमेऽवस्थानं युक्तम्। अर्थपञ्चकवत् हस्तिगिरिमाहात्म्यमपि गाथारूपमेव खलु। अन्यथाप्रतिपत्तिं जनयन्नसौ शब्दविन्यासस्समञ्जसो नैव। सप्तविंशे श्लोके दीपप्रकाश-स्तोत्रं व्यतनुत देशिक इत्याह। दीपप्रकाशभगवद्विषयिण्या देशिकानुगृहीतायाः स्तुतेर्दीपप्रकाशस्तुतिरिति नाम पामरा एव जना व्यवहरन्ति। शरणागतिदीपिकेत्येव देशिकानुगृहीतं नाम। तदनभिज्ञेन केनचित् प्रणीतमिदं काव्यमिति सुनिश्चयम्। (श्लो. १२.) "आत्रेयरामानुजदेशिकेन्द्रादवाप्य वेदान्तयुगं विभुर्यः। मन्त्रं च गारुत्मतमाप तस्मात्"—इत्यस्मिन् श्लोके, तृतीयपादे आपेति यदस्ति, तावतैवालम्; द्वितीयपादे अवाप्येति ल्यबन्तमनर्थकम्। नात्र अनन्वयादिरूपावद्यकथा। असमर्थकवेः कृतिरेषा इति साधने अलमेतत्। (श्लो. १४४.) "कार्या न भाषाकृतगीतिरत्र तत्कल्पकाचार्यश्च न पूजनीयाः। इत्युक्तपक्षं नृपतेस्सनक्षं यः प्राक्षिपत्"—इत्यस्मिन् श्लोके निरस्यतिस्मेत्यर्थे प्राक्षिपदिति प्रयुक्तमसाधु। प्रक्षेपो नाम प्रवेशनमेव न तु निरसनम्। प्रक्षेपोत्क्षेपाविति व्यवहारोऽवधीयताम्। विश्वगुणादर्शे गरुत्मद्वर्णनपरे * उग्र-रिपुनिग्रहदेत्यादिपद्ये "मोदरसमादरसमेत इह पूर्णे प्रक्षिपति पक्षिपतिः" इत्येतत् प्रयुक्तं यत्तदप्यवेक्ष्यताम्।

किं बहुना? प्रकृतप्रबन्धस्योपक्रमः * कविवादिशिरोरत्नमिति। शिरोरत्नं शिरोमणिरिति च श्रेष्ठार्थे प्रयुज्यते। देशिकस्य कविश्रेष्ठत्वात् कविशिरोरत्नताकथनमुपपद्यते कामम्। वादिशिरोरत्नताकथनम् असमञ्जसमेव। वादिमत्तेभकण्ठीरवस्य गुरुतल्पजस्य वादिश्रेष्ठताकथनं कथमहो युज्येत? वादिशब्दस्सर्वत्रापि दुर्वादिविवक्षयैव प्रयुज्यते। (२२) 'वादिद्विरदौघसिंहम्।' (१०१) 'वादिद्विरदघटनासिंह'मिति वादिव्रातनिरासकत्वेन स्तूयमानस्य गुरुवरस्य वादिशिरोमणित्वेन प्रतिपादनमनुचितमेव। एवमेकैकस्यापि श्लोकस्य विरचिने विमर्शे कुकवेः कर्मैतदिति निर्धारणं निरपायमेव स्यात्॥

अतश्च द्राविड्यामिव संस्कृतेऽपि चरित्रग्रन्थान् नवीना अष्टादश्यां शताब्द्यां कल्पयितुमारभन्तेति, भाषाद्वितयेऽपि लेखितुं सामान्यकवीनामेव प्रेरणेन ग्रन्थास्ते अपशब्दसान्द्राः परस्परव्याहतवचस्ततिमिरिताश्च संवृत्ता इति स एष परमार्थो न निगूढः। प्रबन्धसारनामा प्रबन्धोऽप्येतादृश एव। अतस्सुदृढं मनसि निदधात्वपरदेशिकंमन्यो देशिकचरणसन्निहितकाललब्धजन्मा चरितग्रन्थो नैकोऽपीति ॥ *

श्लो ॥ उभौ शुष्कवाग्जाललेखप्रवीणौ प्रयासेन सम्पाद्य निर्बध्य चापि।
वृथा भूमिकां लेखयित्वा प्रकाश्य प्रलेसे फलं किं न्वनन्तार्यमित्रम् ॥
इदानीममुं ग्रन्थमादर्तुमर्हाः पुमांसस्तटस्था स्स्ववर्गे कति स्युः।
इति स्वान्तरङ्गे विमर्शं मनागप्यसौ नैव चक्रे ह्यनन्तो विपश्चित् ॥

॥ इति तृतीयो मयूखः ॥

अथ चतुर्थो मयूखः—दिवं गतानां त्रयाणामसदुक्तिनिरसनम्।

श्लो ॥ श्रीशैलतातार्य-शतावधानिश्रीवत्स-चेट्लूर्नरसिंहसंज्ञैः।
दिवं गतैर्यद्यदलेखि तत्तद् भ्रान्तिप्रकर्षादिति दर्शयामः ॥
निर्दिष्टसंज्ञास्त्रय एव सत्यं मिथ्याकथाःसृष्टिषु भीदरिद्राः।
स्वैरं लिखन्तो विपरीतचर्याः क्षोभं वितेनुः परमार्थवर्गे ॥

षष्टिसंवत्सरान्तरिते काले [वर्तमानशताब्द्याम्] अत्यन्तधृष्टताद्रढिम्ना यथेच्छं यद्वा तद्वा विलिख्य श्रीनिगमान्तगुरुचरणचरितक्षोभमुत्पादितवन्तः प्राधान्येन परिगणनीयास्त्रयः। काञ्चीपुरि कृतवासः शामा तिरुमलैताताचार्यः, तिरुवहीन्द्रपुरकृतवासौ शतावधानोपपद-श्रीनिवासाचार्य-चेट्लूरु नरसिंहाचार्य-नामानावुभौ-इत्यमी। एतेषां त्रयाणामपि निबन्धा विविधापभ्रंशजटिला इति क्रियासमभिहारेणास्माभिः स्वकीयेषु बहुषु निबन्धेषु निरूपितं प्रायो द्राविड्या गिरा। संप्रति संस्कृतगिरा तदशेषमतिविशदमभिलेखितु-मवकाशमलभामहीति हर्षप्रकर्षमाविष्कुर्मः। प्रकृतचम्पूप्रबन्धविप्रतीपतया अन्यबहुग्रन्थविरुद्धतया च लिखित-वन्तोऽमी इत्यप्रधृष्यमुपपादयामः ॥ निर्दिष्टास्त्रयोऽप्यमी पण्डिता अविशेषेण भ्रमप्रमादविप्रलिप्साविवशाः। एतेषु शतावधान श्रीनिवासाचार्यो वयसा ज्येष्ठ इति तमधिकृत्य प्रथमतो लिखामः। सोऽयं पण्डितो न्यायपरि-शुद्धिभूमिकायां स्वकीयामन्यथाज्ञानसंपदमप्रमेयामाविष्करोति। सविवादेषु विषयेषु लेखिनीचालनमिदानी-मुत्सृज्य निर्विवादे विषये निर्मूलभ्रान्तिमदसीयाम् अशेषविद्वदवबोध्यामाकलयामि। (1913 तमे हायने मद्रपुरीयब्रह्मवादिनीमुद्रणागारे मुद्रितो न्यायपरिशुद्धिश्रीकोशः प्रायः पण्डितानामगारेषु विराजत इति प्रतीमः। इदानीमिहास्माभिर्निरूप्यमाणा अपभ्रंशास्तत्र सन्ति न वेति परीक्षणीयमवश्यं परीक्षकप्रवरैः।) भूमिकाया-श्चतुर्थे पुटे पंक्तिरेषा—

"श्रीभगवद्यामुनाचार्याणामाचार्यैः श्रीमन्नाथमुनिचरणाश्रयाणां श्रीपुण्डरीकाक्षाणां शिष्यैश्च श्रीराममिश्रगुरुभिर्विरचितं विवरणं षडर्थसंक्षेपश्चेति ग्रन्थद्वयम्"

इति । सर्वत्रापि व्यक्तिविपर्ययधीरस्य महानुभावस्य भृशं विस्मयनीया शोचनीया वा । निर्दिष्टयोर्विवरण-षडर्थसंक्षेपयोः श्रीराममिश्रगुरुविरचितत्वे न कस्यापि काऽपि विप्रतिपत्तिरस्ति । यदिह विशेषणद्वयं दत्तमस्ति राममिश्रगुरूणामेतेषाम् तदेव महामतेरमुष्य चित्तभ्रमं सुविशदमवगमयति । उपपादयामश्चैतत् । इदानीमनु-पलभ्यमानात् षडर्थसंक्षेपग्रन्था द्वाक्यविशेषाः श्रीमन्निगमान्तगुरुभिः स्वीयप्रबन्धेषु सन्ति समुदाहृताः । तेष्विदमन्यतमं वाक्यम् " उभयाधिष्ठानं चैकं शेषित्व "मिति । तदिदं श्रीमद्रहस्यरक्षायां पृथुगद्याधिकारे [शरणागतिगद्यभाष्ये] दम्पत्योर्लक्ष्मीनारायणयोरुभयविभूतिशेषित्वप्रतिपादनप्रकरणे श्रीचरणैरुदाहृतम् "उक्तं च श्रीराममिश्रैरुभयाधिष्ठानं चैकं शेषित्वमिति " इति । न्यायसिद्धाञ्जने ईश्वरपरिच्छेदे च " अत्र वक्तव्य-मखिलं षडर्थसंक्षेपे दिव्यस्थाननिरूपणानन्तरं श्रीराममिश्रैरुक्तम् " इत्यन्वग्राहि । स्तोत्रभाष्ये च * यदण्ड-मण्डान्तरगोचरं च यत् * इति श्लोकव्याख्यायाम् " अत्र स्थानवाचिनां शब्दानां परमात्मस्वरूपपरत्वप्रतिक्षे-पायोक्तं षडर्थसंक्षेपे व्यतिरेकाधिकरणनिवासशब्दैरिति श्रीराममिश्रैः" इति प्रत्यपादि । श्रीमति रहस्यत्रयसारे च " अतः श्रीराममिश्राद्यैर्भरन्यासविवक्षया । स्वप्रवृत्तिनिवृत्त्यंशः प्रपत्तिरिति लक्षितः ॥ " इत्यनुजगृहे ।

अथ कोऽयं श्रीराममिश्रगुरुरिति विचारेण भवितव्यम् । इदं तु नामधेयं द्वयोराचार्ययोः प्रथते । *अयत्नतो यामुनमात्मदासमलर्कपत्रार्पणनिष्क्रयेण । यः क्रीतवानास्थितयौवराज्यं नमामि तं राममेयसत्त्वम् ॥* इति भगवद्यामुनमुनिभिः, *अनुज्झितक्षमायोगम् अपुण्यजनबाधकम् । अस्पृष्टमदरागं तं रामं तुर्यमुपास्महे ॥* इति श्रीवेदान्तगुरुभिश्चोपश्लोकितो गुरुरेकः । ' मणक्कालनम्बि ' इति व्यावहारिकं नामधेयमेतस्य । अथ * नौमि लक्ष्मणयोगीन्द्रपादसेवैकधारकम् । श्रीरामं क्रतुनाथार्यं श्रीभाष्यामृतसागरम् ॥* इत्येतत्पद्यकीर्तितो गुरुरपरः । असौ तावत् ' सोमाशियाण्डान् ' इति भाषानाम्ना प्रथितः । श्रीमन्निगमान्तगुरुभिः न्याय-सिद्धाञ्जनस्तोत्रभाष्यगद्यभाष्यरहस्यत्रयसारादिषु ग्रन्थेषु प्रस्तुतो राममिश्रगुरुः न भगवद्यामुनाचार्याणामाचार्यः; न वा श्रीमन्नाथमुनिप्रशिष्यः ; अपि तु भगवद्रामानुजार्यशिष्यत्वेन प्रस्तुतो य स्स एव । एतत्तु श्रीमद्रहस्य-त्रयसारसूक्तिविशेषेण सुस्पष्टमवधार्यते । तत्र हि सिद्धोपायशोधनाधिकारे " उभयाधिष्ठानं चैकं शेषित्व मॆन्ऱु सोमासियाण्डान् षडर्त्तसंक्षेपत्तिल् निष्कर्षित्तपडियेे " इति निस्संदेह-विपर्ययमभ्यधायि । ततश्चैवं निष्पद्यते—भगवद्यामुनमुनेराचार्यो यः खलु राममिश्रो गुरुः स न प्रणेता विवरणषडर्थसंक्षेपयोः ; अपि तु भगवद्भाष्यकारशिष्यतया सोमाशियाण्डान्नामकतया च प्रथामुपजग्मिवान् राममिश्रगुरुरेव तयोर्विरचयितेति । सत्यमप्रधृष्य एष निर्णयः । सति चैवं परमार्थे विपर्यस्तं विलिखन्नेष शतावधानी संप्रदायपथवैदेशिको भ्रान्तशिरोमणिः पान्थः कश्चिदिति सुगमम् ।

एवं नाम भ्रमसंभ्रमविभ्रमविभूषितो नायमेकाकी ; पादुकासहस्रभूमिकालेखकः काञ्ची. शामा. तिरुमलैताताचार्यः चेट्लूरु नरसिंहाचार्यश्चेत्युभावपि शतावधानिनमेन मतिशयानावास्ताम् । शतावधानि--तिरुमलैताताचार्यौ भ्रमप्रमादविप्रलिप्सावशंवदावपि व्युत्पन्नौ , न तावदव्युत्पन्नौ । इतरस्तु सर्वथाऽप्यव्युत्पन्नः *पुण्यैर्यशो लभ्यते* इति सुभाषितस्य प्रथमलक्ष्यभूतश्च । एकमात्रनिदर्शनप्रदर्शनेनास्य अव्युत्पत्तिसाम्राज्य-माविष्कृत्य विजहाम्येनम् । श्रीमन्निगमान्तगुरुवरानुगृहीतस्तोत्रभाष्यावसाने श्लोकरत्नमिदं विराजते *स्वकमिति हरिदत्तं यामुनस्तोत्रवृत्त्या व्यवृणुत निगमान्ताचार्यकं वेङ्कटेशः । अगणि सदसि सद्भिर्य स्समभ्यासहस्री

कविकथकमृगेन्द्र स्सर्वतन्त्रस्वतन्त्रः ॥* इति। अत्रोत्तरार्धेन किमुच्यते? कवितार्किकसिंहबिरुदभाक्त्वेन सर्वतन्त्रस्वतन्त्रबिरुदभाक्त्वेन समस्यासहस्रिबिरुदभाक्त्वेन च सभासु सद्भिर्गणित आचार्यवर्य इत्येवोच्यते न त्वन्यथा। 'समस्यासहस्री' इतिनामकं कमपि ग्रन्थं निरमिमीत देशिकः; तदत्रोच्यते—इति व्याचख्यौ चेट्लूरु नरसिंहाचार्यः। न केवलमेतावदेव; श्रीचरणविरचितग्रन्थावल्याम् समस्यासहस्री इति ग्रन्थनाम विलिख्य "अयं ग्रन्थो लुप्त" इति च विलिलेख। तदिदमनेन प्रकाशिते देशिकचरित्रग्रन्थे (१११पुटे) द्रष्टव्यम्। तत्रत्यद्राविडपंक्त्यनुवाद एवम्—"श्रीसमस्यासहस्री देशिकग्रन्थेष्वशीतितमोऽयं ग्रन्थः। लुप्तः। स्तोत्रभाष्यान्ते *अगणि सदसि सद्भिर्य स्समस्यासहस्री....*इत्यनुसन्धानदर्शनात् अयं ग्रन्थस्तदनन्तरमनुगृहीत इति निश्चीयते" इति। एवं लिखन्नसौ कथमहो पण्डितभूषणादिबिरुदभागी बभूवेति न जानीमः। समस्यासहस्रीतिपदं नकारान्तपुंलिङ्गमेव, न तु पञ्चवटी, अष्टश्लोकी, आर्यापञ्चशतीत्यादिवदीकारान्तस्त्रीलिङ्गम्। कतिपयकाव्यपाठिनामप्येवंविधो भ्रमो नोदियात्। एवं नाम सूपपादैः शताधिकैः भ्रमविभ्रमैराविलहृदयोऽयं चेट्लूरय्यङ्गार्यः कथमिव देशिकदर्शनधुरन्धरपदं लम्भित इति च न संविद्महे। श्रीनिगमान्तगुरुव्यतिरिक्तसकलपूर्वाचार्यदूषणव्यग्राणां व्यक्तिविशेषाणां विशिष्टसंभावना कर्तव्येति हि नवीनानां गोष्ठयाम् अङ्गप्राङ्गविभागविरहेण समेषामपि द्रढीयान् संकेतस्संकल्पश्च। भ्रमविभ्रमत उपरि विप्रलिप्सा चैषां सुमहती। भ्रमः कदाचिद्विनश्येदपि। विप्रलिप्सा तु चिरंजीविनी महान्तं ह्यनर्थमुपजनयति। क्षीरशर्करान्यायत उभयोरपि मेलने किं वक्तव्यमहह! *कपिरपि च कापिशायनमदमत्तो वृश्चिकेन संदष्टः। अपि च पिशाचग्रस्तः किं ब्रूमो वैकृतं तस्य ॥* इत्येतदेव पद्यं स्मर्तव्यं स्यात्।

पादुकासहस्रावतारविषये त्रिभिरप्येतैः भ्रमेण विप्रलिप्सया च लिखिताः कथा न केवलं प्रकृताचार्यचम्पूग्रन्थविरुद्धा अपि तु श्रीचरणसूक्तिविरुद्धा व्याख्यातृवचोविरुद्धाश्च। "कदाचिद्वादिकेसरिनामा लोकाचार्यावरजः श्रीवैष्णव एव सन् औषधविरहितेनासूयारोगेणाभिभूतो देशिकचरणैस्सह स्पर्धितुमुपागतः। एकस्यां रात्र्यां पदकमलसहस्रप्रणयनं प्रतिज्ञातवता तेन त्रिशती केवलं पद्यानां प्राणीयत। देशिकैस्तु याममात्रे पादुकासहस्रं व्यरचि" इत्येवं गायत्स्वविवेकिषु अनन्तर्भूतो नैकोऽपि विद्वान्। श्रीलोकाचार्याणामेक एवानुजः श्रीमदभिरामवराचार्याभिधानः। वादिकेसरी त्वन्य एव ततः। नैकोऽप्याचार्यः कवितामदान्ध आसीत्। एकस्यां त्रियामायां सहस्रं पद्यानि कवयानीति संभ्रमेण समागन्ता त्रिलोक्यामपि नैकोऽपि कविरस्ति नाम। यन्त्रविशेषेण क्षणमात्रे अयुतनियुतप्रयुताधिकाः पटपूलकास्सृज्यन्ते, तेन साकं स्पर्धितुं क्षमः किमस्ति कश्चित्पुमान्। व्योमयानेन कतिपयघण्टावकाशे मुम्बापुरीकलिकातादेहलीप्रभृतिनगराणीव नानाद्वीपान्तरस्थमहामहानगराण्यप्यतिलंघ्यन्ते। मोटरशकटधूमशकटादयः किं नु तेन सह प्रतिस्पर्धितुमुज्जृम्भन्ते? याममात्रे सहस्रं पद्यानि चित्रकवित्वपरिकर्मितानि प्रणेतुं प्रभवति यः, स किं क्षणमात्रे क्षणार्धे वा परस्सहस्रं पद्यानि प्रणेतुं न प्रभवेत्? हन्त! यन्त्रकृत्यमेतदिति को वा न ज्ञातुमलम्। इत्यलं दिष्टहतमुद्गराभिघातेन ॥ श्रीवैष्णवसमाराधननाम्नि अस्मदीये द्रमिडग्रन्थे विस्तरः ॥

श्लो ॥ असंभवविकथाशतग्रथनकौशलोदञ्चितैः नवीनबिरुदाश्रितैर्बुधवरैस्तथा पामरैः।
अलेखि बहुसाहसादहह! यद्यदुच्छृंखलं समस्तमपि तद्भ्रमादिति निरूपितं निर्मलम् ॥

॥ इति चतुर्थो मयूखः ॥

* अथ पञ्चमो मयूखः — नवीनानां श्रीमद्वेदान्तार्यसूक्तिविद्वेषप्रख्यापनम् । *

श्लो ॥ देशिकदर्शननाम्ना सृष्ट्वा व्यपदेशमतिनवीनं ये ।
कोलाहलं वितन्वन्त्येते विबुधा यदि प्रतिब्रुवताम् ॥

लोकाचार्यगुरूत्तमफणितिषु येये विशोधिता अर्थाः ।
प्रायस्त एव निगमान्तार्यनिबद्धा न चान्य इति सुदृढम् ॥

आस्माकीनेषु वादेष्वयमतिविपुलोऽत्यन्तमुख्योऽतिहृद्यः
वेदान्ताचार्यसूक्तेष्वणुतरमपि घो नानुकूलं न भोग्यम् ।

इत्थं गाढावमर्शप्रकलितपटुविस्तारणेष्वस्मदीये-
ष्वेते नव्या महान्तो ह्यहह ! शरणयन्त्युत्कटां मौनमुद्राम् ॥

नवीनवैष्णवैराद्रियमाणा अर्थाः प्रायो वेदान्ताचार्यश्रीसूक्तिविरुद्धा इत्यनेनापि हेतुना तेऽमी पारमार्थिकदेशिकसंबन्धविरहिता इति एतद्विषयकं निरूपणमवशिष्यते ग्रन्थेऽस्मिन् । तदिदानीमुपक्रम्यते । अस्माभिर्विलिख्य प्रख्यापितेषु भूयस्सु प्रबन्धेषु एतन्निरूपणमतिविपुलमवेक्षितुं योग्यम् । इह तु संक्षिप्तं निरूपणमवेक्ष्यताम् । (१) भगवत्कृपां निर्हेतुकां वदन्ति सदाचार्याः ; नवीनास्तु तां सहेतुकामाहुः । वेदान्तार्याः परमपदसोपानरहस्ये " अज्ञातयादृच्छिकानुषङ्गिकप्रासङ्गिकसामान्यबुद्धिमूलसुकृतविशेषान् व्याजतयोपादाय विशेषकटाक्षं वितनोती " त्याहुः । किञ्च द्रमिडोपनिषदि सहस्रगीत्याम् प्रथमशतकदशमदशके निर्हेतुककरणामनुभवति शठकोपमुनिरिति पूर्वाचार्यैरनुगृहीतमनुसृत्य *अव्याजोदारभावादित्येव पद्यं विन्यास्थद्वेदान्तसूरिः ॥ (२) प्रपत्तिर्नोपाय इति सदाचार्याणां सिद्धान्तः । नवीनास्तु तामुपायमुशन्ति । देशिका न्यायसिद्धाञ्जने * इयं केवललक्ष्मीशोपायत्वप्रत्ययात्मिका । स्वहेतुत्वधियं रुन्धे किं पुनस्सहकारिणाम् ॥ * इति सुस्पष्टं प्रपत्तेरनुपायत्वं प्रत्यपादयन् । * निदानं तत्रापि स्वयमखिलनिर्माणनिपुणः * स्वप्राप्तौ स्वयमेव साधनतया जोघुष्यमाणः श्रुतौ * इत्याद्याश्च देशिकसूक्तयः परश्शताः ॥ (३) चेतनलाभ ईश्वरस्यैव पुरुषार्थ इति सदाचार्याः । ईश्वरलाभश्चेतनस्यैव पुरुषार्थ इति नवीनाः । देशिकास्तु गीताभाष्यतात्पर्यचन्द्रिकायाम् (* मन्मना भव मद्भक्त इत्यत्र) * आश्रितसंरक्षणं स्वलाभं मत्वा प्रवर्तत इति लिखन्तः पूर्वाचार्यसिद्धान्तमेवान्वसरन् । (४) परगतस्वीकार एव रक्षक इति सदाचार्याः । स्वगतस्वीकार एव रक्षक इति, परगतस्वीकारशब्दोच्चारणमप्यसंबद्धमिति च नवीनाः । गीतायाम् (8-14) * अनन्यचेतास्सततं यो मां स्मरति नित्यशः । तस्याहं सुलभः पार्थ ! * इत्यत्र " तद्वियोगमसहमानः अहमेव तं वृणे ; मत्प्राप्त्यनुगुणोपासनविपाकस्य तद्विरोधिनिरसनम् अत्यर्थमत्प्रियत्वादिकं च अहमेव ददामीत्यर्थः ; * यमेवैष वृणुते तेन लभ्य इति हि श्रूयते * इति गीताभाष्यसूक्तिः । तत्र तात्पर्यचन्द्रिकायाम् " उक्तस्य अतिवादमात्रत्वशङ्काव्युदासाय श्रुतिमूलतामाह—* यमेवेति " इति देशिका आहुः । * नायमात्मेतिश्रुतिः परगतस्वीकारे प्रमाणमिति भगवद्भाष्यकाराशयं देशिकाः सुस्पष्टयामासुरिति सुगमम् ॥ (५) प्रपत्तिरपराधकोटिप्रविष्टेति सदाचार्याः । एवं कथनमत्यन्तमवद्यमिति नवीनाः । निगमान्तार्यास्तु शरणागतिदीपिकायाम् * त्वत्किङ्करत्वविभवे स्पृहयाऽपराध्यन् * इति सूक्त्या—कैङ्कर्यप्रार्थनायाः पूर्वभाविनीं कैङ्कर्यरुचिमप्यपराधकोटौ विनिवेश्य व्याहरन् ।

(६) कर्मज्ञानभक्तिरूपाण्युपायान्तराणि स्वरूपविरुद्धतया परित्याज्यानीति सदाचार्याः। तेषां स्वरूपविरुद्धत्ववादोऽशास्त्रीय इति नवीनाः। देशिकास्तु न्यासतिलके * आर्तेष्वाशुफला तदन्यविषयेऽपीत्यादिश्लोके प्रपत्तेः पञ्च विशेषणानि प्रायुञ्जत; एकैकमपि विशेषणमुपायान्तरव्यावर्तकमेव विन्यस्तम्। तत्र * श्रीरङ्गेश्वर! यावदात्मनियतत्वत्पारतन्त्र्योचिता * इति विशेषणं तावत् प्रपत्तिप्रतिकोटिभूतस्योपायान्तरस्य पारतन्त्र्यस्वरूपस्वरूपानुचितत्वं सुस्पष्टयति। अतोऽत्रापि देशिकसूक्तिविरुद्धवादिन एव नवीना इति सिद्धम्। (७) लक्ष्म्याः पुरुषकारत्वमेव न तु मोक्षप्रदत्वमपीति सदाचार्याः। तस्याः पुरुषकारत्वेन सह मोक्षप्रदत्वमप्यस्तीति नवीनाः। नैतन्मनागपि सहन्ते देशिकाः। ते हि रहस्यरत्नावल्याम् "श्रीमान्नारायण एक एव सर्वजीवानां शरणम्; सर्वस्वामिनी सर्वेश्वरशेषभूता तत्सहधर्मचरी च लक्ष्मीः चेतनेषु वात्सल्यवशात् भगवति वाल्लभ्यातिशयाच्च पुरुषकारभूता सती चेतनानां शरणम्" इत्यभिधाय रहस्यरत्नावलीहृदयाभिधाने तदनन्तररहस्ये स्वयमेव सुस्पष्टविवरणं च चक्रुः। द्वयाख्ये मन्त्ररत्ने पूर्वखण्डे श्रिय उपलक्षणत्वं वा विशेषणत्वं वेति कमपि विचारमुत्थाप्य, उपलक्षणत्वं केचिदुशन्तीत्युपक्षिप्य तत्खण्डनपूर्वकं विशेषणत्वमेव युक्तमिति स्थाप्यते श्रीमति रहस्यत्रयसारे। श्रियोऽत्र विशेषणत्वं नेति नैकोऽप्याचार्य आशेते। भगवल्लोकाचार्यानुगृहीते मुमुक्षुप्पडिरहस्यग्रन्थे "अत्रास्याः कथनं पुरुषकारत्वेन" इत्येतच्चूर्णिकाव्याख्याने श्रीमद्वरवरमुनीन्द्रैरनुगृहीतमित्थम्—पुरुषकारत्वेनेत्युक्त्या उपायवस्तुविशेषणत्वाकारं पुरस्कृत्य श्रियोऽप्युपायत्वकीर्तनपक्षो व्युदस्तः" इति। अत्र हि श्रियो विशेषणत्वं कण्ठोक्त्यैव कथितमिति वेदितव्यम्। अत्र उपलक्षणत्ववादो विशेषणत्ववादश्च निर्विशेषावेवेति शास्त्रमर्मविदस्संविदते। श्रियः पुरुषकारत्वाभ्युपगमानन्तरं तस्या उपायत्वमप्यस्तीति वक्तुमशक्यमहो। दातृत्वदापयितृत्वयो स्सामानाधिकरण्यायोगात्। भिन्नभिन्नवस्तुविषये तद्योगो निरपाय इति वादः प्रकृतानुपयुक्तः। तदिदं तत्वं बहुषु निबन्धेष्वस्माभिरस्ति विशदीकृतम्। रहस्यत्रयसारस्य नवीनानां व्याख्यानानि यद्यपि पश्चावतीर्णानि, न तेष्वेकमपि शास्त्रज्ञलिखितम्। अर्वाचीनेषु विद्वत्सु प्रबलशास्त्रज्ञत्वेन प्रसिद्धैः श्रीमत्परमहंस. श्रीमदहोबिलमठाधीश. इञ्जिमेट्टलहियशिङ्गस्वामिपादैर्विलिख्य प्रकाशिते व्याख्याने तु यथार्थप्रख्यापनमवतीर्णम्। यतस्ते महान्तोऽस्मदीयान् वादग्रन्थान् पूर्वाश्रमे उत्तमाश्रमे च सावधानं कटाक्षितवन्तस्साकल्येन, अत एव ते निष्कलमषहृदया इह वस्तुतत्त्वं व्यलेखिषुः। तेषामेषां स्वामिपादानां संमुद्रणे द्वितीयसम्पुटे (२९ पुटे) विशेषणत्वोपलक्षणत्वयोर्वैखरी जन्माद्यधिकरणश्रीभाष्ये समुट्टङ्किताऽस्तीति निरूप्य, तदुपरि व्यलेखि—

"इदमुपलक्षणत्वं प्रकृते श्रीमहालक्ष्मीविषये सयूथ्या अपि न वदन्ति; वक्तुमशक्यं च"

इति। कुत एवमलिखन्? अस्मदीयानां निरूपणानामप्रधृष्यत्वावधारणादेवेत्यप्रधृष्यं वचः। तथाऽपि स्वव्याचिख्यासितमूलग्रन्थस्य स्वेनैव खण्डनमनुचितमिति मन्वानास्ते कथञ्चित्साधुत्वसम्पादने भृशमुद्युञ्जते, अथ वा परिश्राम्यन्ति। उपलक्षणत्वविशेषणत्वयोः परिष्कार एवं क्रियते, इत्थं क्रियते—इति प्रयस्य न किमपि फलमुदैक्षिषत। प्रकृतविचारपरे रहस्यत्रयसारभागे—

"एवं मध्यस्थदृष्ट्या प्रामाणिकार्थेषु प्रतीयमानेष्वपि गृहीतग्राहिताविभवसम्पन्ना ये, तेषां * दृढपूर्वश्रुतो मूर्खो धर्माणामविशारदः। वृद्धानपृच्छन् संदेहान् अन्धः श्वभ्रमिवर्च्छति। अन्यथा मन्दबुद्धीनां प्रतिभाति दुरात्मनाम्। कुतर्कव्यालदष्टानां विभ्रान्तेन्द्रियवाजिनाम्। * इत्येषा दशा स्यात्।"

इत्येवमेवमस्ति लिखितम्। अत्रानुयोगद्वितयमवतरति ; (१) मध्यस्थदृष्ट्या प्रामाणिकार्थेषु प्रतीयमानेष्वपीत्यनेन सूचिताः प्रामाणिकत्वेन प्रतीयमाना अर्थाः के? (२) गृहीतग्राहिताविभवसम्पन्नै दुराग्रहेण कथ्यमानश्चार्थःकः? इति। श्रीपराङ्कुशमुनीन्द्रादिश्रीसूक्तयः काश्चित्, *श्रेयो न ह्यरविन्दलोचनमनःकान्ताप्रसादादृते* *जगत्समस्तं यदपाङ्गसंश्रयम् *. * शेषशेषाशनादिसर्वपरिजनम् * स्वस्ति श्रीर्दिशतात् * ऐश्वर्यमक्षरगतिम् * *स्वतः श्रीस्त्वम् * इत्याद्याचार्यसूक्तयः काश्चित्, * लक्ष्म्या सह हृषीकेशः * प्रपद्येन्नियतः श्रियम् *अलमेषा परित्रातुम् * आत्मविद्या च देवि! त्वम् * इत्याद्याः पाञ्चरात्रेतिहासपुराणश्लोकाश्च बृन्दश उदाहृतास्सन्ति रहस्यत्रयसार इति तु विद्मः।

"श्रीमान्नारायण एक एव सर्वजीवशरण्यः; सर्वस्वामिनी सर्वेश्वरस्य शेषभूता सहधर्मचरी च लक्ष्मीः चेतनेषु वात्सल्यातिशयेन भगवति वाल्लभ्यातिशयेन च पुरुषकारभूता सती जीवानां शरण्या"

इति रहस्यरत्नावल्याम्, अथ च चतुःश्लोकीभाष्ये—

"मोक्षप्रदे भगवति मुमुक्षूणां घटकतया एषा तिष्ठतीति सर्वसम्मतम्॥ ....
* अस्ति कर्मार्हफलदे पत्यौ कृत्यद्वयं श्रियः। निग्रहाद्वारणं काले संधुक्षणमनुग्रहे॥"

इति च निर्धारणावसरे अधस्तादुपात्तानि प्रमाणवचनानि विलीनानि वा? निलीनानि वेति न जानीमहे।

तस्मिन्नेव (रहस्यत्रयसार) प्रकरणे—"श्रीसूक्तभाष्ये महायतयोऽपि अपेक्षितानशेषानर्थानुपापीपदन्" इत्याहुः। के नाम ते अपेक्षिता अर्थाः? कथमुपपादितवन्तस्तान्? इति न कोऽपि वेद। व्याख्यातारः इञ्जिमेड्डुस्वामिचरणा अपि मौनिन एवात्र। महायतिप्रणीतमिति श्रीसूक्तभाष्यमपि संमुद्रयावतारितमस्ति ननु। तत्कटाक्षितवन्त एव हि स्युस्ते। तत्रत्या अमी अर्था इति कतिपयार्थानामपि वा प्रदर्शनमावश्यकं खलु व्याख्यातुः। "महायतिः— नारायणमुनिनामा अस्मद्यतिः" इत्येतावदेव व्याख्यातम्। किं भो! एतदेवात्रावश्यकं विवरणम्? मूलकारो व्याख्याता च— यैर्यैः प्रमाणैः श्रियो दुःखनिरासकत्वम् शरणागतिविषयत्वं च प्रतिपाद्येते, तानि सर्वाण्यपि प्रमाणानि श्रियो मोक्षप्रदत्वप्रतिष्ठापनप्रवीणानीति गृहीतवन्तो हन्त। अस्मदाचार्यपरम्परा कृत्स्नाऽपि नानादुःखनिवर्तननिपुणत्वेन शरणवरणशरण्यत्वेन चोपश्लोक्यत इति सर्वविदितम्। एतावता गुरूणां सर्वेषामपि मोक्षप्रदत्वेऽनपाये श्रियोऽपि तत्तथेत्यविवादम्। मोक्षप्रदाने श्रीः पुरुषकारकृत्यं निर्वहति न वेत्येक एव प्रश्नः। नेति न कोऽपि ब्रूयात्। आम् ओम् इति चेत्, स्वयमेव दातुं शक्ता यदि सा, स्वयमप्रदाय दण्डधरस्य निग्रहोन्मुखस्य पत्युस्सविधे * किमेतत निर्दोषः क इह

जगतीत्यादिकमुक्त्वा किमिति परिश्राम्यतीति परामृशन्त्वपामराः। अन्ततो महर्षिवासुदेवाचार्यैर्वेदान्तदीपिकायां प्रकाशितमेव शरणम्— रहस्यत्रयसारे असङ्गतानि वाक्यानि प्रक्षिप्तानीति सत्यं ब्रूम इति ॥ *

(८) भगवतो व्याप्तिः प्रतिवस्तु परिसमाप्य वर्तमानत्वरूपेति सदाचार्याः। तत्रासंभावितत्ववादिनो नवीनाः। देशिकास्तु न्यायसिद्धाञ्जने एतद्विषयकं विचारं विपुलमाकलय्य "अतो यथागमं सर्वत्र पूर्ण एव भगवान्" इत्युपसंजह्रुः। "शब्दैकप्रमाणकत्वेन सकलेतरवस्तुविसजातीयत्वादस्यार्थस्य विचित्रशक्तियोगो न विरुध्यते" इतीमां भगवद्भाष्यकारसूक्तिमेव शरणीकृत्य * यथागमम् * इत्युक्तं देशिकैः। अत्रापि देशिकसूक्तिविरुद्धवादिन एव नवीनाः। अधिकमस्मदीयायां ब्रह्मव्याप्तिपरिष्क्रियायामनुसन्धेयम्।

(९) उत्तमोत्तमभगवद्भक्तप्रभावकथनावसरे जातिविनाशं वदन्ति सदाचार्याः। जातिरागमापायिनी नेति नवीनाः। देशिकास्तु अभयप्रदानसारे— * सुराधीशस्वैरक्षणकुपितशापायुधवधूद्वयत्तादुर्जातप्रशमनपदाम्भोजरजसे * इति, अन्यत्र * शिलादेः स्त्रीत्वादिरिति च कथयन्तो जातेरागमापायित्वमेव निर्णीतवन्तो भवन्ति ॥ (१०) भगवद्गुणेषु दया नाम परदुःखदुःखित्वरूपेति श्रीभाष्यश्रुतप्रकाशिकादिस्थितनिर्णयानुसारिणस्सदाचार्याः। अखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकताने भगवति दुःखित्वरूपहेयगुणाभ्युपगमो महदपचरितमिति नवीनाः। देशिका दयाशतके दयामेव संबोध्य * अचिदविशिष्टान् प्रलये जन्तूनवलोक्य जातनिर्वेदा— त्वम् * इति कथयन्तस्सदाचार्यसिद्धान्तमेव स्वाभिमतमवागमयन्। अस्मदीये सटीके अभिनवदयाशतके विस्तरोऽनुसन्धेयः ॥ (११) वात्सल्यं नाम दोषेऽपि गुणत्वबुद्धिरिति श्रुतप्रकाशिकादिस्थितं निर्णयमाद्रियन्ते सदाचार्याः। दोषेऽपि गुणत्वबुद्धिर्यदि भवति, अन्यथाज्ञानमेव तत्, न तु गुणोत्कर्ष इति नवीनाः। देशिकैरभयप्रदानसारे * दोषो यद्यपि तस्य स्यादित्येतद्विवरणे दोषेष्वादरमेव सुस्पष्टं विशदयन्ति। तद्विरुद्धवादिन एव नवीनाः। अस्मिन्नपि विषये विस्तरोऽस्मदीयवात्सल्यार्थप्रकाशिकायामवधेयः। (१२) आचार्यसन्निधौ पञ्चसंस्कारोपलम्भकाले द्वयोच्चारणानूच्चारणेन प्रपत्तिस्सिध्यतीति सदाचार्याः। नवीनास्तु तदकिञ्चित्करमिति, अदृष्टार्थमिति पृथगेवानुष्ठातव्यमिति च वदन्ति तथा कुर्वन्ति च। देशिकास्तु रहस्यत्रयसारे कृतकृत्याधिकारे "भगवत्कृपामूलकसदाचार्यकटाक्षविषयीकारलब्धद्वयोच्चारणानूच्चारणेन प्रपत्त्यनुष्ठाने प्रजाते, शरण्यप्रसादनेषु एतदतिरिक्तस्य कस्याप्यभावात्" इति सुस्पष्टमभ्यदधत इतरव्यवच्छेदपूर्वकम्। अत्रापि देशिकसूक्तिविरुद्धकर्तार एव नवीनाः। (१३) भगवद्भागवतसन्निधौ नमस्कारस्य सकृदनुष्ठानम् सदाचार्यसिद्धान्तः। भगवद्रामानुजविरचिते नित्यग्रन्थे— "आराधनाभिमुखो भवेति मूलमन्त्रेण प्रार्थ्य मूलमन्त्रेण दण्डवत्प्रणम्य उत्थाय स्वागतं निवेद्य...." इत्याद्यनुगृहीतम्। अत्र * दण्डवत्प्रणम्योत्थाय * इत्यनुगृहीतमनुसृत्यानुतिष्ठन्ति सदाचार्याः। देशिकाश्च * नमो नमो वाङ्मनसातिभूमये * इत्यत्र (स्तोत्रभाष्ये) * प्रशंसायां प्रतिज्ञायां प्रलापे तर्जनेऽपि च। भये च विजये चैव पौनःपुन्यमलंकृतिः ॥ * इति कारिकामुपन्यास्थन्। नमस आवृत्तिरिह शब्दालङ्कारमात्रमेव, न पुनरनुष्ठाने आवृत्तिं सहते — इति हि तदभिप्रायः। एतदनुरूपमनुष्ठानं नास्ति हि परेषु ॥

एवमर्थेष्वनुष्ठानेषु च निगमान्तगुरवः श्रीलोकाचार्यसिद्धान्तबद्धादरा एवेति, नवीनास्तु विप्रतीपा एवेति च सुष्ठु न्यरूपयाम। एवं स्थिते वस्तुतत्त्वे नवीना अमी देशिकैस्सह नवीनं बान्धवं यदात्मन्यावाहयन् तत् देवालयेषु स्पर्धार्थमेवेति स्फुटं प्रतिपद्यामहे। एतत्सर्वं विविञ्चाना: प्रामाणिकाः शाम्यन्तु शमयन्तु चेति प्रार्थयामहे, समापयामश्च निबन्धमेतम् ॥ .... *

श्लो ॥ बुधं यमधिकृत्य भोः! अपरदेशिकम्मन्यइत्यलेखि च विलिख्यते स यदि शान्तिदान्त्यन्वितः।
वृथाकथनकौशलं विजहदत्र साधूत्तरं प्रकाशयति, तर्हि तं प्रथमदेशिकं ख्यापये ॥

उत्तरलेखनमिति यत्तदिह निबन्धे निवेशिताग्निखिलान्।
विषयानधिकृत्य, न तु स्वल्पं कमपि प्रतीति विज्ञेयम् ॥

प्राचीनचरितग्रन्थाः केके प्रामाणिका मताः।
तद्विरुद्धाः कथाः काः का श्चम्प्वामस्यां चकासति? ॥

कल्पितकथाकुतूहलिजनतातृप्त्यै भवन्ति कृतिरचनाः।
इति विलिखद्भिरवश्यं निरूपणीयं 'क ताः कथास्सन्ति' ॥

प्रायस्तत्तद्वादकेलिप्रबन्धान् सद्यस्तेते खण्डयन्ते विपक्षाः।
असद्धस्तादाविरस्तीह यद्यत् तत्तत्सत्यं नित्यजैत्रं समिन्धे ॥

प्रतिलेखनेच्छुरपि कोऽपि नो भवेत् अथवा विलिख्य सपदि प्रभज्यते।
इह संशयीत यदि कोऽपि कोविदः प्रकृतप्रबन्धविजयं स वीक्षताम् ॥

नैतत्स्वात्मस्तुतिरिति भाव्यं सत्यं प्राज्ञानुग्रहविभवः।
अन्याय्यार्थप्रकटनकृत्यै नैवास्माकं प्रसरति चेतः ॥

अन्याय्यार्थप्रथनमवेक्ष्य न्याय्यार्थानां प्रथनमकृत्वा।
नैव स्थातुं क्षणमपि शक्नोम्येतत्सत्यं बुधजनभाग्यम् ॥

इत्थं वादिभयङ्करवंशीयाणणङ्गरार्यपाणितलात्।
आचार्यविजयचम्पूप्रशंसनं प्रादुरास विबुधमुदे ॥

॥ इति पञ्चमो मयूखः ॥

इति श्रीकाञ्ची प्रतिवादिभयङ्कराणणङ्गराचार्यकृतिषु

आचार्यचम्प्वभिनन्दनं

समाप्तम् ॥

॥ श्रीः ॥

कुमारवाडिग्रामीणनिर्वेदश्लोकमालिकाम् । उपलब्धामिमामत्र मुद्रये विदुषां मुदे ॥

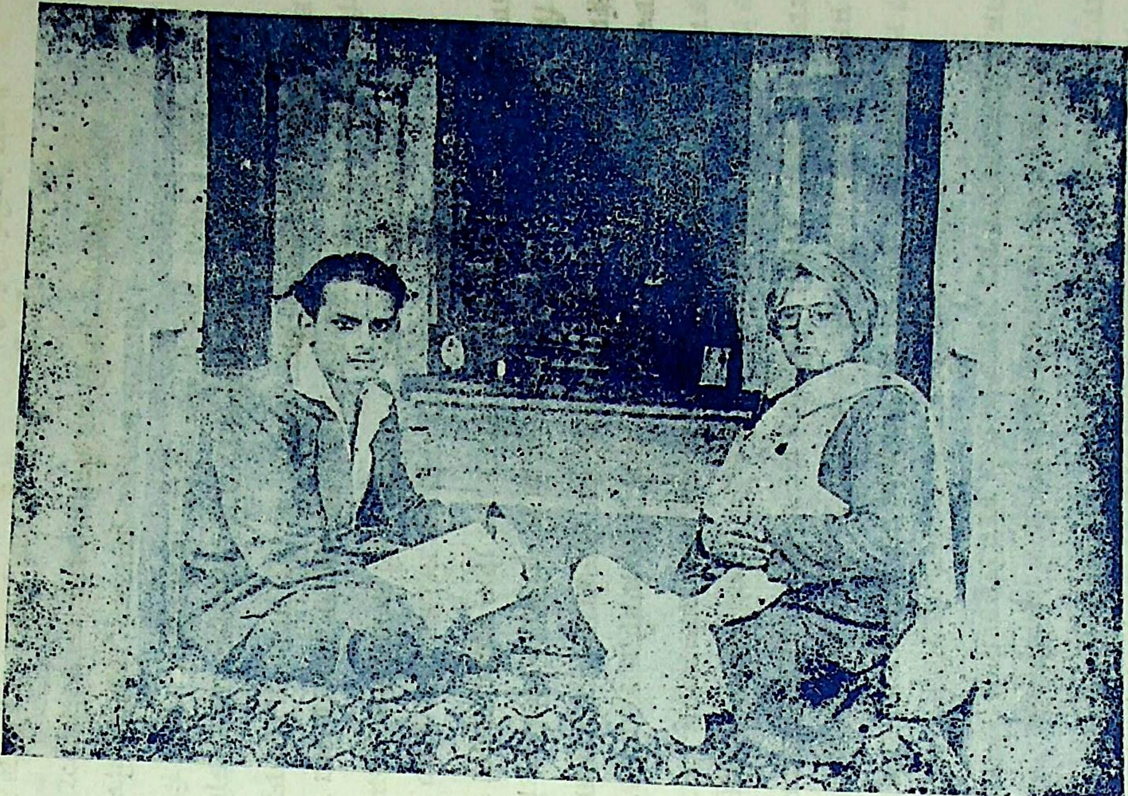
हाहा हन्त ! शिरोलिपिर्मम भृशं संतापमुद्वेलयत्यन्याय्यं यदहो मया विरचितं तन्नारकप्रापकम् ।
अस्मत्पूर्वजपुण्यपूरुषवरैः क्षुण्णे पवित्रे पथि व्यासङ्गं विसृजन् व्यगाहिषि महापापी निहीनेऽध्वनि ॥१॥
मत्तातो महितप्रभावजलधिस्तत्तातताताददयः पूर्वं चापि महाप्रभावनिधयः, तैराश्रिते वर्त्मनि ।
हाहा ! पापिवरोऽहमत्यधिकया दौर्भाग्यसीम्ना रुचिं हित्वा कण्टकिते दुरध्वनि पदं न्यास्थं महापातकी॥
लोकाचार्यवरोपयन्तृयमिराडाद्यैर्महार्यैर्भृशं त्रातां पावनसंप्रदायसरणिं साध्वीं समुल्लंघयन् ।
हाहा ! पापिवरोऽहमुद्धतमतिः कूताण्डिकुप्पं व्रजन् कौटिल्यं कलयन् हृदि प्रपतितः प्रत्यक्षिते नारके ॥३
श्रीमान्वेङ्कटनाथसूरिमणिरप्याचार्यचूडामणेर्लोकाचार्यमहागुरोरनुपमे श्रीसूक्तिरत्नाकरे ।
गाहंगाहमतीव धन्यजननोऽभूदित्यजानन्नहं पापानां प्रथमोऽभवं मम गतिः कास्विद्भविन्नी वत ॥४॥
श्रीरङ्गादिषु दिव्यदेशततिषु श्रीभाष्यकारादिभिः पूर्वाचार्यवरैः पवित्रचरितैस्संरक्षितां पद्धतिम् ।
साक्षादीक्षितवानपि प्रबलदुष्कर्मौघराशिस्त्वहं प्रत्यक्षे नरके निपत्य नितरां निन्द्योऽभवं नित्यशः ॥५॥
विप्राः पश्चिमबुद्धयो भुवन इत्याभाणकं संस्मरन् निर्वेदं नितरां बिभर्मि धिगहो ! धिग्धिङ्मदीयां दशाम् ।
विप्रत्वं मयि नान्यथाऽस्ति, भगवन् लोकार्यवर्य ! क्षमासिन्धो ! मामकदुश्चरित्रनिचयं सर्वं क्षमस्व क्षणात् ॥
श्रीमान् रम्यवरोपयन्तृयमिराडाचार्यवर्यो महान् दिव्यां सूक्तितर्तिं सुधालहरिधीयोग्यामिहान्वग्रहीत् ।
तस्यां क्ष्वेलधियं वहन्नहमहो ! पापी महापातकी जम्बाले पतितोऽस्मि ! का मम गतिर्हहन्त ! धिङ्के धियम्
श्रीमान्वेदशिरोगुरुर्निजजनिक्षेत्रे पवित्रे चिरात् श्रीशैलेशमहिष्ठमन्त्रमनघं शृण्वन् प्रहर्षाम्बुधौ । [॥७॥
मज्जन् द्योतत इत्यहो विदितवानप्येष पापी जनो रामापात्रदुरध्वनि प्रसृमरो जातो विधेश्चेष्टया ॥८॥
दिवा दृष्टे गर्ते निशि पतति मूर्खो जन इति श्रुतं हाहा हन्त ! प्रबलतरदुष्कर्मविभवात् ।
दिवैवाहं गर्ते न्यपतमहह ! क्षीणधिषणो विधिं त्वेकं गर्हे स खलु मम मूर्ध्न्येवमलिखत् ॥ ९ ॥
प्रातर्ध्येये नयने रविं प्रणमतीत्याभाणकं स्मारयन् हाहाहा प्रलपामि हन्त विलपाम्युच्चैरिदानीमहम् ।
नियामि प्रपतामि हेयनरके प्राप्स्यामि दुर्यातनाः श्रीमान् रम्यवरोपयन्तृयमिराट् क्षान्तिं निजां दर्शयेत्

स्थानान्नीचात् स्थानमुत्तुङ्गमीप्सुर्लोके दृष्टस्सर्वतः, सोऽहमन्धः । [॥ १० ॥
उच्चस्थाने लब्धजन्माऽपि नीचैः प्राप्तं पातं पातकिष्वग्रय आसम् ॥ ११ ॥

पार्थसारथिसमाह्वयोऽग्रजस्तत्सुतप्रभृतयश्च सत्पथात् ।
मात्रयाऽप्यचलितास्समिन्धते पापिनो मम हि शोच्यजन्मता ॥ १२ ॥

कुमारवाडिजन्मना कृतातिघोरकर्मणा विगेयपुण्ड्रधारिणा वृथानुतापशालिना ।
मुमूर्षुतादशाजुषा कृतामिमां कृतिं शुचा प्रचारयन्महान्मुदा धिनोति देशिकं सदा ॥

॥ श्रीकृष्णार्पणमस्तु ॥

अमरोहावास्तव्यास्सहृदयसुहृन्मणयः पण्डिप्रवराः
सुदर्शनाचार्याः – सपुत्ररत्नाः ॥

Rgd. No. 2975 ஸ்ரீராமாநுஜன்

ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதாய நூல்கள் கிடைக்குமிடங்கள்:—

(1) க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்.

(2) M. A. KRISHNAMMAL, Advocate,
20, South Mada Street, Triplicane, Madras-5.

(3) G. ரங்கைய நாயுடு,
26, குருவப்ப செட்டி தெரு, சிந்தாத்திரிபேட்டை, மதராஸ்—2

(இவர் சென்னையில் பிரசாரம் செய்ய நியமிக்கப்பட்டவர்.)

If un-delivered please return to:

P. B. ANNANGARACHARYA,
L. KANCHEEPURAM.

29. Sri Vangeepuram Raghavacharya,
Melkote, (Mysore State.)

Edited and Published by P. B. Annangaracharya Swami
for Madras Satgrantha Prakasana Sabha.

Printed by T. A. P. Srinivasavaradan at Sri Venkateswara Press,
Sannidhi Street, L. Kancheepuram.